

БЮЛЕТЕН

Културно-информационен център
на българското малцинство "Босилеград" – гр.Босилеград

Година 16, брой 74-75, АПРИЛ 2014 г.

Цена: 100 ДИНАРА – 2 ЛЕВА – 1 ЕВРО

Църковен хор с диригент Валентин Бобевски

БЮЛЕТИН

Основател и издател: гражданско сдружение Културно-информационен център "БОСИЛЕГРАД", Босилеград, ул. "Маршал Тито" №15

Web: www.kicbos.org

Жиро сметка: 205-115077-80

IBAN/ RS3520500176666500085

Телефон/факс: (00381) 017-878-254

e-mail: kicbos@gmail.com

Редакция: Иван Николов, Александър Димитров, Радко Стоянчов, Мая Николова

Постоянни сътрудници: Ангел Джонев, Валентин Янев, Александра Димитрова, Тодор Димитров, Новица Станков, Димитър Димитров-Треперски, Димитър Стефанов Димитров, Лозан Митев, Драголюб Иванчов

Предпечатна подготовка: Digital Design Studio

Главен и отговорен редактор: Иван Николов

Печат: Графично предприятие "СВЕН", Ниш, ул. "Стоян Новакович" №10, тел.: (018) 248-142

ISSN 2217-7647

CIP - Каталогизирано в публикация на Народната библиотека на Сърбия, Белград. 32+659(497.11)

COBIS.SR-ID 187911692

С благодарност на нашият приятел за родолюбието и безкористната помощ на българите в Западните покрайнини.

*Благодарим ти, Първане.
Бъди жив и здрав!*

На кориците:

Стр. 1 - Отбелязване на гибелта на Левски в Босилеград и Цариброд

Стр. 71 - Отбелязване на 3 март и Деня на жертвите на комунистическия режим в КИЦ „Босилеград“

Стр. 72 - Екскурзия на босилеградски ученици в Украйна организирана от сдружение „ГЛАС“. Лятна почивка в Равда организирана от КИЦ „Босилеград“ и Народното събрание.

СЪДЪРЖАНИЕ:

<i>Опит за преосмисляне на 2013г.</i>	3-4
<i>Избори 2014 - и Русия и Европа</i>	5-6
<i>ДСБ - Съобщения преди и след изборите</i>	7
<i>Диктатурата на врачките</i>	8-10
<i>Откриване на паметник на Левски в Цариброд</i>	11-12
<i>„Шопски език“ и българския политически нихилизъм</i>	13-14
<i>Отворено писмо срещу понятието „шопски език“...</i>	14
<i>Общият предател</i>	15-16
<i>Закриване на български паралелки</i>	18
<i>Антибългарски провокации...</i>	18-19
<i>В защита на българското гражданство</i>	20-21
<i>Сърбия в пипалата на Октопода</i>	22-23
<i>Със Сърбия да, под Сърбия не!</i>	24-25
<i>Възмущение вместо лоялност</i>	26-27
<i>На който е училището, на него е Македония</i>	28-31
<i>94 години Ньой – агонията продължава</i>	32
<i>Детитовизацията ...</i>	33-36
<i>Отговор на нападките ...</i>	37-45
<i>Кучето се върна на бълвоча си</i>	46-50
<i>Сръбската православна църква и войните...</i>	51-53
<i>100 години от рождението на Владимир Дамянов</i>	54-57
<i>Късни спомени за Владимир Дамянов</i>	57
<i>Бог говори майчиния ни език</i>	58-64
<i>Три въпроса към Ваклуш Толев</i>	65
<i>Киц дености</i>	66-68
<i>Поезия</i>	69-70

Този брой се издава с финансовата подкрепа на Министерството на културата на Република Сърбия.

Опит за преосмисляне на 2013г.

Българите в Западните покрайнини, поне обществено ангажираните, прекараха миналата 2013 година в отчаяни опити да намерят някаква решение за жизненоважните проблеми от което в крайна сметка зависи съдбата и спасението им. Историческите шансове по времето на разпадането на бивша Югославия не бяха по възможностите на набедените посткомунистически политици и държавници в България. Надеждата и обещанията, че когато Сърбия тръгне да кандидатства за еврочленство, България ще постави изисквания които да гарантират правата и интересите на българското малцинство, също бяха проиграни с едно никому ненужно изказване на Председателя на Народното събрание г-жа Цецка Цачева за безусловна подкрепа на сръбското еврочленство което е и официалната българска

позиция. И от днешната дистанция от време не мога да се освободя от горчивото усещане, че и това изказване беше предателски удар в гърба на българите в Западните покрайнини. Но оттук нататък нямахме друг ход освен да играем на подхвърлената карта и в процеса на преговорите на Сърбия за членство в ЕС да караме и двете държави, щом като ще стават европейски (ако изобщо ще стават), то поне да спазват европейските принципи за правата на човека и правата на малцинствата.

В този дух се проведеха няколко консултативни срещи на високо равнище между двете държави с представителите и без представителите на българското национално малцинство.

Визитата на българският външен министър Николай Младенов в Белград през декември 2012г. и срещата му с представителите на Националния съвет, партиите и НПО-та на българите в Сърбия, сложи на дневен ред въпроса за разединението на българските организации и съответната липса на обща политическа платформа, която, в духът на новите реалности, да стане предмет на конкретни договори между двете държави. С тия договори трябваше да бъде поставена основата за решаването на проблемите, по начин който да гарантира правата на българите и да им създаде съответните нормативни условия и предпоставки за оцеляване и развитие.

Следващите месеци протекоха в усилия да формулираме исканията на българите в Сърбия. Въпреки различията и плахият диалог, малцинствените партии и НПО-та все пак се доближиха до нещо като споразумение. Съпротивата дойде от една част от „легитимно“ избраните представители на местната власт, които, строго подчинени на партийните си централи в Белград, почнаха все по-надуто и клеветнически да се разпореждат на срещите на високо равнище. Това особено дойде до изражение на 27.03.2013г. на срещата с вицепрезидента на Р България г-жа Маргарита Попова в Президентството и в присъствието на няколко български министерства. Докато всички се стараеха да говорят принципно и в добър тон, търсейки изход от нелеката ситуация, босилеградският кмет Владимир Заха-

риев и неговия помощник Стефан Стойков се появиха на срещата с недопустимо закъснение, с надуто поведение и дори не се опитаха да навлезнат в темата. Вместо това изсипаха куп клевети, нелепи обвинения и даже откровени лъжи по адрес на някои представители на българските организации в Босилеград. Вместо да говорят за принципните неща касаещи съдбата на българското население които ще определят съдбата му за десетилетия напред, Захариев и Стойков отвориха уста да клепат „Треперците“, че били откраднали някакви топки и фитнес уреди?! Теми достойни за махленските кафеджийки и кръчмарските запои на босилеградските политиканти. Независимо от тия изцепки, вицепрезидентката постави нещата на принципна основа и подкрепи диалога между българските организации.

Междумалцинствения диалог за създаване на обща политическа платформа за защита на правата и интересите на българското малцинство продължи до средата на лятото 2013г.

Поредната висока среща на представителите на българските организации се проведе на 14.05. 2013г. в Министерски съвет на Република България със служебен премиер Марин Райков. След

края на срещата Райков заяви: „*Статутът и правата на българското национално малцинство в Сърбия е ключова тема от българо-сръбските отношения. Състоянието на правата и свободите на българите в Царибродско и Босилеградско е част и от общата оценка за напредъка на нашите западни съседни за тяхната европейска интеграция. България ще продължи да следи внимателно положението на българското национално малцинство, защото членството в ЕС е ясна перспектива за Република Сърбия, която ние подкрепяме. В рамките на тези интеграционни процеси перспективата е границата между двете държави да бъде една символична административна линия, която ще свързва, а няма да разделя хората от двете страни*“.

Два месеца след това, на 15. 07. 2013г в Ниш, Националният съвет на българското малцинство, трите малцинствени партии и по-значителните неправителствени организации си сложиха подписите под един документ наречен Платформа за защита на правата на българите в Сърбия. Този, доста огладен от дипломатическа гледна точка документ, се целеше в европейската практика за решаване на проблемите на малцинствата, визирайки създаването на един европейски регион от Западните покрайнини по модела на Южен Тирол, Померания, Шлезвиг-Холщайн и много други области на границите на европейските държави. Въпреки че някои непоправими оптимисти, малко пресилено нарекоха тази Платформа „документ от историческо значение“, тя все пак не беше толкова незначителна. Последвалите медийни реакции показаха, че официална Сърбия все още не се интересува от такова нещо. Само Сръбската православна църква с реториката на крайния великосръбски национализъм категорично се обяви против Платформата, а българските медии проследиха

Прием в правителството на Сърбия.

събитието и после потънаха в горещата всекидневница на дневнополитическите теми наситени с протести и искане за оставка на правителството на Орешарски. Местната власт в Босилеград, олицетворена в едноличното управление на кмета Захариев, също прояви презрение и пренебрежение към този изключително важен документ. Нищо чудно. Местната власт няма нито желанието, нито уменията да си блъска главата с тази сложна материя. Интересите са ѝ много по-прозаични – лакомо източване на държавния бюджет и неговото безотговорно и непродуктивно харчене до следващия мандат.

Така се стигна и до официалното посещение на сръбския президент Томислав Николич в София на 19 септември 2013г. Закриването на нови български паралелки в Босилеградското основно училище, постоянните провокации при преминаването на границата, актовете за нарушения при възстановяването на български войнишки паметници в Босилеград и други нарушения на човешките и малцинствените права на българите, беше причина българската страна да постави въпроса за положението на българското малцинство в Сърбия. Притиснат от фактите и в желанието си да придобие българската подкрепа за сръбското еврочленство, сръбският президент Томислав Николич след срещата си с българския държавен глава Росен Плевнелиев в София заяви, че освен еврочленството и общите енергийни и инфраструктурни проекти, „Сърбия ще обърне особено внимание на общините, в които живеят българи, ще отпечата учебници по български език и ще осигури богослужение на български език“. На икономическия форум пък бяха обсъдени възможностите за откриване на нови гранични пунктове.

Две седмици след това, 03. 10. 2013г. представителите на българските общини Димитровград и Босилеград и представителите на българските малцинствени партии и неправителствени организации бяха поканени на среща в Правителството на Сърбия.

На тази среща, продължила почти два часа с координатора за българското малцинство на премиера Дачич, Ивица Тончев и въпреки опитите да се омаловажат, премълчат и заобиколят исканията от Платформата за защита на правата на българите и да се разводни дискусиата в други по-маловажни посоки, положението на малцинството и исканията от Платформата все пак бяха представени в сръбското правителство. В крайна сметка, премиерът Дачич заяви: „Правителството на Сърбия ще настоява да подобри икономическото развитие, образованието, информирането, издателската дейност и защитата на културното наследство на българите в Сърбия“.

На фона на тия дипломатически изказвания на 17. 01. 2014г. Конституционния съд на Република Сърбия ни поля със студена вода, като обяви за неконституционни редица разпоредби от Закона за националните съвети на националните малцинства което предизвика истинско объркване сред всичките 19 Национални съвети. Въпреки че Закона за Националните съвети на малцинствата имаше редица недостатъци които на практика не само не можаха да подобрят, но и допълнително усложниха положението на българското малцинство, решението на Конституционния съд на Сърбия още повече намали и ограничи правата му да основава собствени медии, институции от особено значение и участие в държавните медийни съвети, както и в образованието, културата и служебната употреба на езика и писмото, да подава жалби до Конституционния съд, да контактира международните организации, да коментира решения и пр. Оспорването на правата на малцинствата не работи за тяхната интеграция в сръбското общество а още повече ги конфронтира с него.

На 23. 01. 2014г. на официално посещение в София

пристига външния министър на Сърбия Иван Мъркич. Освен обичайните изявления за българската подкрепа за сръбското еврочленство и някои двустранни въпроси, Мъркич заяви: „Искам да Ви уверя, че Сърбия ще направи всичко необходимо за да подобри живота на българското национално малцинство“, а българският държавен глава приветства личната ангажираност на президента Томислав Николич, на премиера Ивица Дачич, както и на външния министър Иван Мъркич за решаването на проблемите на българското национално малцинство в Сърбия.

До приключването на тази статия нищо от тия втиевати обещания не е изпълнено.

Въпреки дипломатическата съдържаност, в сравнение с времето когато сръбската дипломация категорично твърдеше, че българите в Сърбия имат всички права и нямат никакви проблеми, тия изказвания представляват напредък само дотолкова, доколкото сръбската страна сега вече публично и в прав текст признава, че българското малцинство има проблеми и че те трябва да бъдат решавани. Конкретни ангажименти и конкретни стъпки в тази насока все още липсват. Кое то ясно показва, че тия изказвания по-скоро са дадени от практични съображения, под натиска на евроинтеграциите и съседните държави майки на малцинствата, а не под влиянието на променената политическа мисъл в Белград. Тя няма как и да се промени. След всяко проевропейско изказване, следва хорово проклетисване от страна на дежурните сръбски патриоти. Още по-малко може да се говори за промяна в поведението на местната власт в Босилеград която и досега си остава под влиянието на консервативните великосръбски партии и службите за сигурност които открай време разглеждат малцинствата не като конструктивен фактор, а като потенциална опасност за Сърбия.

Сръбската политическа мисъл явно все още е далече от идеята, че гражданите от несръбски произход не са материал за производство на етнически сърби, а равноправни граждани данъкоплатци които наравно с другите изграждат модерна Сърбия и освен задължения имат и права. Малцинствата в Сърбия все още са втора ръка граждани над които държавите институции се упражняват в сръбски патриотизъм. Културните различия не се разглеждат като фактор който обогатява и разнообразява културата на Сърбия а като нещо което трябва да се промени и замести със сръбско национално самосъзнание.

Другият, не по-малък по значение проблем е съответното извратено поведение на малцинствата свикнали да се свиват, приспособяват и покоряват. Да живеят с чувство на вина и срам че не са сърби, и че не е много здравословно да се декларират като принадлежащи към някое малцинство! И докато и едните и другите расъждават по този начин, Сърбия, въпреки гръмките изказвания на платените патриоти, няма да се приближи към Европа с нито една стъпка. Защото разделението на сърби и „останали“ които им се подчиняват, не е нещо от което Европа има нужда. Все докато обществото е разделено на господари и ония които им се подчиняват, и едните и другите няма да се приближат до Европа въпреки че, няма що да се лъжем, на всички им се иска да прескочат всичките тия досадни подробности и направо да бръкнат в чувала с евро парите!

Забравете! За членството на Сърбия в ЕС няма да има никакво значение какво говорят политиките в Белград, София и Брюксел а какво наистина правят в Босилеград и Цариброд. Сърбия ще стане членка на ЕС, когато нейните граждани и властта почнат да се държат наистина като европейски граждани. Дотогава има още достатъчно дълго време за да си помислим върху всичките тези неща.

Иван Николов

Избори 2014 – и Русия и Европа!

След дълго колебание, в една крайно евроскептична обстановка, на първата междуправителствена конференция в Брюксел на 21 януари 2014г., започна началото на дългото пътешествие на Сърбия към Европейския съюз. Първите изказвания на сръбските управници бяха, че присъединителните преговори трябва да приключат до 2018г., а до 2020г. страните членки трябва да ратифицират договора за присъединяването. След това – референдум за членство в ЕС! Това е оптимистичната версия за бъдещето на Сърбия.

Но равнодушието с което сръбската общественост посрещна това, според сръбският премиер Дачич, „най-важно след Втората световна война събитие”, веднага породило съмнението, че Сърбия все още се колебае на коя страна да тръгне и че започването на преговорите съвсем не е „път без завръщане”. Повечето сръбски политически партии доста сдържано посрещнаха откриването на присъединителните преговори. Други, по-малки и по крайни се обявиха категорично против. Това показва, че Сърбия още не е наясно с геостратегическото си определение.

Офанзивните изказвания на руския посланик в Белград Александър Чепурин, кризата в Украйна и напоследък присъединението на Крим към Русия, отново окуражиха антиевропейските настроения в Сърбия, особено на фона на еуфорията от изборната победа на Александър Вучич. Въпреки проевропейската му риторика, не бива да се забравя неговото дълго политическо „чиракуване” при Шешел, при когото той изучи политическия си занаят, както и това, че президентът Томислав Николич, (довчерашен четнически войвода и заместник на Шешел), навремето в Скупщината предлагаше обединение с Русия и Белорусия. След като бе избран за президент, той три пъти ходи при Путин. След победата на предсрочните избори Вучич също беше в Москва. Неизвестно защо.

Вместо да изчисляват търговския си дефицит с Русия, сръбските политици се хвърлиха в мечешката прегръдка на „батюшката” където търсят гаранции и сигурност за поредната великосръбска утопия. Нека да уточним: антиевропейските настроения на сръбските политици не се дължат на задълбочено геополитическо осмисляне на националните интереси на Сърбия (които, разбира се, могат да бъдат проруски ако това е полезно за нея), а на интересите на новата сръбска икономическа олигархия и подвластният ѝ политически слугинаж в Парламента и медиите.

Впрочем, историческото раздвоение между Изтока и Запада не е от вчера, и точно затова европейската ориентация на Сърбия винаги е колеблива и непостоянна. Особено когато от Москва идват категорични предупреждения, че Русия, пак заради своите интереси на Балканите, може и

да преглътне членството на Сърбия в ЕС, но не и членството в НАТО.

Съмненията относно искрената европейска ориентация на Сърбия се разраснаха веднага след подписването на споразумението за стартиране на преговорите с ЕС, когато заместник премиерът Александър Вучич обяви пресрочни избори въпреки стабилното коалиционно мнозинство в Скупщината. Международната общност, включително и Русия, бяха против предсрочните избори и казаха, че това е напразно губене на време което само ще забави така необходимите реформи.

Предизборната кампания протече под агресивната доминация на Сръбската прогресивна партия (отлюспила се от Сръбската Радикална партия на Шешел през 2008г.)

и напълно разбитата демократична и проевропейска опозиция. Опозицията явно не бе готова за предсрочни избори, най-малкото защото още не е върнала кредитите от предишните избори, докато управляващите имаха възможността да използват и бюджетни средства за предизборна кампания. Управляващите използваха неограничения си достъп до медиите за да демонизират и дискредитират опозицията, едновременно обещавайки мегаломански проекти:

„Белград върху вода”, инвеститори от Арабските Емирства и от Катар, реформи, работни места и борба срещу корупцията и престъпността, нещо, което е противоречиво само по себе си.

Нито една партия не излезе с убедителна управленска програма. Опозицията нямаше никаква обоснована критика към досегашното управление, пък и явно си правеше сметката, че ако си мълчи може да получи места в Правителството за което се знаеше, че ще бъде формирано от партията на Александър Вучич. Никой обаче не очакваше толкова убедителна победа която даже почти го лиши от възможността за опозиционен контрол.

Демократичната партия на Сърбия на д-р Кошуница (и на босилеградският кмет Владимир Захариев), последователно си остана на антиевропейски позиции ясно изложени в програмната му книга „Защо Сърбия, а не Европейски съюз”. Тезите му са, че Сърбия трябва да запази неутралитет, да не влиза в НАТО и да анулира споразуменията с Прищина и Брюксел. Тия виждания обединяват една част от сръбската интелигенция която намира опора в Сръбската православна църква, Сръбската академия на науките и изкуствата, част от десните националистически и партии и НПО-та и консерваторите. Въпреки че Кошуница за първи път не можа да прескочи парламентарният ценз, той идеологически напълно покрива партията на Вучич която няма собствени интелектуалци, но затова пък с популизма си осигурява стабилно мнозинство в Скупщината.

Демократичната партия се намира в най-дълбока криза

след убийството на Джинджич, особено след като почетния председател и бивш президент на Сърбия Борис Тадич задвижи инициатива за смяна на сегашният ѝ лидер Драган Джилас. След като загуби на вътрешнопартиен план, той обяви създаване на Нова демократична партия. Така Демократичната десница бе отслабена и разбита на две приблизително еднакви крила и не можа да се профилира като истинска демократична и проевропейска партия. Демократите платиха висока цена за двойната си политика „И Косово и Европа“. С това за дълго лишиха Сърбия от опозиционен потенциал и разчистиха пътя за пълната победа на националистите на Вучич.

Точно когато Сърбия бе допусната в предверието на Европейския съюз, либералите на Чедомир Йованович загубиха и излязоха от Скупщината въпреки безспорната си и последователна проевропейска политика! Този парадокс също показва, че с европейската ориентация на Сърбия нещо не е наред. Някой каза, че, те, либералите, са най-печелившите, защото заради това което те говорят и отстояват, техният съмишленик Зоран Джинджич бе застрелян на входа на сръбското правителство посред бял ден а поръчителите и до днес не са открити.

Социалистическата партия на Сърбия, въпреки приноса ѝ за споразумението с Прищина и Брюксел, също понесе тежестта на негативната кампания на досегашния си коалиционен партньор – Сръбската прогресивна партия. Те все пак са втора политическа сила в Сърбия, но въпросът е, могат ли те наистина да бъдат опозиция на националистите на Вучич, с оглед на общото им минало и идеологическата близост.

В предизборната кампания нямаше никакви нови теми. Опозиционните партии не предложиха никакви политически програми за решаване на належащите тежки социални проблеми на сръбското общество. При такава липса на опозиция, партията на Вучич се обяви срещу медиите които тук таме безобидно го пошипваха за радикалното му минало. Жълтата преса, двете най-влиятелни издателски къщи „Политика“ и „Вечерни Новости“, РТС и Пинк, също бяха на негова страна. Въпреки това, освен обичайните неща: „европейски път“, реформи и борба с престъпността и корупцията, нищо ново не се чу.

За експертите това не са убедителни аргументи, защото демокрацията не предполага едностранен монопол и култ към личността, нещо, което е очевидно и много опасно тенденция в политическия живот на Сърбия още от началото на ХХ век. Едни истински „болни и тежки“ реформи, каквито ни обеща Вучич, в ситуация когато от 1 700 000 души заети в Сърбия, 800 000 са в непроизводствения сектор, означава отпускане поне на половин милион партийни назначения. Всеки, който се захване с тази колосална задача, ще загуби общественото доверие и ще трябва да отиде на избори.

В предизборната кампания Вучич за всички икономическите трудности и кризата обвиняваше демократичната опозиция която преди него беше на власт. Никой не се и замисли, че точно по време на неговото управление, външният дълг драматично се увеличи, външните инвеститори не дойдоха, държавните предприятия не бяха реформирани, безработицата не спадна а партийните назначения нагло се увеличиха. На всичкото отгоре над Сърбия се надвеси още един тежък политически въпрос – автономията на Войводина. Въпрос, който изисква смяна на Конституцията на Сърбия и крайно деликатен и демократичен подход – нещо, с което Белград никога не се е отличавал. С оглед на това, че партията на Вучич стратегически е

ориентирана към Будапеща като регионален партньор за членство в ЕС, прогнозите са, че след убедителната си победа в Сърбия, Вучич ще настоява за предсрочни избори и във Войводина. Това значи още по-голямо отслабване на нейната автономия, влошаване на положението на малцинствата, включително и на унгарското в южната част. Оспорването на конституционността на Устава на Войводина и на Закона за националните съвети на националните малцинства от страна на Конституционния съд на Сърбия, показва, колко трудно се променят нагласите в сръбското общество.

И въпреки това, Вучич отнесе пълна победа. Сърбите повярваха в поредната утопия. В поредният месец който ще ги изведе в Обетованата земя. Ирационалното поведение на сръбското общество не е от вчера. Всички си спомняме 1993 година когато по времето на най-голямата инфлация, хората буквално търсеха храна в контейнерите за боклук, в страната бушуваше контрабанда, държавата беше изолирана от света, престъпните банди безнаказно грабеха, стопанството бе спряло, а Милошевич победи на изборите с един напълно утопичен проект: всички сърби в една държава, бързи железници, шведски стандарт и опазване на работните места. Само с това ирационално поведение на сърбите си обясняваме постоянното повтаряне на едни и същи грешки.

Точно това направиха и на последните избори. На тях им бе предложена нова утопия и те масово повярваха в нея. Нямаше как да не повярват при това масово медийно облъчване. Политици, журналисти и социолози се надпреварваха да убеждават гражданите, че „новата сръбска държава“, справедлива, богата и велика, е възможна, стига да повярват на „силният и решителен вожд“ който може да я създаде. Защото той е, който има визия, той е, който може да привлече милиарди външни инвестиции, той е, който може да пребори корупцията, той е, който може да арестува престъпниците и на него трябва да му се даде цялата (абсолютна и неограничена) власт. Този митичен юнак, този Прометей, мисли само за нас и вместо нас, стига да му вярваме и да го подкрепяме!?! Сякаш никой вече не си спомня къде бяха и какво правеха Вучич, Николич и Дачич преди двайсетина години в името на утопията „Карлобаг – Огулин – Карловац – Вировитица“. Тогава те вярваха, че Русия ще ни защити и избави. Сега като че ли разчитат повече на арабските шейхове, но всичко останало си е същото. Нито ние, нито те се запитаха за цената с която платихме сляпата вяра в утопията на Милошевич. В сръбската история липсва критическото преосмисляне и дистанциране от политиката и престъпленията направени от Милошевич през деведесетте години на миналия век. Нека да си припомним, че дори една Германия не можа да тръгне по нов път, преди да се дистанцира от Хитлер и нацизма.

Така че, в днешните условия, Сърбия няма да я спаси никакъв „силен вожд който умее да кормува“, а мъчителното изграждане на демократични институции, на свободни медии, на пазарна икономика, чести и почтени избори, тежък и мъчителен труд и активна гражданска позиция с която да ограничим властта на „вожда“ а не да я слагаме в неговите ръце. Защото основният урок на Монтеско беше: „всеки който има власт, е склон да я злоупотреби“. Казвам това, за да не изпаднем в ситуация след няколко години да оплюваме „вожда“ който сами си избрахме и който за пореден път ще се окаже безсилен да изпълни очакванията ни.

ДСБ – Съобщения преди и след изборите

На предсрочните парламентарни избори за народни представители в Народната скупщина на Р Сърбия които ще се проведат на 16. 03. 2014г., българското национално малцинство не издигна своя кандидатура и отново няма да бъдат представено със свои демократично и свободно избрани народни представители.

Основната причина поради която Демократичния съюз на българите не можа да се появи на предстоящите парламентарни избори са несъгласуваните и дискриминационни разпоредби от Закона за политическите партии и Закона за избиране на народни представители. Член 9 от Закона за политическите партии гласи: „Политическа партия на национално малцинство могат да основат най-малко 1 000 пълнолетни и дееспособни граждани на Република Сърбия”. Член 43, ал. 1, от Закона за избиране на народните представители предвижда: „Избирателната листа е утвърдена когато със своите подписи я подкрепят най-малко 10 000 избиратели”.

Значи, ако за основаването на една малцинствена партия са достатъчни 1 000 души, то за издигане на кандидатура за народен представител са нужни 10 000 заверени подписа. За да се избере народен представител в сръбския парламент са нужни около 20 000 гласа. С оглед на това, че българското малцинство според официалните статистически сведения има 18 543 жители които при това са разделени на три малцинствени и десетки други партии, и имайки предвид и всички останали финансови, медийни и вътрешнопартийни трудности, българското малцинство няма реални шансове да кандидатира и да избере свой народен представител който да представлява и да защитава правата и интересите му в Парламента на Сърбия.

На практика, българите в Сърбия отново могат да избират между големите сръбски партии които и досега бяха на власт и са политически отговорни за изключително тежкото демографско и социално-икономическо положение, медийно затъмнение и грубо нарушаване на правата на човека и правата на малцинствата. Тия партии неведнъж са показали незаинтересоваността си и нежеланието да работят за просперитета на българите. Тежкото положение на малцинството е настанало в резултат именно на политиката на управляващите партии които отново идват само за да обертат гласовете му без да поемат какъвто и да е ангажимент за подобряване на положението му. Българското малцинство не може да очаква спасение от политици и партии които го доведоха до сегашната безизходна ситуация.

Жизнените проблеми на българите, лоялни граждани на Р Сърбия, отново няма да бъдат автентично представени в сръбския парламент, а анализите и предложенията на гражданските сдружения и българските малцинствени партии не само няма да бъдат разисквани и няма да получат законодателна сила, но и няма кой да поеме политическа отговорност за решаване на проблемите.

Обявяването за неконституционни разпоредбите от Закона за националните съвети на националните малцинства, посланията които прозвучаха на 18 февруари в Цариброд за „шопския език”, неполагане на венец от страна на сръбския премиер Дачич и мълчанието от българска страна показват, че въпреки европейската и добросъседската риторика отношението към българското малцинство си остава непроменено.

Демократичния съюз на българите изразява съжаление, че това се случва въпреки преговорите на Сърбия за членство в Европейския съюз, въпреки препоръките на Европейския парламент от 2012г., въпреки Платформата за защита на правата и интересите на българското малцинство подписана от почти всички малцинствени партии и граждански сдружения и въпреки препоръките на влиятелни международни организации за практическо решаване на проблемите на българското малцинство като условие за членството на Сърбия в ЕС и стабилни българо-сръбски отношения.

Анализът на резултатите от парламентарните избори проведени на 16 март т.г. в Босилеград, показва продължаващи тревожни тенденции на изборни манипулации и злоупотреби с общинска власт в полза на управляващата и несменяема на местно ниво Демократична партия на Сърбия на д-р Воислав Кошуница, който дори и в Сърбия претърпя пълен изборен провал и си подаде оставка от лидерския пост.

Както е известно, на републиканско равнище тази партия не можа да прескочи избирателния ценз от 5% за влизане в парламента, но в Босилеград, под управлението на кмета Владимир Захариев, тя спечели изборите с 54,13%. Това на практика означава „даване на доверие” на досегашното еднопартийно и вредно за общината и за българите управление с ясно изразени великосръбски, антиевропейски и антибългарски позиции и то в ситуация в която Сърбия започва преговори за пълноправно членство в ЕС, въпреки че Босилеград се намира на самата граница на Европейския съюз и е отпратен на ежедневно и всекидневно сътрудничество с България.

Демократичния съюз на българите оценява, че това е изключително вреден и опасен за положението и развитието на Босилеград изборен резултат. Този резултат обрича Босилеград на изолация от страна на Сърбия и България, икономическа изостаналост, нарушаване на правата на човека и правата на малцинствата и ускорена асимилация и емиграция на населението. Освен това, управлението на Кошуница неизбежно води до проблеми в преговорите на Сърбия за членство в ЕС, и до проблеми в сръбско-българските отношения.

Този изборен резултат се дължи на недопустими изборни манипулации проведени с мълчаливото съгласие на централната власт в Белград. Първо, броят на избирателите от избирателния списък – 8 303, надвишава броят на жителите на общината - 7 979 жители (и то по преброяването от 2011г.)! Ако от този брой извадим малолетните до 18 години които нямат избирателно право, и броят на починалите и емигриралите през последните две години, ще се убедим, че избирателния списък в Босилеградска община бе завишен с над 1 000 „мъртви души”.

Общинската власт в Босилеград имаше неограничени възможности за злоупотреби с общинските ресурси (возила, телефони и медии) за собствена партийна пропаганда, партийни назначения на работа с цел създаване на корпоративен вот, сатанизация на българските малцинствени партии които са в неравностойно положение не само в сравнение с управляващите, но и в сравнение с опозиционните партии от тнр. „сръбски патриотичен блок”. За изборната „победа” допринесе и повсеместната корупция и престъпност, разбиването на организациите и преследването на активистите на малцинствените партии и граждански сдружения.

За „доверието” към партията на Кошуница значително допринесоха и фиктивните избирателни комисии и контролори на 19 партии, повечето от които в Босилеград нямат никакви партийни структури и симпатизанти, но за сметка на това, имахабройни представители в избирателните комисии. На някои секции които едва наброяват стотина души, в комисииите имаше по над 40 членове! Общият им брой на територията на общината надвиши 1 200. На практика това са купени гласове, защото на всеки член на комисията се плаща надница и е прието те да гласуват за она който им плаща надницата. Това е похват който години наред се използва както от управляващите, така и от опозиционните партии в Сърбия.

Демократичния съюз на българите неведнъж е предупреждавал, че за изборните победи на партията на Кошуница в Босилеград, съзнателно или несъзнателно, значителен принос дава и българската държава с над 3 000 медицински интервенции оказани на босилеградчани на Военно-медицинска академия с посредничеството на кмета Захариев. Тия интервенции на последните избори бяха материализирани с 2 734 гласа за неговата партия, въпреки че по всички показатели, той е най-неуспешния кмет в Р Сърбия.

Демократичния съюз на българите призовава кмета на Босилеград Владимир Захариев да последва примера на своя партийен лидер д-р Кошуница и да си подаде оставката от кметския пост.

Също така, очакваме от новото управление на спечелилият изборите Александър Вучич, да обърне сериозно внимание на ситуацията в Босилеградска община като направи съответните реформи и насърчи промените които да гарантират спазването на правата на човека и да създадат нормални условия за живот на българите в Сърбия и специално в Босилеград. Това ще бъде полезно както за самото българско малцинство, така и за членството на Сърбия в ЕС, но и за приятелски и честни сръбско-български отношения.

Драголюб Иванчов

Диктатурата на врачките

Когато преди 13 години, след предсказанието на една врачка, на политическата сцена в Босилеград се качи Владимир Захариев и удобно се разположи в сръбския парламент и кметския стол в общината, повечето трезвомислещи тогава си казаха, че това, на пръв поглед несериозно явление, може да доведе само до сериозни и непоправими за Босилеград последствия. Тогавашните черни прогнози са днешната безизходна реалност. Сега мнозина се питат как стигнахме дотук. А всъщност трябва да се питаме, къде другаде можехме да стигнем с такова самонадеяно и некомпетентно управление и с такова мълчаливо и пасивно обществено съгласие.

Нека да си припомним. Владимир Захариев дойде на власт на гребена на вълната на промените след падането на режима на Милошевич на 5 октомври 2000г., но не като носител на промени и представител на демократичните сили, а като носител и представител на статуквото. Самият той си признава това в едно интервю пред „Столичен 24 часа” от 2002 г.: „...аз станах политик, докато гледах през прозореца как изхвърляха от общината тези които бяха избрали преди девет месеца”. Той има предвид уличните протести с които опозицията в Босилеград свали комунистическото управление и сложи край на политическата криза в която управляващата СПС-ЮЛ коалиция не успя в законен срок да формира общинска власт. Тогава беше кризата в Прешево и Буяновац и пишман преобладаните в синьо босилеградски комунисти (знаят им се имената!), вместо да мислят за интересите на отпуснатите работници и разорената босилеградска икономика, се скъсваха от изпращане на факсове в които надуваха опасността от „великобългарските сепаратисти” които били предизвикали протестите с цел да изместят границата на Власина, а може би и на Морава?! Правителството на Сърбия назначи временно общинско управление в Босилеград от представителите на „опозиционните” партии и разписа местни избори които бяха спечелени от новоизвъденият политик и дотогава напълно анонимен собственик на бутик „Квиско” Владимир Захариев. За хората които познават особеностите на прехода нямаше никакво съмнение, че той всъщност бе стартиран от службите за сигурност внедрени дълбоко в „патриотичния блок” който впоследствие се оказа фатален. Не само за Босилеград, но и за цяла Сърбия.

Признанието, че той е израснал като политик докато с възмущение е гледал през прозореца как озверелите без работа и хляб босилеградчани изхвърлят неспособните комунистически управници от общината, ясно показва, че и тогава той не е бил на страната на протестиращите, иначе е щял да бъде сред тях, а не с възмущение да ги гледа от прозореца. В същото интервю в „Столичен 24 часа” на въпроса на журналиста : „Как изглежда българското малцинство в Босилеград през вашия поглед, г-н Захариев?”, той отговаря: „Равноправно си живеем. Усещаме се като нормални хора. Аз съм им като брат. Не мога да бъда нищо друго освен българин. Хората много ни харесват, с удоволствие приказват за нас”. И по нататък: Как ще се справите с тежкото икономическо положение в общината? Безработицата тук е над 80%. „С дълги дни и с години са трупани проблемите тук. Ние нямаме нужда да приказваме кои политики са били. Не виждам особена насоченост да ни помогнат нито от Сърбия нито от Бългаиря. Имат си големи проблеми и там, и там – затова. Поставихме ги на масата проблемите. Ще търсим чужди партньори и мно-

го скоро ще ги решим. Най-големият проблем е, че тука икономиката е вързана със Сърбия. Трябва да се махнем от това положение”. „Имате ли конкретни идеи?” Няма да продадем предприятията на чужденците. Искам те да вложат пари и работниците да работят. Всички трябва да имат право да работят.

Ако анализираме само тия няколко хаотични, смислово несвързани и противоречиви изречения от началото на неговия пръв мандат, и ги сравним с днешната действителност в края на четвъртия му мандат, можем на дело да проследим как хаоса в главите на управниците се превърща в опустошителен хаос в обществото. Вижте какви безсмислици: той ще търси „чужди партньори”, но няма да „продава предприятията на чужденците” и иска „те да вложат пари и работниците да работят”?! За какво ще търси „чужди партньори” ако няма да им „продаде предприятията” и къде те ще „вложат пари”?! Той „иска” те да вложат парите си и „работниците да работят”, но не се пита какво мислят собствениците на парите за това, и че всъщност те, а не той определят правилата на играта! Значи и тогава, и днес, Владимир Захариев не е разбирал и не може да разбере, че „чуждите партньори” няма да купуват фалирала предприятия, за да решават социалните проблеми на работниците а за да печелят. И че ако евентуално ги купят на изгодна за тях цена, могат само да ги продадат за скрап, защото в Сърбия, която току-що бе излязла от войната и в която все още няма нито съвременно законодателство, нито пазар, нито сигурност, нито каквато и да е визия за бъдещето, никой нормален инвеститор няма да си вложи парите. Както и стана. В Босилеград нахлуха едни крайно съмнителни „бизнесмени” които изкупиха на безценица и разпродадоха за старо желязо вече фалиралите предприятия. Ония пък които имаха сериозни намерения, след един разговор със Захариев, обикновено подминаваха Босилеград и отиваха във вътрешността на Сърбия.

Депутатския му мандат не си заслужава коментар, защото през целия си мандат той и дума не каза от трибуната на Скубщината на Сърбия! Сръбските вестници отбележиха само, че той е един от тримата най-скъпо струващи народни представители които най-безцеремонно източват бюджета на Скубщината на Сърбия за дневни и пътни.

Естествено, нещата се потулиха. Владимир Захариев и тогава и днес е пазач на статуквото. Такава беше ролята на неговата Демократична партия на Сърбия на д-р Воислав Кошунница, която с убийството на Джинджич, опожаряването на американското посолство и редица други непопулярни политически действия успя да анулира постиженията от 5 октомври 2000 година и да спре и отложи с повече от едно десетилетие стремежите на сръбското общество за демократизация, икономически и политически реформи и евроинтеграция. На политическата сцена на Сърбия след убийството на Джинджич и разбиването на неговата Демократична партия, отново изплуваха представителите на национал-социализма и на консервативният великосръбски национализъм. От днешна гледна точка това е напълно загубено време а проблемите които непрекъснато се умножават и излизат на дневен ред, застрашават самите основи на държавата и обществото. Сега възможностите и желанието за тяхното решаване са много по-малки. Защото Сърбия в момента е обездървена. Въпреки антиевропейската риторика на сръбските управници които вместо европейски, напоследък проповядват евроазиатски цен-

ности и все по-често попогледат към Москва очаквайки спасение от „бабушките”, особено след кризата в Украйна, младите и образовани сръбски граждани (включително и децата на сръбските държавни ръководители), масово се изнасят в европейските метрополи оставяйки родината си в беда и мизерия. Стара истина е, че светът отива натам, накъдето отиват младите и никакви патриотарски призови на „почвата и кръвта” засега няма да ги върнат оттам. Поне докато прозападната ориентация е печелившата и владее умовете и сърцата на хората.

Равносметката на Владимир Захариевото мракобесие над Босилеград през последното десетилетие ужасява със своите непоправими и далекосежни обществени вреди и последствия. Нека да си припомним част от тях:

- Всички затънали обществени предприятия още от времето на социалистическо самоуправление по време на управлението на Владимир Захариев окончателно фалираха и оставиха работниците без работа и хляб: „Здравље”, „Кобос”, „Завод за кондензатори”, „Напредак”, „Ветеринарната служба”, „Автотранспорт”, „Бор”.

- Асфалтирането на някои крайни улици и сокаци с предизборна цел с рециклиран асфалт не можа да издържи до края на третия му мандат поради некачествените строителни работи в които той неведнъж самоуверено влизаше в ролята на инженер.

- Същата съдба сполетя и импровизираните тротоарни плочки изработени съвсем по селски от неквалифицираните партийни акивисти на кметската партия назначени на работа заради особени „заслуги” на изборите.

- Започнатият и недовършен плувен басейн в рамките на спортното дружество „Младост” е пример за недомислие и безотговорно разхищаване на държавни пари които можеха да бъдат използвани много по-рационално.

- Започната и недовършена спортна хала която вече е в процес на разпадане, също е пример за недомислие, безстопанствено и безотговорно пилеене на пари.

- Започнат и недовършен строеж на градски водопровод „Рода-вода”.

- Започнати и недовършени двайсетина мини хидроцентрали на територията на общината с неизвестни екологични и други последствия.

- Непрозрачни „научно-изследователски” и „експлоатационни” работи върху рудодобива.

- Безотговорно стопанисване с дърводобива което доведе до масово и неконтролно изсичане на горите последвано от повсеместно заболяване на дърветата от лишеи което достигна размерите на екологична катастрофа.

- Вторият мост на „Драговищица” за който бяха пропиляни луди пари без да е ясно кому и за какво ще служи, нито пък как ще бъдат построени подстъпите да се минава по него.

По същото време злоупотребите с безотговорно назначаване на временна работа на „работници” и „стажанти”

в общинската администрация, Дирекцията за строителни площи и пътища, Спортното дружество, Библиотеката, Домът на учениците и куп разни граждански сдружения формирани ад хок за щяло и не щяло и обилно финансирани от общинския бюджет с цел създаване на корпоративен вот. Управленската схема на Владимир Захариев всъщност не се различава много от общоразпространената политическа практика в следмилошевска Сърбия, която вместо

в правова, се превърна в чисто партийна държава: даване на предимство на политическата принадлежност пред професионалната подготовка; разделението на опозиционните партии на „патриотични” и „предателски”, сеене на клюки и интриги и дискредитиране на опонентите, контрол върху медиите, манипулиране на изборите, купуване и изнудване на гласове, корупция

и престъпност във всички сфери на обществения живот. Заседанията на общинското събрание по правило се предаваха по радио Босилеград, но политическите дебати се водеха по един просташки и безотговорен начин от който сериозните и компетентни хора се изумяваха. Целта на тия дебати никога не е била да се търсят отговори на жизнените проблеми на хората а да се понизи, обиди, дискредитира и компрометира политическия опонент. Демокрацията

се превърна в цирк и шоу.

Единствената общинска медия, радио Босилеград, се превърна в частно кметско радио в което той неформално изпълняваше и ролята на главен и отговорен редактор, а добре платените журналисти изпълняваха ролята на спикери. Но и това не го задоволи. Вероятно за да парира на критичните позиции на „Бюлетина”, той също реши да си направи свой „Билтен”, естествено на сръб-

ски език, и тъй като закона не е на негова страна, издател стана Спортно дружество „Младост” под редколегиата на „младите журналисти” свършили цял двуседмичен семинар по журналистика! Естествено, от всяка страничка на „Билтена” се ежеше прическата на кмета! По същото време, поне петима професионални журналисти напуснаха Босилеград.

С течение на времето, общината фактически бе приватизирана от кмета пред очите на нейните граждани и той почна да си прави каквото си иска без да се съобразява с никого, па дори и със закона. Наложил се един колкото тоталитарен, толкова и комичен и чалгаджийски метод на

управление с леко и безотговорно поведение и пиянски запой по селските събори, разни вечеринки с чалга и бизарни сцени в които той е главен герой. Снимките от тия весели събития постепенно навлязоха в социалните мрежи и ни направиха за смях в цяла Сърбия. В Сърбия той се стараше да бъде „добър сърбин“ а в България „велик българин“ опитвайки се едновременно да играе двете противоположни и взаимно изключващи се роли и да тегли дивиденди от двете места, но не за да направи нещо за Босилеградската икономика а за да укрепя неограничената си лична власт. С тази цел той се прегръщаше с ПП „Атака“ по повод отбелязването на годишнините от Ньойския договор, клечеше пред паметника на Левски и целуваше българският трибагренник, а после строеше възпоменателна чешма и изпращаше венци по повод „Освобождението на Босилеград от българската фашистка окупация“?! На другия ден товареше в общинския автобус „заслужили“ граждани и „безплатно“ ги возеше в София на Военно-медицинска академия, където пак „безплатно“ ги лекуваше за сметка

на българския данъкоплатец и персонала на ВМА?! Кой сериозен политик, освен комунистите, използват понятието „безплатно“? Но когато сърбите започнаха да му задават въпроси, той ги прихлупи с отговора: вие знаете ли колко пари сме спестили на Сърбия с тия медицински прегледи? Знаем, отговарям аз. Толкова, с колкото сте източили българската здравна каса използвайки братските родолюбиви чувства на персонала на ВМА и българската политика към българите в чужбина.

В Босилеград социалните проблеми създаваха леко етническо напрежение, а в Белград той важеше за „пазач на етническия мир“ и за сметка на това изнудваше пари които лакомо биваха излапани от неговите партийни съдружници за немалки заплати. По ключовите политически въпроси касаещи правата на българското малцинство (особено обучението на български език), отварянето на границата, привличане на нови инвеститори, търсене на нови пазари, градоустройство и пр. не направи нищо.

Вместо това, той с маниакална упоритост се залови да разори Културно-информационния център „Босилеград“ като му изземе ролята и задачите с безочни лъжи и интриги в София и назначавайки куп референти в общината за „записване на студенти в България“, „за лекуване на ВМА в България“, „за издаване на визи“, „за туризъм“ и пр. небивалици за които даже има наглостта да ги представи и по сръбската телевизия! Липсата на мярка и чувството за безнаказност и недосегаемост го завладя напълно.

През това време се доразпадна зарападалата се и преди него икономика, започна силен отлив на високообразовани млади специалисти, започна демографски срив и тежко социално положение. В последвалата беда и мизерия, хората се наредиха за помощи пред общината и кмета започна да раздава трохици „на милия наш народец“ не пропускайки първо да изцелува и погали по-красивите момичета и булки. Вероятно под влиянието на „патриотичните доноси“ на кметската партия, радикалските, бившите

и настоящи агенти на Държавна сигурност настанени в църквата и пенсионерския клуб, които денонощно клепаха „български екстремисти“ които били застрашавали териториалната цялост и искали да ни присъединят към България“, държавата Сърбия развърза кесията и започна да пълни общинския бюджет с който кмета разполагаше както си иска. Реално погледнато, с тия пари се финансираше агонията, а не оздравяването на Босилеградската икономика. В резултат на всичко това, населението на Босилеград по време на неговото 13 годишно управление по статистика намаля с повече от 20% а реално може би и двойно повече! По същото време, ако щете вярвайте, „електората“ на изборителните списъци се увеличаваше!

На свой ред към сръбското правителство отново тръгнаха разни писма в които надълго и нашироко се описваха безчинствата, беззаконията, бездействието и тежкото социално-икономическо положение на общината. Така по средата на 2013 година държавната ревизорна институция направи ревизия на общината. Бяха констатирани и публикувани редица нарушения. После бяха повдигнати актове за нарушения на кмета и още четирима негови приближени хора. После се появиха и други „афери“ от които стана ясно, че властта на кмета всъщност се крепи върху беззаконието и нахалното и безотговорно харчене на народни пари, а не върху народната любов и обич, както той обича да казва навсякъде, забравяйки, че политиката не е място за обясняване в любов а за постигане на интересите на гражданите.

И все пак, нека да се опитаме да бъдем справедливи. Владимир Захариев не е никакво особено явление. Той е продукт на една държавна политика която винаги е разчитала на „еничерите на българщината“ за да държи в подчинение едно малцинство, което, въпреки безспорната си лоялност, винаги е било считано за дезинтеграционен, а не за градивен елемент на сръбското общество. Върху така измислената опасност от „великобългарския шовинизъм и сепаратизъм“, който бил застрашавал „интегритета и суверенитета на Сърбия“, не само Владимир Захариев, но и цяла банда от явни и тайни агенти на Държавна сигурност направиха разкошни кариери и накрая получиха високи пенсии! Владимир Захариев е продукт именно на тази консервативна политическа система в която провинциалния кмет или местния партийен секретар е, разбира се, „наше“ доверено лице и има неограничена лична власт. Владимир Захариев е продукт и на една робска народопсихология характеризираща се с политическа пасивност и липса на ясна гражданска позиция по каквото и да било. Дори и ако го нямаше Владимир Захариев, тоя народ щеше да си го създаде, защото демокрацията, свободата на медиите, пазарната икономика, гражданската отговорност и други ценности на съвременните демократични общества са прекалено сложни и трудни за хорицата които са свикнали в бедата и мизерията си да се редят на опашка пред кметската канцелария с протегнати просеци ръце.

Откриване на паметник на Левски в Цариброд

От всичките неща които се случиха на българите в Сърбия през тяхната тъжна история, едно от по-добрите бе откриването на паметници на Левски. Последният бе открит на 18 февруари тази година в центъра на Цариброд. Историята ще запомни, че това се случи по времето когато кмет на Цариброд е бил Небойша Иванов, бившият председател на КИЦ „Цариброд“ и по-късно директор на „Братство“. Човек с бурна биография който дойде на чело на Цариброд след като там се отключиха и раздвижиха демократичните процеси на общинско равнище. Откриването на паметникът на Левски показва и неговата истинска същност като българин и политик.

Преди откриването премиерът Орешарски проведе кратка опознавателна среща с представителите на общината, на Националния съвет и на националните партии и граждански сдружения на българите.

Заедно с кмета Иванов, паметникът откриха двамата премиери на Сърбия Ивица Дачич и Пламен Орешарски и министърът на културата на Р България Петър Стоянович. Присъстваха и известни български интелектуалци: професор Иван Илчев, ректор на Софийски университет, писателят на „Време разделно“ Антон Дончев, Благовест

Сендов, Божидар Димитров, както и почти целият тамплиерски орден на България, начело с Великия приор Румен Ралчев, който също има спонсорско участие в изграждането на паметника. Там бяха и представителите на Външно министерство, част от софийският културен елит, представители на близки и по-далечни български общини, патриотични организации, бизнесмени, множество журналисти и което е най-важно, почти всички Царибродчани. Масовото присъствие дава надеждата, че въпреки асимилационните процеси във всеки българин там се таи българският инат и скрита любов и уважение към символа на българската свобода Васил Левски.

Паметникът е дело на известния български скулптор Валентин Славчев. Спонириран е от строителна фирма „Трейс“, която в момента строи в Сърбия част от магистралата Ниш - Калогина.

Преди речите на двамата премиери момчета и момичета от гимназията „Св. Св. Кирил и Методий“ в Цариброд изнесоха рецитал за делото на Левски.

Българският премиер Орешарски изрази своята убеденост, че паметникът в Цариброд ще символизира разбирателството между два братски народа, което през годините неведнъж бе поставяно на изпитание: „нека да се поучим от грешките на миналото и да гледаме с надежда в бъдещето. Вярвам, че днес слагаме основите на още един духовен мост между нашите две страни. Нека всички да продължим да носим Левски в сърцата си и да следваме

неговите идеали и стремежи, които са не само рамка на нашето съществуване, но и задължение и дълг“, и „нека нашата съпричастност към идеите на Левски бъде критерий за нашите добросъседски отношения и общото ни европейско бъдеще“. И по-нататък: „Обсъдихме въпроси за българското национално малцинство. Много съм удовлетворен, че премиерът Дачич подчерта, че гледа на това малцинство като на мост между двете страни. Има редица проблеми, които имаме воля да решаваме. Немалка част от тях имат и технически характер“.

Информационните агенции предадоха официалните изказвания без да се задълбават да анализират изказванията, да търсят подтекста и посланията между редовете. Според сръбския министър-председател признаването на Косово в момента няма никакво значение за отношенията между

България и Сърбия. „Ние сме в добри отношения с всички съседни и мислим, че достатъчно направихме за мира и стабилността в региона“. Желаяме да нормализираме отношенията на Сърбия с Косово, но условията за преговорите ни не са за формално признаване на независимо Косово. Той изказа специални благодарности към премиера Пламен Орешарски, който го е

поканил на тристранната среща заедно с Румъния.

Специално място в речта на Дачич заеха икономиката, борбата с бедността, особено в пограничните райони. Премиерът на Сърбия се обяви за отварянето на фабрики и работни места. По думите на Дачич и българите, и сърбите можем да имаме общи интереси, защото всички ние сме като едно цяло на Балканите. „Достатъчно сме били в кръв, време е да текне и мед“, настоя той.

И все пак зад фасадната риторика не останаха незабелязани и някои други нотки които оставиха тръпчив вкус въпреки безспорно големия характер на събитието.

В изказванията на премиерите Дачич и Орешарски отново позвуча фразата за българското малцинство като „мост“ между двете държави, двата народа, въпреки очевидната опасност да ни счупят гръбнака или да ни стъпчат минавайки по „мостът“ и в двете посоки в продължение на десетилетия. Тази идеологическа фраза за първи път е казана 1947 година именно тук, на Царибродската гара от Георги Димитров, на няколко крачки от сега открития паметник на Левски. Сякаш умственото развитие на политиките ни не е могло да измисли нищо ново през десетилетията.

Дачич дойде с вертолет в Цариброд, очевидно с намерение покрай откриването на паметника на Левски да впечатли и евентуалните си гласоподаватели в Цариброд на парламентарните избори разписани за 16 март и точно в момента в която той държеше речта си, вертолетът се издигна над Цариброд очевидно за да придаде тежест

и да подчертае думите на сръбският премиер и вътрешен министър!

Къде на шега, къде на истина, Дачич поне два пъти подхвърли понятието „шопски език“: „В моя край (Южна Сърбия) никой не знае кой е майчиният му език - български, сръбски или шопски?! Естествено, от страна на българската делегация нямаше никаква реакция, но добрите познавачи на тезата за „шопската нация“ останаха втрещени. Сръбската делегация не сложи венец пред паметника на Апостола а и в официалните изказвания на сръбската делегация името на Левски не бе споменато.

За по-добрите познавачи на сръбско-българските отношения е пределно ясно, че такива послания никак не са случайни: те са израз на съзнателни и подсъзнателни, но неотшумяващи коминтерновски и шовинистични нагласи в съзнанието на сръбския политически и част от „научния“ елит, не само по въпросите на „македонизма“ но и за съществуването на някакво „шопско малцинство“ от двете страни на границата което е „нито българско, нито сръбско“. Прокарва се и идеята за наличието и на „торлашко малцинство“ в двете държави, касаещо населението от двете страни на границата от Годеч през Чипровци до Видин. Явно хуманните принципи на Европейския съюз все още не са лъжица за всечия уста.

И все пак, чувството за справедливост ме кара да подчертая, че въпреки всичко, не липсваше чувство за добронамереност в поведението на премиерите и желание да се промени нещо в отношението на сръбските власти към българското малцинство. Това си личи и от самият изглед на Цариброд който далеч надминава мръсните и опустошени улици на Босилеград и жалките развалини на някогашните обществени предприятия от които само до преди десетина години стотици семейства си изкарваха препитанието. Сравнявайки нещата, отчитам много по-динамичната политическа обстановка в Цариброд която отключи политическите промени в Цариброд и активира демократичното търсене на решения за тежките проблеми на общината.

Дачич, независимо от политическата му биография свързана с Милошевич, все пак подписа две изключително важни споразумения – с Прищина и Брюксел които поне засега стабилизират ситуацията в Сърбия и на Балканите.

По отношение на българското малцинство Дачич, като премиер и вътрешен министър на Сърбия, вероятно под влияние на българските социалисти, направя няколко хода: спря акцията за отнемане на колите с български регистрационни номера в Босилеград и Цариброд, даде няколко важни политически изявления за насърчаване на демократичния процес в Босилеград и Цариброд, официално прие в Правителството на Сърбия кметовете на Босилеград и Цариброд, на Националния съвет, на политическите партии и гражданските сдружения на българското малцинство и накрая, заедно с Орешарски откри паметника на Левски в Цариброд. И това бе всичко.

Останалите проблеми касаещи спазването на правата на човека, културното и икономическо развитие на българското малцинство си останаха незасегнати досега а се опасява, че оттук нататък вече ще бъде късно. Въпреки плахите опити, въпреки раздвижването, нещата не можаха да тръгнат. Особено в Босилеград. До значителна степен това се дължи на затворената политическа система която вече 12 години не допуска нито един човек, нито една нова идея да проникне в управлението.

Иван Николов

Слово пред паметника на Левски в Босилеград

Днес отбелязваме 141 години от обесването на Левски.

Паметниците на Левски се умножават навсякъде където има българи. Последният, 151-ят открихме вчера в Цариброд. Откриха го премиерите на Р Сърбия и на Р България Ивица Дачич и Пламен Орешарски. Надявам се този факт и посланията които вчера бяха отправени, извън разбира се предизборните, да са достатъчни за да отпаднат веднъж завинаги всички полицейски демонстрации, призовки в полицията и образуване на наказателни производства които неизбежно досега съпътстваха почитането на паметта на Апостола в Босилеград. Надявам се, най-накрая да сме отнели моралната победа и веднъж завинаги да престанат антибългарските прояви по повод „Денят на освобождението на Босилеград ОТ фашистка България“. Надявам се също така, след думите които двамата премиери си казаха вчера в Цариброд да няма никакви пречки за възстановяване на паметниците на българските, а също не и на сръбските жертви от Балканската и Първата световна война. Не защото искаме да се върнем назад, а защото това е пътят към помирението и към градивното начало.

Днес, когато стоим пред Левски, длъжни сме да отговорим на неговите въпроси за родолюбието, за саможертвата, за честта и най-много - за предателството. Защото, винаги когато сме предавали Левски сме търпяли поражения и упадък. Учените все още не са единодушни за това кой е истинският предател на Левски. Дали това е поп Кръстьо или това е Димитрие Николич от Джаковица, – известен като Димитър Общи, вече няма значение. По-голямата трагедия е, че го предаваме и днес и вероятно тия които лицемерно се кълнат в него, със същата ярост отново биха го обесили ако се появеше отнякъде.

Геният на Левски още в навечерието на Освобождението ни каза как да се отнасяме с управляващите:

„Не се полъгвайте, че тези които държат парите, държат и бъдещето ви, защото тези пари те са ги взели от вас, а вие им се кланяте и ги въздигате, като слънце пред очите си.“

„Нашето драгоценно отечество, ще се нуждае от достойни хора, които да го водят по пътя на благоденствието, така, щото да бъдем равни на другите европейски народи.“

Той беше казал: „Ние чуждото не щем, но и своето не даваме!“ Това трябва да бъде мотото на всички българи по света и особено нас, българите в Сърбия. Защото ние, с цената на това че намаляхме пет пъти, продължаваме да отстояваме своето. Въпреки че сме поколебани в националната си и човешка същност, скарани и разединени, обречени и неспособни да заживеем като свободни и отговорни хора, такива каквито Левски ни завеща да бъдем.

В условията на Обединена Европа, ние не можем да живеем в тесните Версайски граници.

Уважаеми дами и господа, държавите и отношенията между народите, са прекалено сериозни неща и те не могат да се градят върху лицемерие, лъжи и исторически фалшификации. В противен случай, ние нямаме право да стоим пред светлия образ на Левски!

Историята отдавна каза тежката си дума - днешното поклонение пред Левски, не е място за исторически дебати.

Днес е ден за размисъл, за покаяние и прошка. В името на истината, в името на бъдещето на този град, в името на добросъседските отношения между България и Сърбия, в името на общото ни европейско бъдеще, ние, както Левски ни учеше, „трябва да си кажем кривиците, за да вървим напред“.

И да скъсеме с миналото. Европейският Съюз прие редица документи заклеимяващи тоталитарния комунизъм. В Босилеград все още се кръстосват улиците с имена Георги Димитров и Маршал Тито. Единият, Генерален секретар на Комунистическия Интернационал и поддръжник на Македонизма в Пиринския край, а другият - автор на геноцида срещу македонските българи известен като „Кървав Божич“ когато 1945 в Охрид и Преспа са убити 23 000 българи, а други 130 000 българи от Македония са изселени, изгонени, преследвани и изпращани в концлагерите на Титова Югославия.

Никак не е лесно да си последовател на Левски. Това, че полагаме венци и цветя на неговия паметник все още не ни прави последователи на Левски. Истинските последователи на Левски са само ония които са извоювали духовната си свобода и са минали през мъките на познанието, културата и просветата. В това име, нека всеки от нас до следващото поклонение пред паметника на Левски, да се опита да научи, да разбере и да спазва заветите на Апостола.

Иван Николов

„Шопски език“ и българският политически нихилизъм

Зденка Тодорова

Ивица Дачич направи скандално изявление в Цариброд, но българският премиер си премълча.

На 18 февруари 2014 г. в Цариброд беше открит Паметен бюст на Апостола на свободата, Васил Левски. 141-годишнината от обесването на Апостола беше помрачена от скандал, който съвсем умишлено предизвика сръбският министър-председател Ивица

Дачич, заявявайки в прав текст, че „тук в Цариброд, все още никой не може да установи на какъв език се говори – сръбски, български или шопски“. Наред с двата езика – сръбският и българският, официален представител на сръбската държава съвсем официално произведе в присъствието на българския си колега западния български говор в език, определян от един век насам от сръбските политици, диалектолози, писатели, журналисти и антибългари като „шопски“. Той бил по-различен от българския и много по-близо до сръбския език. По тази логика, щом говора на царибродските българи е по-различен от българския книжовен език, то и самите хора са по-различни от българите. Не изключвам възможността част от хората с промити мозъци, които гласуват за партията на Слободан Милошевич в Цариброд, оглавявана в момента от Ивица Дачич, наистина да повярват в тези безумни твърдения. Целта на Дачич беше да се прицели точно към тази част от населението, която се определя като „сърби“, „неопределящи се“, а до скоро и като „югославяни“. На последните парламентарни избори, които се проведоха на 16 март т.г., за партията на Дачич гласуваха 10% в Цариброд. Останалите гласове се разпръснаха между множеството сръбски партии, които също споделят теорията за „шопски език“ в Западните покрайнини. Странно защо българският премиер и придружаващата го на 18 февруари 2014 г. огромна делегация взеха участие в тази предизборна кампания на сръбските власти, от която пострадаха единствено и само българските национални интереси в Западните покрайнини.

Не за пръв път официални сръбски политици правят опити да създадат в Западните покрайнини изкуствена нация. По тези въпроси аз съм написала голям брой статии, участвала съм с доклади в научни конференции, като правозащитничка сезирала съм международни правозащитни организации, даже успях да предотвратя през 1994 г. издаването на „Шопски речник“ в Цариброд, авторът на който беше местен царибродски първенец от партията на Милошевич, Драган Колев. Опасността се криеше зад решението на Общинския съвет да финансира издаването на тази скандална книга. По време на режима на Милошевич в сръбските проправителствени медии и особено по националната телевизия бяха правени десетки репортажи за Цариброд, където „живеели сърби, българи и шопи“ и където се говорело на „шопски“. В кампанията участваха изявени сръбски академици, журналисти, политици. Оказа се, че четиринадесет години след падането на режима на Милошевич, политиката на официален Белград спрямо българите в Западните покрайнини си остана същата. „Шопската карта“ продължава да се размахва все все по-агресивно,

което кулминира на 18 февруари не където и да е, а пред Паметния бюст на Васил Левски в Цариброд. Тази сръбска наглост от страна на българските политици и учени беше посрещната с мълчание, не съм сигурна, че не е имало ръкопляскания от българска страна, за да се угоди на сърбите и покаже, че правителството на България стои зад Сърбия по пътя ѝ към ЕС. Много са предателствата, които спрямо българите в Западните покрайнини извършиха българските политици в по-близката и по-далечна история. Или, както се изказа д-р Марко Шукарев от Цариброд, най-голямата трагедия за българите в Цариброд е българската външна политика.

Когато казвам предателство, колкото и страшно да звучи тази дума, имам предвид не само Георги Димитров и последвалото безродничество на политическата върхушка от тоталитарната система на България, но и всички онези български политици, които от 1990 г. насам ту се възхищаваха на Милошевич, ту наричаха Западните покрайнини „Източна Сърбия“, ту даваха безусловна подкрепа на Сърбия по пътя ѝ към ЕС, ту строяха нови „мостове на сътрудничество“ в името на добросъседството, ту безмълвни прекланяха глави пред сръбските стремежи за „шопска нация“ в Западните покрайнини. Думата предателство е тежка, но по-подходяща не намирам. Защото сръбският колега на Орешарски неслучайно е подхвърлил репликата за „шопски език“ в Цариброд. Мълчанието на българската страна дава основание на сърбите да продължават да подхвърлят нови и нови реплики, докато най-накрая не включат в следващото преброяване и графата националност и определението „шопи“. Няма да се учудя, ако и тогава българските политици си замълчат в името на новата дружба между сръбския и българския народи, които вече „нямало какво да делят“. Но има тук и още нещо, което трябва да се знае. След скандалната си реч сръбският премиер си тръгна от импровизираната сцена в компанията на Пламен Орешарски, без да остави поне един букет пред Паметника на Апостола. Оказа се, че и българският премиер не е поднесъл венец пред Паметния бюст на Апостола, защото не било предвидено по протокол.

От друга страна, общинското ръководство на Цариброд, изцяло контролирано от Белград с помощта на множеството сръбски политически партии в общината, поднесе суха реч за делото на Апостола и за паметника, който бил 151-ият извън България. С други думи, важна е бройката, не е важно делото. А що се касае до мащабното присъствие на български журналисти на събитието, те по невежество надминаха и политиците. Цариброд беше представен за „сръбския град Димитровград“, в който според някои събеседници на българските репортери „Левски се е борил за свободата на двата братски народа – сръбския и българския“, и че се „борил срещу турците“. Нищо за идеите на Левски, нищо за неговото дело! На никой даже и не му направи впечатление фактът, че Паметният бюст на Апостола е поставен зад сградата на общината на метри до жп прелеза, обърнат не с лице към града, а с гръб, и че площадът, на който се намират общината и бюстът на Левски, носи, странно защо, името на Зоран Джинджич. Цариброд е единственият град в Сърбия, на който властите в Белград не разрешават името му да бъде възстановено, защото „Цариброд звучал много български“, а Димитровград бил по-приемлив за сръбската страна. Скандалът с репликата на сръбския премиер за „шопски език“ сякаш мина покрай

ушите на българските журналисти, учени и писатели, придружаващи делегацията на Орешарски. Единствената медия, която отреагира на скандала в Цариброд, беше ТВ СКАТ. Някой все трябваше да измие срама от българската журналистика. Кой ще измие обаче срама от унижителното поведение на българските политици!?

Затова няма да е лошо да им припомним какво са казали на времето за сръбския шовинизъм и сръбските посегателства спрямо изконни български земи едни национално отговорни българи. Вбесен от сръбските „научни“ фантазмагории, Христо Ботев във в. „Знаме“ (бр. 20 от 29 юни 1875 г.) написва: „Вам беше твърде приятно да ни пее от една страна медоточивата песен на братството и на съединението, и да ни лъжете с добрите си намерения на „южно-славянския Пиемонт“, а от друга страна, да сеете прозелитизъм в западните краища на нашето отечество и да плетете своята етнографическа и политическа кошница“. Не по-малко е вбесен от сръбският шовинизъм е и Боян Пенев. В книгата си „Сръбският шовинизъм“ (1915) той казва: „Като се вглежда човек по-внимателно в миналото на Сърбия, в психиката на сръбския народ, в методата на неговото възпитание, ще разбере ясно, че краят не е могъл да бъде друг. Тук няма нищо за учудване. Пътят, по който бе тръгнала Сърбия, по който вървя толкова години, като създаваше болни поколения, отровени още в люлката от шовинистична зараза, можеше да изведе само до един край – до тоя, на който сме свидетели днес“. Боян Пенев това го пише през 1915 г. Сякаш е предчувствал какво ще се случи със Сърбия 90 години по-късно.

През 1931 г. българският изследовател и етнограф Тихомир Павлов издава книгата си „Българите в Моравско и Тимошко“, като в предговора на книгата проф. Стефан Младенов пише: „Нашите западни съседи, братята сърби, обвзети напълно от безумната си мисъл за „Велика Сърбия“ от чужди земи с граници до Черно, Бяло, и Синьо море, се мъчат с най-безчовечните средства да унищожат всичко българско в новозаграбените югозападни и северозападни български земи, като си мислят навярно, че са успели да претопят българите в Тимошко, заграбено през 1833 г., и по Южна или Българска Морава, заграбена през 1878 г. А между това ето че действителността, която успяха да видят мнозина българи през времето от 1915 г. до 1918 г. сочи нещо по-друго, а именно, че има доста много „бугарашки“ в двете споменати области, главно по-старото поколение и предимно жените не са успели да станат сърби по език, въпреки повече от 80-годишното сръбско владичество в Тимошко и близо 40-годишното в поречието на Южна Морава, па дори и цялата интелегенция в тия две области говори и днес сръбско-български, на съвсем неправилен сръбски език който поразява с многобройните си и старински български особености“.

Днес в България липсват учени и интелектуалци като Боян Пенев, Стефан Младенов, Тихомир Павлов, проф. Милетич, д-р Кръстю Кръстев, Йордан Захариев, Емануил Попдимитров и други, които да излязат в защита на българския език от посегателствата на сръбската академична пропаганда. Вместо защита на българския език и българската национална кауза, днешните български политици ръкопляскаят на сърбите, че афишират измислената от тях „шопска нация“ в Западните покрайнини. И то не където и да е, а на метри от смълчания поглед на Васил Левски, който с пълно основание беше обърнал гръб на целият този кичозно подготвен политически спектакъл, в който по едно време се беше включил и един полицейски вертолет на сръбския премиер.

Отворено писмо срещу понятието „шопски език“ в Сърбия

За будна историческа памет и изострена чувствителност по въпросите на единството на българската нация

Във връзка с употребата на понятието „шопски език“ от сръбски официални представители и опитите да се внуши, че шопският диалект е някакъв отделен език, група български учени са изпратили Отворено писмо до президента, премиера, председателя на Народното събрание и външния министър на Р България, както и до председателя на БАН.

В Отвореното писмо се казва, че: „г-н Ивица Дачич – министър-председател на Република Сърбия, поне два пъти използва понятието „шопски език“ – например, когато „се пошегувал“, че с г-н Орешарски се разбирали на „шопски език“, или в цитата: „В моя край (Южна Сърбия) никой не знае кой е майчиният му език – български, сръбски или шопски“.

Групата български учени, подписали се под писмото, иницирали и подписа по същия въпрос, предлагат във връзка с тези изявления българското Външно министерство да изпрати протестна нота до Р Сърбия.

Следва целият текст на Отвореното писмо и имената на учените, които са го подписали.

НА ВНИМАНИЕТО НА:

Г-Н РОСЕН ПЛЕВНЕЛИЕВ - ПРЕЗИДЕНТ

Г-Н МИХАИЛ МИКОВ - ПРЕДСЕДАТЕЛ НА 42-ТО НС

Г-Н ПЛАМЕН ОРЕШАРСКИ -

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ

Г-Н КРИСТИЯН ВИГЕНИН - МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ

АКАД. СТЕФАН ВОДЕНИЧАРОВ - ПРЕДСЕДАТЕЛ НА БАН

КОПИЕ: ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО НА ЕС В БЪЛГАРИЯ

ОТНОСНО: Употребата на понятието „шопски език“ от официални представители на Република Сърбия

Уважаеми господа,

Информационните агенции отразиха току-що (писмото е от 28 февруари – бел.ред.) завършилото посещение на г-н Пламен Орешарски – министър-председател на Република България в Република Сърбия.

От излъчените материали е видно, че г-н Ивица Дачич – министър-председател на Република Сърбия поне два пъти използва понятието „шопски език“ – например, когато „се пошегувал“, че с г-н Орешарски се разбирали на „шопски език“, или в цитата: „В моя край (Южна Сърбия) никой не знае кой е майчиният му език – български, сръбски или шопски“, в. „Стандарт“, 19 февруари 2014 г.

От страна на българската делегация не е известно да е имало адекватна реакция.

За експертите и анализаторите по въпросите на сръбско-българските отношения е пределно ясно, че това не е случайно, а е израз на неотшумяващите коминтерновски и шовинистични нагласи в съзнанието на сръбския политически и част от „научния“ елит.

Фактите показват, че през последните поне две десетилетия сръбската държава поощрява опити да наложи в съзнанието на международната общност съществуването на някакво „шопско малцинство“ от

двете страни на общата ни граница, „нито българско, нито сръбско“. Известно е, също така, че активно се прокарва идеята за наличието и на „торлашко малцинство“ в двете държави, касаещо населението по западната ни граница от гр. Годеч през Чипровци до Видин.

Сръбският политически елит, независимо от своята партийна оцветеност, черпи вдъхновение от успешния опит в миналото да сътвори „македонска нация“ на антибългарска основа с помощта на Коминтерна.

Препоръчваме на Република Сърбия да се занимава със собствените си малцинствени проблеми в Косово, Босна и Херцеговина, в Хърватска и Войводина; да престане да изнася „сръбска революция“ в съседни страни. Не така трябва да се разбира добросъседството в XXI в.

Ползваме се от случая да приканим българското политическо съсловие да поддържа будна историческата си памет и изострената си чувствителност по въпросите на единството на българската нация. Не всички около България са напълно дорасли за хуманните принципи на Европейския съюз.

Във връзка с горното,

ПРЕДЛАГАМЕ:

Министерство на Външните работи на Република България да отправи протестна нота до Република Сърбия.
28 февруари 2014 г.

Приложение: Подписка

ПОДПИСКА

СРЕЩУ УПОТРЕБАТА НА ПОНЯТИЕТО „ШОПСКИ ЕЗИК“ ОТ ОФИЦИАЛНИ ЛИЦА НА РЕПУБЛИКА СЪРБИЯ

- проф. Пламен Павлов – ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“
- проф. Илия Тодев – Директор на Института за исторически изследвания при БАН
- доц. Димитър Йончев
- чл.-кор. Стоян Михайлов
- акад. Георги Марков – Институт за исторически изследвания при БАН
- арх. Елко Хазан – Съпредседател на Клуба на приятелите българи и евреи
- д-р Елена Алекова
- Петко Колев – Председател на ТАНГРА ТанНакРа ОБФ
- Димитър М. Димитров – Съпредседател на ТАНГРА ТанНакРа ОБФ
- доц. Мария Стамболиева – Нов български университет
- д-р Емил Кало – Бивш председател на Организацията на евреите в България „Шалом“
- проф. Христо Маганов – СУ „Св. Климент Охридски“
- проф. Евгений Сачев – Университет по библиотекознание и информационни технологии
- проф. Пламен Митев – декан на Историческия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“
- проф. Орлин Загорев
- проф. Никола Дурчев
- доц. Ружа Нейкова – Институт за етнология и фолклористика с етнографски музей – БАН
- доц. Александър Костов – директор на Института по Балканистика с център по Тракология при БАН

Общият предател

Един скапаняк е натресен на Левски за негов помощник и това се оказва фатално. Той съсипва организацията му, а него праща на бесилото. Но Димитър Общи - най-големият и най-долният предател в българската история, не е българин. Той претендира да е общ за българи и сърби, оттук и неговият прякор. Общо е обаче предателството му, даже всеобщо. Той издава наред и повсеместно каквото се сети, като накисва и невинни хора. Издава участниците в разбойническите му акции, издава мрежата от тайни комитети и стотици дейци в нея, издава и самия Левски. Накрая лъже пред съда във вреда на Апостола, гледайки го в очите. Общи е късогледо, даже престъпно натрапен на Левски от началника му в Букурещ Любен Каравелов и от войводата Панайот Хитов. Левски го знае що за птица е още от времето на легиите в Белград.

ПОДЛЕЦ: Димитър Общи е най-долният предател в българската история.

Той възразява на заповедта им, но ѝ се подчинява. После обаче упорито отказва да приобщи Общи към делото. При обиколката им го държи “у лево” и се оказва прав - Общи не струва като водач, няма акъл не само за бунтовник, но и за прост хаирсъз. Каквото и да направи - все е провал. Има обаче една добре аргументирана версия, че Димитър Общи всъщност е сръбски провокатор. И тогава предизвиканият от него разгром на тайната организация на българите се оказва бляскав успех. Откъде се взема този никавец?

Как стига толкова близо до Левски, че опитва да го измести с вътрешен преврат? Защо измежду хилядите дейци за освобождение в България, във Влашко и в Сърбия никой освен Левски не проглежда колко страхлив, глупав и вреден е? Димитър Николич е родом от Дяково в областта Метохия, част от сегашната държава Косово, която бе откъсната наскоро от Сърбия. Той е сърбин, но чат-пат се е обявявал за македонец и затова освен «Косовеца», му викали и «Македонца». Явно го е правил, за да наблегне, че е роден в изконна сръбска земя, каквито още тогава са претенциите за Македония.

ДАЛНОВИДЕН: Левски е бил наясно какво бедствие е Димитър Общи.

В същия дух са били и оскърбленията към тамошните българи от легията, в която е бил записан. При раждането му през 1838 г. гр. Дяково е населен предимно с арнаути, а сърбите са били малцинство (17 000 спрямо

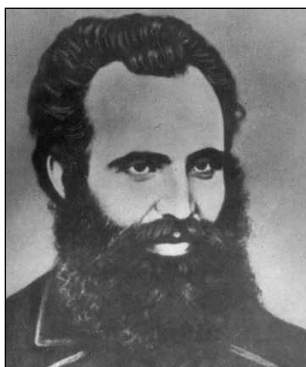

3800 при съвсем малко турци, цинцари и цигани). Днес населението там е 95% албанци и 5% цигани. Освен родния си език е говорел добре турски и албански, но с българския се затруднявал. Дава показанията си на турски и това обяснява защо в протоколите от разпитите му няма никакви грешки или неточности, допуснати от писарите. Димитър Общи обаче е отчайващо примитивен човек. Неграмотен е, макар че Левски го описва по-мекото като «безкнижен» и поради това негоден за комитетската работа. За да се справи, Левски му назначава даскал Васил Бушаранов за личен писар. Колко е бил зле с изразяването на хартия се вижда от «рапорта» на Общи до Ловешкия комитет, с който приканва да му се разреши да убие дякона Паисий, наместника на владиката.

В АМОК:
Анастас Попхинов
бълва зловни закани
към Левски

Писан е собственоръчно, но си личи, че му е помагано: «872 на Май 10. В решит Ходжогло ето какво известие от вашия дякон владишки какво е дрънкар Прет Народни Хора дейе, и кадеса намира Димитър Опщи неща да криете от мене виесте Народни и аз сам Народен и сам спомогнал 6000 хиляди гр. и ош ще спомогна защото мие Приятел защото аз съм ходил с него от едно село до охранното. не не аз братя несамго видел Това е лъжа гола и и казал Преди 2 неделе уловиха го в София и му уловиха Писмата и му зеле 260-гр. джезъ а това е лъжа гола С очи несамго видел Не това де там казва - 12ий майй 1872 тогива ги е ял.» И по-нататък: «и молави Братя Пратетемии Поскоро на Централния чернали душа или не е явете ми с същата Пош По скоро додиса мае Тадева даго очиста ако е и за чистене нека са потпишат 24 лица да го очиста и Повнители зимъска когато ми казахте Тас черна душа че казал некаде че в наш Ловеч има добри работници.» Общи разказва на разпита, че напуснал Дяково 12-13 годишен, без занаят и 8 години слугувал в Сръбско «при големи хора» и още 6 г. в гостилници в Букурещ и Гюргево. Прекъснал слугуването, за да влезе в «сръбския башибозук», както той нарича Първата легия на Раковски. После пак е слуга в хан и през 1865 г.

ЗАБЛУДЕН:
Любен Каравелов
се оставя
да бъде воден
за носа от сърбите.

отива в Италия и се записва доброволец във войската на Гарибалди. Според документ от наборната канцелария във Флоренция е постъпил на 24 май и е освободен при

«разформиране на частта» на 20 септември 1866 г. Тези 119 дни служба му дават правото да носи Възпоменателен италиански орден от 1866 г. В действителност обаче Общи е бил наемник в Австро-Пруската война. В нея Италия се намесва, за да завземе областта Венеция. Тя открива втория фронт на 20 юни, но само след 4 дни италианците са разбити. Скоро обаче и австрийците са бити от прусациите при Садово. Тогава Гарибалди нахлува през Венеция в Тирол и Австрия е принудена да подпише примирие на 10 август. Така излиза, че войната на Общи е траела само 51 дни. Дори по-малко, защото след тежкото раняване на Гарибалди при Монте Суело неговите доброволци се разбягват.

ИЗБОР:
Панайот Хитов
отива да се бие
за Сърбия, а не
за България.

Общи е най-пъргав, но бягат и капитан Петко войвода, и другите българи. След 55 дни цяла група от 82 души отива в Крит, за да воюва с турците. Общи твърди, че за 3 г. се е бил храбро в 10 сражения. Удостоверението за участието му обаче е с дата 30 октомври 1868 г. и не указва докога е останал в Крит. Според свидетелство на Панайот Хитов «не издържал доде са придадоха критените и от там дошел у атина от атина у влашко из влашку у сарбия у белград и таи това беши 69 година приз марта».

Общи пък казва на разпита, че се предал на Сава паша в Сфакия и понеже имал гръцки паспорт, бил качен на френски параход за о. Сирос. Дали му 500 драхми плюс пътните и през Цариград се озовал в Браила за 4 месеца. Там според Хитов направил малка гяволия. Взел с измама от десетина българи 15-20 хиляди гроша, уж да ги снабди с оръжие и да ги поведе в Балкана. Отвел ги обаче в Белград, скрил им се и избягал с парите в Смедерево. През 1870 г. се върнал в Браила с писмо от Хитов до комитета, което препоръчва: «Изпратете го на отсрещния комитет, за да му служи, ако е съгласен.» Прехвърлянето на Общи през Дунава трае почти 2 г. - от септември 1869 до юни 1871 г., тъй като Левски не го иска и бави съгласието си. А когато Общи най-после пристига в Ловеч на 16 юни 1871 г., Левски е на обиколка. Той се връща в Турну Мъгуреле и повторно минава Дунава след 2 седмици. Двамата се срещат в Сопот на 1 юли и оттогава Левски е принуден да търпи Общи повече от година.

В началото го държи настрана от работата. Месеци наред, уж за да го подготви, му възлага незначителни задачи и го оставя по хановете да чака. А на събранията на комитетите Левски ходи сам, както и преди. Това поражда недоволство у Общи и у другия помощник - Ангел Кънчев. «Като вървахме по пътя, раказва Общи на разпита, Ангел се препираше с Дякона: Ти ни водиш като слуги, не ни съобщаваш нищо. Ние с Димитра или ще отидем отсреща (т.е. във Влашко - бел.ред.) или ще обикаляме и тримата поотделно.»

Така се стига до знаменателното събрание «в лозето на доносчика» край Ловеч. То решава по вишегласие революционната територия да се подели. Общи поема комитетите

от София до Плевен с идеята да се разпрости и в Македония, а Ангел Кънчев се насочва към Северна България. За Левски остават Тракия и върховният надзор.

Общи обаче подхваща интриги и се държи като сепаратист във „владенията“ си. Той живее за сметка на комитетите, харчи нашироко и „забравя“ да отчита народните пари. Пренебрегва нареждания на Левски и дори следи пощата му. Някои селски комитети писват от своеволията на Общи, но пък комитетите в Тетевен, Орхание, Етрополе и др. са на негова страна и се опълчват на Апостола.

Стига се до необузданата агресия на дребния горделивец Анастас Попхинов, порицаван по-рано от Левски, че като куриер е отварял писмата му. Попхинов се сдушва с Общи и се одързостява да хули Левски, че бездейства и яде народни пари. Накрая дори го заплашва: „Недеими туку стапа на краката, че ща са исправа един пат и ще та кладна в челото, и нема да ма забравиш за секоги.“

Това вече е бунт! Левски обаче отговаря със съдържано достойнство, припомня устава на Попхинов и определя думите му като „мърсотии“ и „бълвочи“. В това писмо на Апостола е и паметната му фраза: „Аз съм посветил себе си на Отечеството.“ И той взема мерки да изолира Общи. Прави организационна реформа на района му и създава междинната инстанция „окръжен комитет“. За такъв определя предания нему комитет в Горни извор, а не Етрополския, предлаган от Общи. Освен това Левски отказва да издаде на Общи пълномощно за дейност в Македония. Накрая докладва на Каравелов през юли 1872 г.:

«Д. Общият ще го извади от службата му, поради неспособностите му... Хвалби по-много, с лъжи пред съучастниците вече, но и по кръчмите на хората говорил: ей Братя: Купувайте си оръжие, че знайте ли, лятоска има нещо! Тук таме и лъгал; че бил принесал хиляди иглиячки.»

В друго писмо в отговор на укорите, че не се доверява на Общи, Левски пише: «Как ще му дам пълномощно, когато не се покорява каквото се казва, а среща тайните пощи и взема без моя заповед уставите и другите нужни (книжа)... Как ще му дам пълномощно като кого где срещне от работниците, казва им: Като не ми праща пълномощно и аз вече няма да внасям нему пари. Казал съм на местните комитети да не му внасят вече пари.»

Общи нарушава устава и усеща, че вече си е заслужил смъртната присъда, предвидена в него. Левски обаче така и не му я издава навреме. Общи обира хазната при Арабаконак въпреки изричната забрана на Левски. След месец бандата му е разкрита, Общи е заловен и веднага започва да пее.

Сръбски провокатор?

Последните думи на Димитър Общи, като вижда, че го водят на бесило, са едно горко провикване: «Ах, те ме излъгаха!» Кой са тези те? От кого Общи е очаквал да спази обещание да го свали от въжето? Възможно е това да са разследващият Мазхар паша и турският съд. Подлъгали са го да издава с уверение, че за награда ще получи по-мека присъда и ще отърве въжето. Напълно възможно и все пак по-малко вероятно. Още при ареста му Общи малодушно моли да не го мъчат и обявява, че ще изкаже всичко. Цялото му поведение след това - бодрит дух по време на разпитите, усърдието и изчерпателните отговори - показва, че не е изтезаван. Получаващи наготово и без натиск онова, което искат, турците нямат причина, нито нужда да му обещава сделка.

Според покойния писател Йордан Вълчев Общи се смята за излъган не от турците, а от сърбите. Той старателно изгражда хипотезата, че Общи е бил подготвен и направляван като провокатор с цел да овладее Въртешната

организация и да я постави в услуга на Сърбия. А в случай че бъде заловен - да разгроми организацията, издавайки структурата и главните действащи лица. За този втори случай - ако бъде заловен, Общи е получил уверения, че ще бъде спасен, пише Вълчев. Обяснено му е, че турците са благосклонни към предателите, тъй като те според турския закон сътрудничат на властта и могат да разчитат на снизхождение и на награда. (Тъкмо на такива «права» се позовават двама изданици от съдените заедно с Общи и Левски - Стоян Пандура и даскал Иван Фурнаджиев.)

Освен това, допуска Вълчев, Общи е очаквал по-мек или по-твърд дипломатически ход, с който сръбската държава да отърве поданика си и дори да му върне свободата. «Така е спасен Раковски от смъртна присъда в Румъния, тъй като се е оказал гръцки поданик, така също е спасен и вуйчо му капитан Георги Мамарчев от турски арест, понеже е бил руски поданик», пише Вълчев. Веднъж вече поданството е спасявало и Общи. Той се предава на турците по време на Критското въстание, но те го пускат и дори му се дават пари за път. Според Вълчев Общи не случайно е като залепен за българите и в легиите на Раковски, и в Италия, и в Крит, и във Влашко. Не е случайно също, че той редовно ходи в Белград, сякаш за да получава инструкции.

Аргументи в полза на сръбската връзка добавя и историкът Димитър Панчовски. Той доказва, че Общи е натрапен на Левски от Каравелов и Хитов - и двамата свързани със Сърбия. Каравелов е женен за сръбкиня, сръбският консул в Букурещ Васа Живанович му е «душеприказчик», печатницата му е подарък от сръбското външно министерство. Хитов пък живее от сръбската си пенсия. През май 1876 г., вместо да поведе чета през Дунава, той взема 20 лири, събрани от Стамболов, купува си лозови пръчки и отива в Белград, пак за да воюва с Турция, но под сръбския флаг. Каравелов не само налага Общи на Левски, но и до последно го защитава. А когато става ясно, че Общи е предател, Каравелов безразсъдно зове Левски да «подига революцията».

«Тряба да вървиш на бой без да губиш ни минута. На сичките тадевашни юнаци се писа да заминат на среща. Надеими се на помощ и от С. и Ч.», пише му той през ноември 1782 г.

Тук «С. и Ч.» са Сърбия и Черна гора. Защо обаче Каравелов заблуждава Левски, че от тях ще дойде помощ? И двамата са били наясно, че за момента това са илюзорни надежди. И второ, защо Каравелов заблуждава Левски, че е писал писма до «юнаците» във Влашко и че те начаса ще преминат Дунава. Според Панчовски така Каравелов е искал непременно, дори с цената на нереални обещания да вдигне ненавременно въстание. От това въстание полза би имала Сърбия.

Тя все пак постига целта си. С помощ от Русия Сърбия успява да задейства организацията на Левски в свой интерес, смята Йордан Вълчев. На 1 януари 1876 г. княз Милан Обренович се обявява за крал и отхвърля васалността от Турция. Но докато още Турция мобилизира войски, Русия по молба на Сърбия инспирира създаването на Гюргевския комитет, които набързо подготвя въстание.

«И тъкмо когато турските войски се насочват към Сърбия, в най-неудобен за въстание момент, то избухва. Турците отклоняват 2 дивизии, вдигат и башибозука и го потушават жестоко и лесно. Така Сърбия отлага военните действия и привързва здраво Русия към себе си. Това привързване ще даде Нишкия санджак през 1877-1878 г., а ние ще останем разкъсани, та съдрани», пише Вълчев.

Писмо на КИЦ-а по повод закриване на нови български паралелки в ОУ в Босилеград

До Посолство на Р България в Сърбия
До Генерално консулство Н Р България в Сърбия
До Държавна агенция за българите в чужбина

Ваши превъзходителства,

Новата учебна година в Основното училище „Георги Димитров“ в Босилеград започна със скандално закриване на още две паралелки в които обучението се провеждаше на български език. Това е резултат от кампанията на сръбските специални служби и сръбските националистически партии които водят борба срещу българщината в Сърбия по всички направления.

Процесът на разпадането на паралелките в които обучението изцяло се провеждаше на български език, започна миналата учебна година с разпадането на паралелката от V клас и продължи и тази учебна година когато се разпаднаха паралелките от I и VI клас, основно поради липса на преведени учебници от сръбски на български език и перфидният натиск срещу родители и ученици. Обучението на български език все още се провежда в по една паралелка от II, III, IV, VII и VIII клас под изключително трудни условия – учителите импровизират превеждайки сръбските учебници на български език по време на учебните занятия а учениците си водят бележки.

Във всички останали паралелки обучението се провежда на сръбски език с изучаване на Български език като отделен предмет.

Както е известно, учебници на български език могат да се внесат от България само с разрешение на сръбското просветно министерство и то само за ония предмети за които българските учебни програми съвпадат поне 85% със сръбските.

Така и най-упоритите родители и ученици които на всяка цена искаха децата им да учат на български език и през изминалите години изтърпяха не малко натиск заради това, бяха разколебани и се принудиха „доброволно“ да подпишат изявления с които преместват децата си в сръбските паралелки. Другата част от тях отказаха да подпишат такива изявления и се заканиха, че ще съдят държавата която им дава право да учат на майчин език, но не им създава условия да реализират това право на практика.

Така проблемите с обучението на български език вместо кандидататурата на Сърбия за членство в ЕС ускорено да се решават, се усложняват още повече, а Министерството на просветата на Р Сърбия, Националният съвет на българското национално малцинство, Училищните съвети, директорите на училищата и кметовете на българските общини които трябва да решат този проблем, взаимно си прехвърлят вината и отговорността години наред. Най-потърпевшите са родителите които водени от патриотични чувства записаха децата си в българските паралелки и самите ученици които, лишени от нормални условия за обучение изостават в училието и трудно могат да продължат образованието си не само в Сърбия, но което е още по-абсурдно, и в България.

От друга страна, всички ученици завършили Гимназията в Босилеград на сръбски език вече години наред кандидатстват по Постановление № 103/93 на МС и биват приети на българските университети. Това показва, че проблемите в обучението на български език не са поради липса на интерес а поради обективните трудности и подмолните действия на сръбските специални служби и активистите на сръбските националистически партии. Особено коварна и ролята на „двойните играчи“ – представители на сръбски националистически партии които в София се представят за големи български патриоти, а в Босилеград правят точно обратното – провеждат великосръбската националистическа политика и активно работят срещу интересите на българите. Крайно време е, българската държава да преразгледа отношението си и да снемее доверието си от тях.

КИЦ „Босилеград“ предупреждава, че закриването на българските паралелки в Босилеград работи не само срещу интересите на българското малцинство но и против членството на Сърбия в ЕС. Призоваваме българската държава категорично да настоява пред Белград и Брюксел за незабавна и активна намеса с цел защита на правата и интересите на българското национално малцинство в Западните покрайнини.

Иван Николов

Антибългарските провокации с

На 08. 09. 2013г. в центъра на Босилеград бе направена поредната антибългарска провокация – полагане на венци и цветя по повод „8 септември - Ден на освобождение на Босилеград от българската фашистка окупация“?!

На само няколко крачки от паметника на българската светиня Васил Левски, пред паметната партизанска чешма специално построена за тази цел с разрешение на кмета на Босилеград Владимир Захариев и с общински средства, се събраха представители на Сръбската прогресивна партия на Томислав Николич, Социалистическата партия на Сърбия, Съюза на бойците на Народноосвободителната война, Пенсионерската организация и Църковно-общинското настоятелство в Босилеград. Както и миналата година, отново бе положен венец от името на община Босилеград.

Под формата на отдаване на почит „на падналите за свобода“(!?) бе отправено поредното обидно и провокативно антибългарско и антиевропейско послание не само срещу България, но и срещу всички честни българи в Сърбия които споделят националните и европейски ценности и се борят за правата и интересите на българското малцинство.

Използвайки една фалшификация на сръбската комунистическа историография от времето на Студената война, организаторите на отбелязването на „Деня на освобождението на Босилеград от българския фашизъм“, и тази година обидиха не само България, но и цяла Европа в която „9 май - Ден на победата срещу фашизма“ отдавна прерасна в „Ден на Европа“ символизиращ единството, мира и просперитета на Европа.

С това и други показни антибългарски мероприятия носителите на крайния великосръбски национализъм и комунизъм, продължават да се отнасят към България като към вражеска страна и да насаждат и възпитават антибългарски настроения в Сърбия, при това без никакво историческо покритие. Да се говори за „българска фашистка окупация“ на Босилеград по време на Втората световна война, при положение, че по същото време под управлението на генерал Миялан Недич Белград е единствената европейска столица обявена за „judenfrei“ (освободена от евреи), е меко казано, безочна и вулгарна подмяна на историческите факти.

Още по-безсрамно е това, че пред партизанската чешма в Босилеград на 8 септември 2013г. стояха представители на управляващите Сръбска прогресивна и Социалистическа

партия на Сърбия и на Комисията по образование при Националният съвет на българското национално малцинство - всичките претендиращи за европейски ценности и за членството на Сърбия в ЕС и които не малко и лично са се облагодетелствали от България – децата им завършиха образованието си за сметка на държавния бюджет на същата тази „окупаторска“ България по Постановление № 103, и се

„освобождението“ на Босилеград

ползват с привилегиите и предимствата на българското (и европейско) гражданство.

Недопустимо е община Босилеград която използва шедрата братска солидарност и хуманитарна и медицинска помощ от България, същевременно да финансира най-ретроградните антибългарски комунистически и националистически организации и сдружения които все още се гаврят с името на България като „фашистка“ страна която била „окупира“ Босилеград, и „демократична Сърбия“ която го била „освободила“ от България!? С такова поведение се подкопават и усилията на официална Сърбия за членство в Европейския съюз.

В такава атмосфера на политически лъжи, демагогия, исторически фалшификации и двоен морал е невъзможно открито и честно да се говори за демократизация на политическия живот в Босилеград, за добросъседски отношения и за европейски ценности в това число и за спазване на правата на човека и на правата на малцинствата в областта на образованието, свободата на словото, вероизповеданията и пр.

Демократичния съюз на българите остро осъжда това неморално и лицемерно поведение на кметството в Босилеград, на управляващите партии и техните сателитни сдружения, институции и граждани които продължават да играят двойна роля спрямо България. Докато кмета Владимир Захариев от една страна в София раздава грамоти за почетни граждани на Босилеград на бившият премиер на България Бойко Борисов, началника на военномедицинска академия генерал Стоян Тонев, бившият министър Симеон Дянков и председателят на Държавната агенция за българите в чужбина г-н Росен Иванов, към Белград играе ролята на убеден великосръбски националист.

Демократичния съюз на българите, като организация която повече от две десетилетия безкомпромисно отстоява правата и интересите на българите в Западните покрайнини, предупреждава държавното ръководство на Р България да не допуска да бъде изманипулирано и да не се превръща в съучастник на политиката на консервативния и антиевропейски великосръбски национализъм на Воислав Кошунница, която в името на Велика Сърбия систематично нарушава правата на българите с цел да ги превъзпита в „сърби“ и да ги настрои срещу България.

Драголюб Иванчов

Наказуемо ли е снимането на антибългарските прояви на СУБНОР?

Областната прокуратура във Враня е образувала ново досъдебно производство срещу Димитър Димитров – Треперски от Босилеград по сигнал на Общинската организация на Съюза на бойците от Народноосвободителната война (СУБНОР).

Полицейското управление в Босилеград е връчило призовка на Димитров на 30 октомври в 17, 30 часа да се появи пред Полицейското управление в Босилеград на 31 октомври в 10,00 часа за изслушване.

На разпита Димитров е давал показания за това, че е снимал с фотоапарат представителите на Общинската организация на СУБНОР от Босилеград докато те са отбелязвали „8 септември Ден на освобождението на Босилеград от българската фашистка окупация“ полагайки венци пред партизанската чешма в Босилеград, а след това е предоставил снимките на КиЦ „Босилеград“ и ги е залепил на няколко места из града.

По същият повод преди това бе изслушан и персонала на Културно-информационния център „Босилеград“.

Общинската организация на СУБНОР очевидно много се дразни от това, че Димитър Димитров и КиЦ „Босилеград“ дават гласност и осъждат честването на „освобождението“ на Босилеград от България.

Нека да припомним, че отбелязването на „8 септември Ден на освобождението на Босилеград от българската фашистка окупация“ бе възстановено година след повдигането на паметникът на Левски в Босилеград. Тогава кметът на Босилеград Владимир Захариев отпусна общински пари с които на три метра от паметникът на Левски бе построена паметна чешма на която Съюзът на бойците, пенсионерската организация и Църковното настоятелство започнаха ежегодно да провеждат антибългарски чествания на 8 септември отправяйки по този начин послания срещу България и българските организации в Босилеград.

КиЦ „Босилеград“ смята, че образуването на досъдебно производство и изслушването на полицията по един такъв повод, е опит за сплашване на гражданите и на КиЦ „Босилеград“ да не се произнасят и да не разобличават антибългарските прояви и говора на омразата на СУБНОР.

Апелационния съд в Ниш частично е уважил жалбата на Димитър Димитров от Босилеград в частно наказателно производство за обида като му е „намалил“ паричната глоба на 162 000 динара (1 400 евро).

Председателката на Църковното настоятелство в Босилеград, адвокат г-жа Здравка Гагулска заведе частно дело срещу Димитър Димитров затова, че той през 2010 година в списание „Бюлетин“, в статия в която изброява нарушаването на човешките права в Босилеград, бе коментирал поведението на Председателката на Църковното настоятелство в Босилеград по следния начин: „Председателката на Църковното настоятелство в Босилеград Здравка Гагулска отказа да приеме граждани които поискана среща с нея за да говорят за многобройните църковни проблеми в общината! Тя е главен съветник на владиката врански Пахомий по босилеградските църковни въпроси. Тя, дъщеря на Варненка, внука на Захари Гагулски, инвалид от Балканските войни и племенница на Добри Гагулски юнкер във Военното училище за подофицери в София! Самата тя има българско гражданство, кара кола с български регистрационни номера, дъщеря я живее и работи във Варна, а тя е адвокат на великосръбската политика срещу българите в Западните покрайнини! Ето кому България дава българско гражданство по късата процедура, останалите чакат по пет години!“

Въпреки че Основният съд във Враня и Апелационният съд в Ниш, както и самата г-жа Гагулска не успяда да оспорят нито едно от твърденията на Димитров, Апелационния съд в Ниш все пак го осъди за обида и „изнасяне на лични и семейни обстоятелства“ които са омаловажили и повлияли върху името и честта на г-жа Гагулска съгласно чл. 172, ал. 2 свързано с ал. 1 от Наказателния кодекс на Р Сърбия“.

Присъдата е изпълнителна.

Димитров е наявил жалба за преразглеждане на законността на присъдата на Апелационния съд в Ниш пред Върховния съд на Р Сърбия.

Демократичния съюз на българите смята, че става дума за политически натиск който има за цел да сплаши всички активисти на Демократичния съюз на българите и да ограничи свободата на словото на всеки който си позволи да разкритикува и разследва местните проводници на политиката на Р Сърбия срещу българското малцинство. Тази политика изправи малцинството пред пълна демографска, културна и икономическа катастрофа.

Иван Николов

В защита на правото на българско гражданство

Министерство на Правосъдието на Р България
До министър госпожа Зинаида Златанова

Уважаема госпожо Министър,

Културно-информационния център със загриженост прие връщането за допълнителна проверка на молбите на нашите сънародници българи от Западните покрайнини, Р Сърбия, кандидатстващи за българско гражданство на основание чл.15 от Закона за българско гражданство.

С оглед на установената досега практика наличието на български произход да се доказва с удостоверение издадено от Държавната агенция за българите в чужбина въз основа на предоставени документи и общоизвестният факт, че кандидатите родени на териториите предадени с Ньойския договор на Държавата сърби, хървати и словенци, както и техните потомци безспорно са българи по произход, изискването за доставяне на допълнителни документи доказващи наличието на български произход, ще лиши много кандидати от възможността да получат българско гражданство и ще ги постави в неравноправно положение спрямо ония които са получили българско гражданство въз основа на удостоверенията за български произход издадени от ДАБЧ преди Дирекция „Българско гражданство“ да обяви изискването за доставяне на допълнителни документи.

Кандидатите за българско гражданство са доставили документите си в Държавната агенция за българите в чужбина при подаването на молбите за издаване на удостоверения за български произход и повечето от тях не разполагат с други документи поради особено трудните исторически условия в които са живели.

Нашите наблюдения на място показват, че дори и в случаите когато разполагат с такива документи (най-често военни книжки или актове за раждане издавани от 1946 до 1960г.) не могат да се справят с оставените срокове за тяхното подаване поради това, че не са научили на време. Освен това, превеждането им на български език, легализацията и повечекратното пътуване до София изисква допълнителни разходи и определено технологично време.

Ние се обръщаме към вас Дирекция „Българско гражданство“ да се отнесе с нужното разбиране към кандидатите за българско гражданство от Западните покрайнини (особено родените и техните потомци от териториите на бившата Босилеградска и Царибродска околия) и да ги освободи от изискването за допълнителни документи доказващи наличието на възходящ „българин“. Безспорно е, че техните предци са не само българи, но са били и български граждани по време на Княжество и Царство България, воювали са за освобождението и независимостта на България и в крайна сметка са жертвани с Ньойския договор за спасението на България. Българската държава има морален дълг към тях българи и техните потомци и излишното администриране към тях е не само безполезно и вредно, но и непотребно ги огорчава и настройва срещу България. В българските статистики от старите преброявания на населението, историческите документи и архивните материали има достатъчно доказателства за българският произход на това население.

Ние сме готови да дойдем на среща с Вас в удобно за Вас време за да защитим тези свои позиции и интересите на кандидатите за българско гражданство от Западните покрайнини.

*С уважение,
Иван Николов*

ДСБ до министър Зинаида

Дирекция „Българско гражданство“ е върнала за допълнителна проверка няколко стотин молби на кандидати за придобиване на българско гражданство повечето подадени през 2012г., като им е предоставила възможност в дадените срокове да предоставят документ, удостоверяващ наличието на възходящ „българин“ - съгласно ал. 2, т. 1 от ДР на ЗБГ. Сред тях има и молби на българи от Западните покрайнини, Р Сърбия.

С оглед на това, че в досегашната практика наличието на български произход на кандидатите за българско гражданство от Западните покрайнини, Р Сърбия, се доказваше въз основа на удостоверение за български произход от Държавната агенция за българите в чужбина издадено на базата на документи предоставени от кандидатите, решението на Дирекция „Българско гражданство“ изправи българите от Западните покрайнини пред тежки затруднения с доказването на българския им произход, който иначе е безспорен.

Всички документи с които те могат да докажат българския си произход вече са ги предоставили на Държавната агенция за българите в чужбина и на Министерството на правосъдието – Дирекция „Българско гражданство“ и фактически нямат какво повече да доставят. В досегашната практика за придобиване на българско гражданство бе прието, че кандидатите от Босилеградско и Царибродско и техните потомци са етнически българи по произход, поради самия факт, че са родени на исторически български територии населени с етнически чисто българско население, които по силата на Ньойския договор е предадено на Държавата на сърби, хървати и словенци.

С изключение на един кратък период от 1946 до към 1960 година когато в тогавашна Югославия са издавани актове за раждане в които е имало и графа „народност“, и понякога във военните книжки, във всички по-късно издадени официални държавни документи графата народност е премахната съгласно политиката за национална асимилация (сърбизация) на българското население. Не всички кандидати за българско гражданство от Западните покрайнини могат да доставят точно тия актове за раждане или военни книжки на бащи или дядовци в които имаше графа народност.

Демократичния съюз на българите изразява остър протест и възмущение от административните усложнения на които Дирекция „Българско гражданство“ подлага българите от Западните покрайнини поради следните причини:

1. Нелепо е днес Дирекция „Българско гражданство“ да изисква документи удостоверяващи български произход издадени от държавата която десетилетия наред е оспорвала българският произход на населението което се стреми да асимилира (сърбизира). По времето на историческите изпитания на които сме били подлагани, унищожаването на документите за българския произход, понякога е било въпрос на оцеляване. От друга страна, в българските държавни архиви и в статистиките от преброяването на населението за Княжество България и Царство България за териториите предадени с Ньойския договор 1919г., има достатъчно безспорни доказателства за българският етнически произход на днешните кандидати за българско гражданство които са родени или са потомци на българи родени върху тези територии.

2. Изискването за предоставяне на допълнителни документи удостоверяващи българския произход на кандидатите за българско гражданство подлага на съмнение не само удостоверенията за български произход издадени

Златанова

от Държавната агенция за българите в чужбина, но и българският произход на кандидатите за българско гражданство, както и част от официалната българска история.

3. Също така, подлагането на съмнение на удостоверенията за български произход издадени от Държавната агенция за българите в чужбина като недостатъчни за доказване на български произход, до известна степен подлага на съмнение и издадените до 2012г. укази за придобиване на българско гражданство. За нас е неприемливо, че българите получили българско гражданство преди 2012г. са повече българи, от тия след 2012г.

4. Недопустимо е евентуалните противоречия между Държавната агенция за българите в чужбина и Министерството на правосъдието да се превръщат в административни пречки които да въпрепятстват желящите да кандидатстват за българско гражданство. Никой в България няма право да се притеснява от това, че българите в чужбина искат българско гражданство. Те също имат право на отечество, родина и българско гражданство толкова, колкото и българите в България. Самата България също има нужда от тях.

Демократичния съюз на българите настоява Министерството на правосъдието в Р България да освободи кандидатите за българско гражданство от Западните покрайнини от изискването да доставят допълнителни документи за наличието на възходящ „българин“ извън тия които вече са предоставили, а всички евентуални нови изисквания за доказване на наличието на български произход да се решават с промени в Закона за българско гражданство.

Обръщение

**ДО ВИЦЕПРЕЗИДЕНТА НА Р БЪЛГАРИЯ г-жа МАРГАРИТА ПОПОВА
ДО МИНИСТЪРА НА ПРАВОСЪДИЕТО г-жа ЗИНАИДА ЗЛАТАНОВА
ДО МИНИСТЪРА НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ НА Р БЪЛГАРИЯ г-н
КРИСТИАН ВИГЕНИН**

ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ДАБЧ г-н ЙОРДАН ЯНЕВ

Културно-информационния център „Босилеград“ и Демократичния съюз на българите в Босилеград изразяват тревога и разочарование от изискването на Държавната агенция за българите в чужбина и Министерството на правосъдието на Р България, „...всички лица, желаещи да получат удостоверение за български произход, е целесъобразно да представят официални документи, в които е посочена българската народностна принадлежност на техните възходящи.

Ние изразяваме опасението си, че това административно изискване за официални автентични документи има една единствена цел - да забави и предотврати естествения и все по-силен стремеж на българите в Западните покрайнини да възстановят на сила отнетото им българско гражданство през изминалия век. Това изискване би затруднило и много българи в самата България.

Кандидатстването за българско гражданство от страна на българите които поради ред исторически обстоятелства са останали извън днешните граници на България е част от демократичния процес и е недопустимо и абсурдно българските държавни институции да изискват документи за българската принадлежност на техните възходящи и то не от който и да е, а именно от държавната власт на Р Сърбия, която в продължение на един век е провеждала политика за дебългаризация и сърбизация на българското население в Западните покрайнини. Заличаването на българския произход на нашите предци е било част от тази политика, понякога подкрепяна и поощрявана и от някои български правителства по времето на комунистическия режим в България. Унищожаването на документите доказващи българския произход неведнъж е било въпрос на живот и смърт и днес не е човешко да се изискват такива документи от внуците и правнуците им и то от страна на държавните органи на демократична и европейска България която при това претендира да е майка-родина и закрилница на всички българи по света. Не всеки може да предостави такива документи, което не го прави по-малко българин от ония които по някаква случайност са запазили някакъв документ.

Приобщаването и интегрирането на българите извън България е въпрос от съдбоносно значение и за самата България. Не само ние имаме нужда от България. И България има нужда от нас. Това, че мнозина от нас не могат да се върнат в България, както и това че мнозина са принудени да я напуснат и днес, не е по наша вина а по вина на българските управници които и днес не могат да формулират политика която да отговаря на волята и интересите на българския народ.

Уважаеми дами и господа, български управници!

Вместо непрекъснато да поставяте нови и все по-абсурдни административни изисквания за документи доказващи „наличието на възходящ българин“ и то от най-големите врагове на България, преровете българските архиви, международните договори с които са откъсвани части от българската държавна територия и страниците на българската история. Там ще намерите достатъчно автентични доказателства за нашият български произход. Защото нашите предци са давали животите си за България в състава на Българската армия по време на Освободителната, Междусъюзническата, Първата и Втората световни войни, плащали са данъците си на България, били са част от българската държава и нация и са предадени като изкупителна жертва за да я има днес България. Това е достатъчно и неопровержимо доказателство за това, че сме част от българския народ и българската нация. Ние, които сме изпитали мъката и страданието от живота в чужбина, не на последно място и заради грешките на българските управници, знаем истинската цена на род и родина и няма да допуснем да ни я отнемат ограничени и бездушни чиновници.

Именно заради това се обръщаме към вас, това абсурдно изискване за допълнителни документи доказващи наличието на „възходящ българин“ за кандидатите за българско гражданство за българите и техните потомци родени на териториите откъснати от България с Ньойския договор да отпаднат и тяхното гражданство да бъде възстановено по възможно най-кратка процедура.

**КИЦ „Босилеград“, Иван Николов,
Демократичен съюз на българите, Драголюб Иванчов**

Сърбия в пипалата на октопода

Общественото мнение в Сърбия систематично се подготвя за новия си месия Александър Вучич, който, като най-силен за момента политик, има мисията да модернизира и въведе Сърбия в ЕС. Неговия рейтинг се прави по същата медийна матрица по която преди това се надуваше рейтингът на Милошевич и Тадич. Доверието на социално изтощените и разочаровани граждани най-лесно се печели с евтина популистка демагогия, всекидневни арести и пълнене на затворите „с виновниците”, истински или набедени, за всичко което измъчва гражданите. Това е чудесна атмосфера за създаване на култ към личността, този път в лицето на някогашният млад радикал и ученик на Шешел, Александър Вучич.

Духовната атмосфера в сръбското общество и почти двувековната плебисцитарна подкрепа за проекта на Гарашанин за създаване на Велика Сърбия е идеална почва точно за такъв тип

политика. Опозицията, в лицето на Демократичната партия и нейните сателити, не успя да се разграничи от пагубната за Сърбия военна авантюра в края на 20 век, просто защото и самата тя беше част от този проект. Вместо да предложи демократична, европейска алтернатива, тя допусна радикализиране на общественото мнение и създаване на съответната фашистoidна власт. Крайно десните групировки са част от тази власт и се ползват със съответната държавна, финансова и идеологическа подкрепа.

Така най-близките сътрудници и ученици на Милошевич и Шешел, Ивица Дачич, Томислав Николич и Александър Вучич от година насам държат огнени европейски слова, но това не се отрази на корупцията, икономиката, сигурността, правосъдието и реформите на публичния сектор. Липсата на конкретни резултати във всички други области, освен в отношенията с Косово, бяха отразени и в миналогодишния доклад на Европейската комисия. Бяха маркирани и другите отворени проблеми - Войводина, Санджак, Прешевската долина, правосъдието, медиите, стопанството... С други думи, Брюксел не дава ухо на това какво говорят сръбските политици а ги гледа каква работа вършат.

И няма как да не забележат, че сръбските управници всъщност се опитват от една страна да се докопат до еврофондовете, а от друга, да запазят военната си плячка във Войводина, Република Сърбска и на Косово (от което се надяват да си направат още една Република Сърбска), да присъединят Черна Гора и ако може още някое парче от териториите на съседните държави. Това е стратегия от която те не се отказват и европейските им партньори трябва

още дълго да разчитат с това. Европа, както и САЩ са наясно, че си имат работа с измамници и дори и когато се правят, че не виждат измамите им, много добре знаят с кого си имат работа. Консервативната опозиция се барикадира зад опасението, че в Европейския съюз Сърбия „ще се върне в границите отпреди Берлинският конгрес”. Така омагьосаният кръг отново се задейства.

Между тия две крайни цели се оформя и поведението на днешните сръбски управници.

И з п р а в е н и пред перспективата на преговорите за присъединяване към ЕС, те набързо се опитват да овладеят положението и през есента накараха сърбите в Северно Косово да направят точно обратното на това, което им казваха до вчера: да излезнат на избори за местна власт, нищо, че с това ще легитимират и ще признаят независимостта на Косово! Заклинанията, че ние никога няма да да-

дем „люлката на сръбската цивилизация”, вече не важат, сякаш никога не ги е имало. Дори и самият патриарх Иринеи призова сърбите на Косово да излезнат на избори и да гласуват. Кое по принцип е правилно, но не е искрено. Защото Белград все пак се ръководи от Споразумението с Прищина и директивите на Брюксел, а не от искреността на собствените си уверения.

По ирония на съдбата, тия съвети ги дават точно ония които подпалиха войната в бивша Югославия и на Косово, а с упражненията си в сферата на икономиката и социалната политика, допълнително усложниха положението в Сърбия. Сръбските оптимисти сега говорят за необходимостта от съществени реформи, а песимистите казват, че това е просто купуване на време и че реформи не могат да направят ония които с погрешните си стъпки поставиха основите на икономическото, социално и цивилизационно пропадане на Сърбия. Това го знаят всички добри познавачи на сръбската история. Сърбия никога не е била готова за такива обществени, политически и икономически промени които да променят нейният образ.

Това поведение може би щеше да бъде по-различно, ако не беше надеждата в Русия. Или ако поне имаха по-реална представа за нея. От време на време, руснаците подмятат, че ще подкрепят сегашното сръбско ръководство, макар че тази подкрепа засега нищо не ги струва. Те всъщност използват страховете на консервативните сръбски националисти които все още разчитат с подкрепата на „майчица Русия”, докато руските бизнесмени купуват на безценица сръбски предприятия и си правят най-изгодните за тях (и вредни за Сърбия!) енергийни споразумения.

Опозицията в Сърбия някак си се предаде и замълча, неправителственият сектор също, а по медиите се промовира крайно десни екстремни националистически групи които по-скоро могат да катализират процеса на разпадането на държавата отколкото да я консолидират и поведат към бъдещето.

Освен тях, и крайно десните националистически партии, в годините около и след убийството на Джинджич, забележителна роля за спиране на модернизацията на сръбското общество изигра и Сръбската православна църква.

Нека да си припомним, че само Демократичната партия на Сърбия на д-р Воислав Кошунница на времето не изрази съболезнование на семейството на Джинджич. Владиката Амфилохийе Радович, „полковникът в попското расо“, както неотдавна го нарече един сръбски журналист, въпреки нежеланието на семейството, над смъртния одър на Джинджич държа слово в което мнозина разпознаха

идейните убийци на единствения проевропейски сръбски премиер. „Зоран Джинджич, когото днес изпращаме от този храм във вечен покой, ще бъде запомнен преди всичко с това, че в момента на най-дълбокото понижаване на своя народ, по Обреновичев начин, подаде ръка за братски мир и помирение на Европа и света“. По-нататък той добави още едно смразяващо изречение, че: „И главата на Карагеорги също бе отрязана с кумова и братска ръка“, с което се намекваше, че покойният премиер Джинджич, всъщност е получил това което си е заслужил.

След убийството на Джинджич, по времето на управлението на Кошунница, Сръбската православна църква извади най-голяма полза и получи много по-голямо обществено влияние: вероучението в училищата стана задължителен предмет а скоро бяха въведени и военни свещеници в Армията. Брактът по сметка между свещениците и техните доверашни тъмничари, комунистите, беше в двустранна полза и се стремеше към едни и същи военни цели – постигане на вечния блян наречен „Велика Сърбия“. Едно малко отклонение: при отбелязването на 600 години от битката на Косово на Газиместан 1989 година, на фаталната за сръбите дата Видовден, политиката и религията в една обща литургия издигнаха новият водач – Слободан Милошевич, който тогава даже слезе с хеликоптер от небето! Десет години след това, в същият хеликоптер съдбата го изпрати на последната си дестинация в Хага. Църквата го величаваше докато в Босна и Хърватско се лееха потоци от кръв. Но когато дойдоха пораженията, тя се разграничи от него.

Времето на този своеобразен фашизъм в Сърбия не бе насочено напред, в бъдещето, към Европейския съюз (или дори в евразийския съюз) а в светисавското минало! И сега продължава да е така, независимо от проевропейските мантри които се леят от телевизията. Милитаризиране на тълпите, култът към личността, всеобща пропаганда, колективна индоктринация, маркиране на политическите противници като „вътрешни врагове“ и „предатели“, мистичното „единство на нацията“, антииндивидуализъм, дискриминиране и преследване на расова и религиозна ос-

нова, терор и репресии – всичко това се сипе от амвона, а всъщност, всичко това са особености на „светосавието“ като политическа идеология на новият и стар сръбски фашизъм.

Нека да припомним, че „Светосавието“ всъщност е дело на двама сръбски теолози Николай Велимирович и Юстин Попович, според които то означавало „православно християнство по сръбски стил и изкуство“. Христовото учение е приспособено за нуждите на местните светци по един примитивен родов начин и по мярката на средата от която произлиза. Николай Велимирович като последовател и симпатизант на Адолф Хитлер е въвел и такива понятия като „евангелски национализъм“ и „светосавски национализъм като най-стар европейски национализъм“!?

В годините след Тито, излизайки от храмовете в публичното пространство, първото което Сръбската право-

славна църква направи бе да изкопае костите от Втората световна война а след това започна да се намесва и в политиката. Църковните великодостоинници започнаха да се намесват в държавните работи. Църквата, Сръбската академия на науките, Сдру-

жението на писателите, генералитета, всеки за себе си и всички заедно чертаеха новите граници на бъдещата Велика Сърбия. След поражението, най-издирваните за военни престъпления политици и офицери намериха убежище именно в черквите и манастирите. Митрополит Амфилохийе Радович даже отслужи литургия в най-големият Белградски храм „Свети Сава“ за здравето на Радован Караджич и посети Милошевич в Хага където в същият патетичен и жесток тон каза, че: „сръбските владетели винаги е трябвало да залагат главите си, от Йован Кръстител до Карагеорги Петрович, чиято глава напълнена със слама отнесоха в Истамбул“.

Сръбските великодостоинници, изпращаха послания, че не само Косово, но и Шкодра и Македония са завоювани с костите на сръбските войници и „...Затова въпросът с Македония няма да бъде лесно решен“.

По същата матрица, Сръбската православна църква почна да вади кости и да преправя историята и в южната част на Сърбия. Така в двора на училището „Никола Тесла“ в Сурдулица изникна паметна костница на 3 или 4 или 20 000 сърби „избити от българската окупационна армия“ за да оправдае с тях завоюването на българските територии по Ньойския договор.

Убедена, че само тя е призвана да тълкува Светото писание и да бъде носител на Божията истина, тя посегна да слажи ръка на цялото духовно пространство и да наложи собствената си истина като единствена и задължителна за всички.

В резултат на всичко това, мъките и дезориентацията на сръбското общество продължават. Стисната отвсякъде в пипалата на октопода, Сърбия иска да върви напред с поглед назад. Невъзможно е. Ако миналото определя настоящето, то и от настоящето зависи бъдещето. Ако все още има такава.

Иван Николов

Със Сърбия да, под Сърбия не!

Независимото дружество на журналистите на Войводина в края на декември 2013 г., изпрати отворени въпроси на важните политически партии на Войводина, с цел те конкретно и възможно най-точно да се определят за конституционно-правния статут на Автономната покрайнина Войводина. Анкетата бе изпратена на 11 политически партии (Сръбска прогресивна партия, Демократична партия, Социалистическа партия на Сърбия, Демократична партия на Сърбия, Либерално-демократична партия, Лига на социалдемократите на Войводина, Обединени региони на Сърбия, Съюз на унгарците от Войводина, Сръбска радикална партия, Нова партия, Партия на Войводина). Пристигналите отговори са седем. Избирането на партиите бе обусловено, от една страна, от желанието да се изяснят всички важни фактори за този, както те смятат, важен политически въпрос, а от друга страна – техните становища да покрият целият спектър становища към автономията на Войводина: от ония които за които е разбираемо автономията на Войводина да се съкрати, до ония които смятат, че единственото решение за гражданите и гражданките на Войводина е – статут на република във федерализирана държава.

Не отговориха четири партии: Сръбска прогресивна партия, Сръбска радикална партия, Нова партия и Обединени региони на Сърбия. Прогресистите отказаха да отговорят на въпросите с обяснението, че положението на Войводина за тях не е „приоритет в предизборната кампания“, докато радикалите считат, че техните отговори са безпредметни с оглед на това, че техните становища по този въпрос са известни от преди. Без обяснение са и отговори досега не са пристигнали въпреки обещанията, Обединените региони и Новата партия.

За „Бюлетина“ преведохме и предлагаме на нашите читатели отговорите на Партията за Войводина която отразява една част от автономистките стремежи на една част партиите и гражданите на Войводина.

- Дали въпросът за статута на Войводина е решен с Конституцията от 2006 година?

- Не, въпросът за политико-икономическата субективност на Войводина не е решен с тази Конституция. Напротив, той е открит и занаяр пред и е единственият нерешен въпрос след разпадането на СФРЮ. От всички конститутивни части на бившата СФРЮ, само въпросът за Войводина остана отворен. Статута на Войводина не бе решен и с отделянето на Черна Гора, защото с този ход и Сърбия стана самостоятелна държава. Напомняме, в Държавната общност Сърбия и Черна Гора, Сърбия влезе с две автономни покрайнини: Войводина и Косово. Поставя се въпросът какво става с Войводина, къде е тя след разпадането на тази държавна общност? Създава се впечатлението, че тя всъщност е отменена с актуалната Конституция и че всеки ден работи за нейното окончателно съкращаване. Статуса на Войводина не е решен и според решенията на мирната конференция в Лондон през август 1992г. На гражданите на Войводина и днес не са възстановени конституционните права с които са се ползвали до 1988 година, когато с насилствен преврат, с тнр. „йогурт революция“ им бе отнето правото да разполагат и управляват със собствените приходи, имуществото, с природните и човешките ресурси.

- Кои конкретни функции се осъществяват чрез съществуващите конституционни решения?

- Единствената й изворна функция е да утвърждава своите символи: гербът и знамето, които са обекти на нападения на всякакви екстремни групи, докато държавата благосклонно гледа и реагира с Решения на Конституционния съд на Сърбия, от което всъщност виждаме как тя гледа на конституционната автономия на Войводина. За срамното определение „цената“ на Войводина от 7% от финансовите средства на бюджета на Република Сърбия не си струва да си харчим думите, защото това представлява колониално отношение на държавата Сърбия към Войводина.

- Кои постижения на Скупщината и Правителството са възможни в съществуваща конституционна рамка, кои решения (актове) се взимат за гражданите?

- Тази конституция за Войводина предвижда „автономия без автономия“. Според тия конституционни решения е въз-

можно малко или повече да се симулира автономия, в зависимост от съвместимостта на политическите гарнитурни в Покрайнината или Републиката. Администрацията на Войводина не може да се отдалечи от наложените конституционни рамки на държавата Сърбия, въпреки че гражданите и гражданките на Войводина не подкрепиха актуалната конституция защото още тогава я разпознаха като лоша за Войводина. Днес се поставя въпросът дали властващите партии във Войводина са осъзнавали това, когато са поели отговорността за властта във Войводина. Ако припомним, че Скупщината на Войводина в своя пръв мандат след петоктомврийските промени 2000 година (2000 -2004), войводинските партии с централи във Войводина имаха абсолютно мнозинство в парламента на покрайнината, сами можете да си направите заключенията.

- Как е възможно принципно да съществува политически компромис за „икономическа автономия“, който е официализиран с Конституцията от 2006 година и то с разпоредбите за износа на покрайнинския бюджет (седем процента) в сравнение с републиканския, а на практика тази гаранция да се нарушава?

- „Икономическа автономия“ е баналност. Тя не може да съществува ако Покрайнината няма възможност да изпълнява законодателни, съдебни и изпълнителни функции, право на имущество, собствени доходи, право да разполага с природните и човешките ресурси. Това също е симулиране на автономия на Войводина и е брутален грабеж на всички граждани и граждани на Войводина. В Белград няма политическа воля да се даде в ръцете на Войводина каквото и да било, което се отнася за икономиката и финансите, освен това, работи се за тяхното ограничаване и пренасяне в централната каса. Трябва да се има предвид, че от гласуването на Конституцията в политическата практика на всички правителства съществува „политика на равномерно развитие на Сърбия“. Тази политика бе във вреда на Войводина като икономически най-развита област, и днес Вжойводина за първи път в историята на отношенията си със Сърбия, по много икономически показатели, се намира в подчинено положение.

- Може ли да се говори за автономия на покрайнината ако тази териториална част няма собствени приходи, нито регулирано със закона финансиране, а нейният „бюджет“ се формира с политически компромиси, докато повече от една трета от тия средства са трансфери с които покрайнината не разполага защото с тях се финансират длъжностите на Републиката – заплатите в просветата и културата?

- Разбира се че не може! Автономията на Войводина съществува само на хартия. Ако автономията на Косово и Метохия, според Конституцията, е определена като „съществена“, тогава се поставя въпросът каква е автономията на Войводина? Бюджета на Войводина се оформя в Републиканския парламент и зависи от „волята“ на партиите или личностите които в този момент са във властта, а в покрайнинския парламент само се разпределят. Това няма нищо общо с изворни автономни права и автономията представлява относителна и зависима категория.

- Каква е причината от 2008 до 2014 година да не се гласува закон за финансирането на Войводина?

- Няма политическа воля! Войводина се смята като „бюджетна цена от 7%, докато тя същевременно пълни същият този бюджет с 40% финансови средства. Закона за финансирането по своята същност трябва да предвиди изворни средства за финансирането на Войводина, а това никак не е приемливо за централната администрация на държавата Сърбия каквато и властваща гарнитура да я твори.

- Да ли политическите тълкувания на рамките на автономията показват, че съществуващите конституционни решения са недоречени и дали трябва по-точно да се дефинират?

- Тази Конституция е лоша и непоправима! Тя е писана с намерението да централизира държавата Сърбия и да отмени всичко което й стои на пътя. Тя е генератор на всички политически и икономически кризи в страната и като такава противоречи на реалния живот на държавата и гражданите. Трябва

да се гласува нова Конституция на специално създадена за това конституционна Скупщина. Конституционната скупщина не трябва да представлява само политическите партии и техните лидери, но и организациите на гражданското общество, експерти и всички които могат да дадат принос за създаване на нова и справедлива Конституция за всички граждани на държавата Сърбия. Въпросът за Конституцията е предимно граждански въпрос, а не въпрос на политическите партии и техните лидери какъвто бе случаят със сегашната Конституция.

- До каква степен съществуващата конституционна рамка е съгласувана с европейските решения за регионално устройство на властта?

- Тя не съществува и като такава не може да се сравнява с модерните конституции от страните на ЕС! Това е сръбско откритие до което се стигнало с компромиси и политическо брокерство и равнището на покрайнинската власт е доведено до спазването на конституционната разпоредба 7% от финансовите средства на бюджета на Р Сърбия, за което се полемизира, и за оцеляването на покрайнинската администрация.

- Може ли въпросът с покрайнинската автономия, заради проблемите в нейното функциониране, да се постави като спорен в продължението на европейските интеграции с оглед на това, че той постоянно се споменава в досегашните доклади на Европейската комисия за напредъка на Сърбия?

- Да! Задължително. На Войводина не са върнати конституционните права съгласно заключенията на Лондонската мирна конференция. Автономията на Войводина се симулира. Тя не е дефинирана с Конституцията. Всеки републикански закон е по-стар от основния и най-висок акт – Устава на Войводина, който пък е оспорен от Конституционния съд на Сърбия. Устава на АП Войводина всъщност е подзаконов акт. При отварянето на преговорните глави с ЕС, неминуемо ще се отвори и въпросът за Войводина. От енергетиката (въпроса с НИС, собствеността на термалните води и други природни ресурси), до аграрната политика и насилствено отнетото имущество, до постигнатите човешки и малцинствени права...

- Кои са предложенията на вашата партия за решаване на този проблем?

- Нова териториална организация на държавата;
-Федерализиране на Сърбия;
-Споразумение между Войводина и Сърбия като два исторически основоположни ентитета;

-Гласуване на нова Конституция на Сърбия според който Войводина трябва да бъде дефинирана като Република в обща държава със Сърбия;

-Войводина да има право да гласува собствен конституционен документ (Конституция) и създаване на предусловие за автономно уреждане и развитие на собствената територия съгласно съюзната Конституция на държавата Сърбия. Сърбия има нужда от нова териториална организация на държавата. Сърбия да се федерализира а Войводина да стане една от федералните части със статут на Република. С Конституцията да се дефинират правата на Войводина на законодателна, съдебна и изпълнителна власт, право да разполага с имуществото, с природните и човешки ресурси, право на изворни доходи, право на столица на Република Войводина, право на Конституционен съд, право на Войводинска академия на науките и изкуствата.

В общата сложена държава от Войводина и Сърбия – Съюз на република Сърбия да се дефинира като:

-Държава на всички граждани и граждани;
-Светско общество и светска държава;
-Парламентарна демокрация, президентът да се избира от скупщината;

-Двудомна скупщина, съвет на гражданите и съвет на федералните части...

-Дали вашата политическа партия:

А) Подкрепя и счита че сегашното ниво на автономия на покрайнината е достатъчно?

Ако отговорът е положителен – обяснете кои са конкретните ефекти от сегашните правомощия когато става дума за възможностите за икономическо и политическо развитие на АПВ вътре в държавата и в процеса на евроинтеграциите които включват и всестранно междурегионално сътрудничество. Ако отговор е отрицателен – обяснете какво е спорно в съществуващата рамка и защо.

Б) Счита, че Войводина трябва да има по-висок степен на автономия който да включва законодателна, изпълнителна и съдебна власт в регионални рамки? Обяснете какво да бъде това това решение и какви биха били неговите ефекти..

В) Предлага друга форма и ниво на автономия? Обяснете конкретно какъв тип и с какви правомощия автономия на покрайнинските органи на властта.

Г) Съкращаване на покрайнинската автономия? Обяснете защо смятате, че това би било полезно.

- Съществуващото положение на Войводина е унищително и я довежда в положението на сръбска губерния или в особен колониален статут. Държавата Сърбия трябва да се уреди по нов начин. Вместо унитарна и високо централизирана държава, необходими са коренни промени, с нова териториална организация. Федерализацията е лек за опустошената и обедняла Войводина, но е полезна и за другите части на Сърбия и цялата държава. Трябва да се поучим, че федерализираните и регионализирани държави са най-богати, с висок степен на демокрация, считаме че е важно да се проведат съществени конституционни промени.

Войводина не е настанала на територията на днешна Сърбия, което съществено я отличава от другите регии. Затова се застъпваме за РЕПУБЛИКА ВОЙВОДИНА със статут на ФЕДЕРАЛНА ЧАСТ в обща, сложена държава СЪРБИЯ! С такъв статут, Войводина република ще има на разположение всички белези на законодателна, съдебна и изпълнителна власт, право да разполага с имуществото си, природните и човешките ресурси като и финансова независимост съгласно нуждите на бъдещата държава.

- Има ли сепаратизъм във Войводина?

А) Ако считате че има, посочете причините и мотивите за него, с какво конкретно се манифестира (решения и действия на покрайнинските органи) и какви са неговите ефекти и последици (точно ги посочете).

Б) ако считате че не съществува, обяснете как разбирате тия оценки и какво мислите за това, че те са постоянно застъпени в политическият говор повече от две десетилетия.

- Няма и не е заложен в политиката на партиите и другите организации във Войводина! Винаги когато се споменат правата на Войводина и войводинците, от Белградските кръгове тръгват такива неоснователни обвинения с цел да се запази съществуващото положение. Единствено е точно, че има ясно искане за ново уреждане на държавата Сърбия. Това са две напълно различни гледни точки. Това искане за ново уреждане на държавата изисква и чисти сметки на Войводина със Сърбия!

Има една политическа матрица която е кореняла в главите и политиката на партиите които се сецат за Войводина преди избори, а тя е: „Една държава, един народ, един бог, една църква, един вожд...” Съвременните процеси, особено в Европа са ЕВРОПА НА РЕГИИТЕ, а не на народите. Има страх от новото и затова се измислят врагове. Със Сърбия да, под Сърбия не!

Възмущение вместо лоялност

Павел Домонџи

Решението на Конституционния на Сърбия с което бяха обявени за неконституционни редица разпоредби от Закона за утвърждаване на правомощията на Автономната покрайнина Войводина, предизвика противоположни реакции – едни бяха доволни от това решение, други го доживяха като още една брутална атака срещу Войводина.

Воислав Кошуница, чиято Демократична партия на Сърбия поднесе предложението пред Конституционния съд за оценка на съгласуваността на закона с Конституцията, обяви решението на съда за историческо, защото с него се предотвратява създаването на държава в държавата, предотвратява се разпадането на Сърбия и укрепва вярата във уважението на правото и Конституцията.

Партийният другар на Кошуница, Бранислав Ристибойевич счита, че автономистите са претърпели „Сталинград“ и че политиката за отделянето на Войводина от Сърбия (по черногорския сценарий) е отрязана в корените си. Сръбската радикална партия подкрепи това решение на Конституционния съд и поиска от новата власт да тръгне от думи към дела, да съкрати канцеларията в Брюксел, да върне нейния представител в страната, а средствата които се харчат за работата на тази канцелария да се пренасочат в здравеопазването, образованието и социалната политика. Сръбското народно движение „Светозар Милетић“, също подкрепи решението на Конституционния съд, а автономията на Войводина провъзгласи за неконституционна, незаконна, наложена и идеологическа. „Милетицевците“ поискаха от надлежните органи да разпуснат Скупщината и Правителството на Войводина, да осведомят международната общност за незаконното положение на Войводина, спешно да разпишат нови избори и референдум на цялата територия на Сърбия, на който гражданите да се изяснят имат ли нужда от автономна покрайнина. Съобщение издадоха и „Двери“, задавайки въпрос, защо не се повдига въпроса за отговорността и защо не се разписват нови избори, тъй като скупщината на покрайнината е нелегитимна, защото е настанала с конституционна кражба и антиконституционни действия. Решението на Конституционния съд би било респектиращо, счита Никола Алексич от Екологичното движение за Нови Сад, ако бе взето по време на управлението на бившия президент на Сърбия и Демократичната партия. Така, с него сега повече се представят новите кадри на Конституционния съд на новото правителство, отколкото се защитават конституционността и законността. За да се представят още по-добре, Николич предложи на председателя на Конституционния съд за анулиране на ДП, ЛСВ, СВМ, ДЗВМ и ЛДП от регистъра на политическите организации заради действия насочени към разрушаване на с Конституцията утвърденото обществено устройство и териториалната цялост на Р Сърбия.

От друга страна, Джордже Субогич, председател на

Клуба за Войводина счита, че с решението на Конституционния съд на Сърбия конституционното насилие над Войводина влиза в заключителния си етап. Според думите на Жарко Корач, подпредседател на Скупщината на Сърбия, Войводина практически се свежда на мираж който само се нарича автономия. Тъй като вече не можем да даваме дори разрешения за риболов, а няма кой да брани правата ни, Ненад Чанак отправи послание, че е неминуемо интернационализиране на въпроса с Войводина. По мнението на Ищван Пастор, председател на скупщината на Войводина, решението на Конституционния съд на Сърбия представлява силен шамар на процеса на денационализацията и крачка назад, защото с него се решават вече решени проблеми. С този акт Конституционния съд компрометира сам себе си, констатира Боян Пайтич, председател на покрайнинското правителство и добави, че става дума за уникален пример в Европа в който Конституционния съд стеснява обема на придобитите права на националните малцинства. Решенията на Конституционния съд, според мнението на Живан Берисавльевич, финализира сърбонационалистическата контрареволуция, чиято цел е превръщане на Войводина в анонимна северна покрайнина, вътрешна колония и военна плячка която никога вече няма да се върне към самотитността си. Берисавльевич изрази надежда, че безогледния удар върху Войводина ще доведе до обединение на политическата, културната и гражданската сцена във фронтална съпротива срещу опитите да се затрие автономията на Войводина.

Въпреки че са недоволни, представителите на покрайнинските власти заявиха, че ще уважават решението на Конституционния съд, но и че ще работят за защита на автономията. По какъв начин ще направят това, е трудно да се каже, защото сред политическите и гражданските актьори няма съгласувано становище. Досега в обществеността се споменаваха няколко начина – обръщение към съда в Страсбург, интернационализиране на въпроса с Войводина, предложение на Конституционния съд за оценяване дали досегашните актове на правителството са съгласувани с Конституцията, особено ония конституционни разпоредби според които бюджета на Войводина е само 7% в сравнение с бюджета на Сърбия, защото според някои изчисления, Войводина е ошетенa с 60 милиарда динара, подаване на жалба пред Конституционния съд, промяна на Конституцията, и накрая, създаване на широк фронт за съпротива. Според думите на Миливой Вребалов, подпредседател на скупщината на Войводина, тече процес на формиране на фронт във Войводина, който ще представляват Демократическата партия, Социалдемократичната лига на Войводина и Либерално-демократичната партия. При това е интересно да се споменат две неща. Първо, белградската централа на Демократичната партия не се обади по повод решението на Конституционния съд вероятно за да не задълбочи разделението в партията. Споменаването на ДП се отнася за нейният покрайнински отбор, и второ, и Берисавльевич и Вребалов говорят за войводински фронт с тази разлика, че Вребалов свежда този фронт на ниво на политически партии, а Берисавльевич го разширява с актьори от гражданската и културната сцена. Поучен от досегашния си опит, Берисавльевич явно иска да избегне повтарянето на ситуацията в която парти-

ите търгуват с интересите на Войводина. От друга страна, желанието най-напред на Сръбската прогресивна партия, а след това и на ДПС и СПС местната власт да се приспособи към коалицията на републиканско равнище която ако се реализира, ще сложи покрайнинското правителство между чук и наковалня. В такава ситуация, на покрайнинското правителство наистина ще му трябва подкрепа. Тази подкрепа би трябвало да е по-широка ако покрайнинското правителство се застъпва за по-широка концепция на автономия. Важна роля в нейното създаване биха могли да имат медиите и неправителствените организации. Медиите с афектиране и постилане с егзотични примери на регресия на Войводина, следене и концентриране на събитията съгласно стратегическите автономистки интереси, използване на глобалната мрежа и обмен с чуждестранните медии, а неправителствените организации с мобилизация и регрутация на автономистите, създаване на уверението, че автономията със съдебната, изпълнителната и законодателната власт е естествен избор. Някои от организациите имат силни връзки с чужбина, могат да лобират за подкрепа и би било безотговорно ако този ресурс не се използва.

Както и в някои предишни случаи, на автономистите и този път им се промъкнаха някои грешки. Заканват се с интернационализация на войводинския въпрос и пишат писма на чуждите посолства, но не комуниират с другите актьори в страната които в Санджак, Прешевската долина и Шумадия, които, както е известно, също искат автономия. Политическото и гражданското общество във Войводина би трябвало да се разбере с тамошните актьори за общи действия и натиск срещу централната власт. Първо, с това ще се осили фронтът срещу белградския централизъм и второ, подкрепяйки автономията на Войводина, актьорите в Санджак или Шумадия подобряват изгледите и за своята. Ако автономията на Войводина е важна и заради Сърбия, децентрализацията и европейските интеграции, тогава не бива да се отказват от потенциалните съюзници и в самата Сърбия.

Разбира се, че така диференцираните дейности – от совалките по чуждите посолства до конкретна мобилизационна и пропагандна работа на терена, ще изправят автономистите пред лавина от обвинения. Това, впрочем, не би било нищо ново. Обвиненията за разбиване на страната и сепаратизъм, се повтарят вече двайсет години и с тях не може да се скрие желанието на ония които ги изказват, да устроят и бетонират Сърбия като, според думите на Йован Комшич, командно-административна държава. Вместо богатства, в такава държава ще се произвежда сиромашия, а най-големите страхове на нацицентралистите ще се осъществят, благодарение на Пигмалион ефекта, във вид на регионални сепаратистки движения които бъдещето на своите региони не виждат в Сърбия а извън нея.

Решението на Конституционния съд на Сърбия националистите доживяват като собствена победа. Тази победа, за съжаление, има своя цена. Страна в която е позволено само онова което експлицитно е посочено в Конституцията, не е добро място за живот. Драстично са стеснени възможностите на гражданите да организират живота съгласно собствените си интереси и собственото разбиране за добро, произвеждат възмущение а не лоялност. Преди изборите Ненад Чанак взе тамбурата в ръцете си. Сега, след изборите и след решението на Конституционния съд на Сърбия трябва да смени инструмента си.

Южнотиролско културно многообразие

В южнотиролското градче Лана чета откъси от романа „Мемоарите на сводника“ и участвам в някои панел дискусии. Градчето е богато, но скромно. Прекалено богато и прекалено скромно. Има 53 хотели и няколко стотин пансионни. Туризмът цъфти през цялата година, през лятото идват италианци, през зимата германци. Известен винарски район, възхищавам се на гледаните гроздетата и ябълкови дървета. Тия дървета са високи не повече от метър, метър и половина и с мрежи са защитени от скворци. Техните клонове се превиват от тежестта на плодовете. Разбирам, че отглеждането на ябълки е печелившо, оня който отглежда ябълки на четири хектара се смята за богат човек. Градчето има 11 хиляди жители и всяка година организира литературен фестивал, канят гости чак от Америка. Градоначалникът открива фестивала, нито с една дума не споменава за политика, нито за своята партия. Говори „от глава“, споменава Гинтер Грас и Клаудио Магрис, при това не изговаря нито една банално изречение. Произнасяйки словото си, скромно се оттегля на последния ред. Не вярвам на очите си, при нас това не е обичайно. Истинската изненада тепърва предстои. Градоначалника не го чака шофьор, след края на програмата, влиза в своя малък автомобил и си отива. Не остава на общата вечеря, казват, че е много пестелив човек. Живее близо до нашия хотел, виждам го всяка сутрин когато със своята малка кола отива на работа. Сега е ясно защо Лана е богато градче. Не винаги, разбира се, е била богато. Неговият икономически просперитет започва с въвеждането на южнотиролската автономия – Южен Тирол се нарича мултикултурална покрайнина, защото в нея живеят германци и италианци. Надписите навсякъде са двуезични, повечето граждани говорят, или поне разбират, езика на другата нация. Мултикултурализмът има и още една полезна страна. Няма изселване, местните германци не се изселват нито в Австрия нито в Германия. Няма и значително заселване, от бедните италиански покрайнини не пристигат нови жители. Защо, питам домакините си. Затова, отговарят ми, че ако пришълците в Южен Тирол искат да се занимават с каквато и да било работа, трябва добре да знаят и италиански и германски. Значи, с това започва мултикултуралната автономия. Във всекидневния живот. А не с това как малцинствените барони и принцовете от мнозинството ще разделят властта помежду си.

Ласло Везел

На който е училището, на него е Македонија

Основно образование и културна асимилација

Едно от най-големите предизвикателства на югославското кралство е била културно-просветната политика в Македонија и на Косово (тнр. Јужна Србија), тъй като една пета от тамошното население е било функционално неграмотно, а за познаването на „служебни“ език и да не говорим.

Интересно е да се проследи срещата на младата югославска държава със затворената олтоманска чаршија, и то именно в сферата на културната политика, имајќи предвид, че просветната традиција на јужните краишта в 19 век е обременена със соперничеството на србската, българската и грцката пропаганда. Новата държава по инерција продолжува политиката која србското кралство е било започнало в „новите краишта“ след балканските войни, базирана на етническо разпределјане на пространството.

Това, че просветата е „най-добър и нај-бърз творец на нацијата“ осъзнават и членовите на управлението на

Југославската младеж във Вардарска бановина, кога в началото на 1930-те ламентират над неизвестната судба на Философскиот факултет в Скопие. Културната, но и етническа асимилација на југ, към којто Кралството на СХС открито се стреми, изисква добре разработена училишна инфраструктура, дисциплинирани изпълнители във вид на специјализирани и предани училишни кадри, както и „вјрна публика“, тоест, висок процент на ученическа популација вклучена в просветната система. Задоволителна висота на ученически знания која да се мери, примерно, с общ ученически успех, би бил добър знак, че реализацијата на тази идеја е на добър път. От този текст може да се разбере, че въпреки цялостниот ангажирамент на државата, всеки от тия сегменти приклучва безславно.

В покрајнината с четири пети неграмотна популација, прекалено амбициозната програма за основните училища пресметната за „коригирање на нелитературниот говор“ на учениците, не е намерила подходяща почва. Въпреки че Видовденската конституција (1921) прокламира общо, задължително и бесплатно основно образование, конституционалистите предвиждат възможността тя да се „приспособява към средата за која е предназначена“, докато националните малцинства можат да разчитат на образованието на мајчин език само в четирикласните, тнр. народни училища.

Имајќи предвид, че в Кралството на СХС съществуват неколку различни просветно-правови области, колебливото състояние в државната училишна политика донякаде е разбираемо. На територијата на Косово и Македонија се работело по србските закони до крајот на 1929 година кога влиза в сила Закон за народните училища. В првите години на југославската држава, решаващо влијание за развитието на просветната инфраструктура имат управителите на Отдела за државна сигурност, и така през ноември 1924 година Живоин Лазич инициира изградането на училишни сгради в крайграничните области, „за провеж-

дане на национална и културна пропаганда“.

В краищата с преобладаващо албанско население са откривани турски, а не албански училища. Според официални тврдења през периодот 1919-1929 в покрајнината са изградени 487 училишни сгради от които една пета са в албанските среди. Преобладаващото уверение, че училищата и учителите са „единственото възможно средство да се придобие народот“, не се отнася за по-възрастното поколение възпитано в български дух („то може само със сила да се држи и да се накара да уважава законите“, тврди през 1921 година началникът на тиквешкиот окръг).

Между скамейките и змиите

Вдъхновен от бюджетните рестрикции за училищата, народниот представител Светозар Джорджевич по средата на јули на 1922г. добре е забележил, че „оня комуто се свиди да даде един динар за просвета, ще дава 10 динара за арести и жандарми“. Постоянните критики на опозицијата дават плод и до крајот на десетилетието учестието на средствата които дава Министерството на просветата за

изградане на училища на Косово и Македонија достигнува 43 процента на југославско равниште. Изглежда, че културната политика нај-искрено се насочва към просветно нај-изостаналите области.

Въпреки, че бројот на основните училища номинално расте, разликата между предвидените и изплатените средства (напр. скопските деца получават само 16 проц-

ента от предвидените средства), јасно покажува лошото функционирање на системот: субсидиите през општинските судилища, се покажуваат како неефикасни, особено кога тия задълженија падат на грба на бедните селски општини. Црквоните власти опче повеќе вложават положението и под под изговор, че са им обсебени имотите, изхвърлят учениците от учебните стаи. В село Глуво свещениците с полицијата посред зима изхвърлят децата навън за да затворят училището.

Театралните усилия на државата за строеж на нови училища са скромни: в нај-голямата Скопска област от 1913-1917 са построени само 17 нови училишни сгради, а 22 са поправени „да послужат времено“. Затоа обучението и по-натк се провежда по частни кџи и изоставени турски постројки, крџми и хамбари.

В многу училища отиват по 4-5 ученици, и въпреки обявеното задължително образование, околу 40 процента от децата не са и записани на училище, защото семејството „ще загуби работна рџка“. На крајот на училишната 1927/28 в основните училища в Јужна Србија учат в сичко 7 565 албански деца (1,7 процента от албанското население) от които само 232 момичета. В Дебър само 2 процента от децата отиват в подготвителен клас. Разбира се, не е виновна само државата. Причините треба да се търсят и в конзервативниот менталитет на родителите, обременени с „феодалните страхове“ и опщо отвращение към училището, след като основното образование става задължително.

„Над милион мюсюлмански деца се разхождат како добитџ по улиците и не ходят на училище“ оплаква се пратеникът на Джемиев Кенан Зия обвинявајќи затоа ми-

нистѐра на просветата Светозар Прибичевич. Говорейки за неговата акција за закриване на турските училища, Зия казва: „моите деца от 7 до 16 години могат хубаво да четат и пеят на сръбски, френски и малко английски. Но питайте моите деца дали могат на моя майчин език да напишат: „Драги татко, ние те помним и поздравяваме, ние сме твојата душа”. Те това не могат, а това че не могат, това е грех на господин Прибичевич”.

Државата е убедена, че албанците доживяват основното училище като принуда поради транспортните усложнения, лошият опит под турската власт която не предвижда задължително обучение и липса на училищни традиции. Това становище на практика потвърдиха и някои училищни общини с които управяват албанци, а които не са заинтересирани за изграждане на училищни сгради. От друга страна, данните, че за строеж на нови училища в Гниляне, Гостивар и Прищина не е даден нито един динар през 1920 г. могат да се тълкуват само като селективна државна политика.

Основните училища в битолскиот край са преърпели нај-големи вреди по време на войните и нај-голяма длъжност на државата е била да ги реконструира. Училишни инспектор 1924 година забелязва, че училищните сгради за мюсюлманските и еврејските деца не отговарят на елементарните хигиенични критериуми. Освен това, неколку пъти се стига до спорове с црковните власти които имаат тапии на училищните сгради. Значителен проблем в обучението представлява „погрешниот говор на славянското население”, и 1921 година училишниот инспектор доклада, че решавањето на тој проблем треба да започне още в забавачниците.

Поради безпаричието на селските общини училищните сгради приличат на „арести и яхѐри”, докато учителите от горноположки окрѐг ги описват како „предверия на гробници в които вехне и гние младият и нежен живот на нашите деца”. Железничкото училище е било в црковна стая, докато джоновското училище, вместо тоалетна, използва близката горичка до железопѐтната линија. В печалбарското село Сретково училищното мазе е пѐлно с вода и кал, а на табелката и по-нататѐк е било написано: „Срѐбско православно училище в Сретково в турската империја”. Училищната сграда вѐв Врабчиште е била на два етажа, и от тавана пада кал от детските крака на жилището, кухњата и канцеларијата. Подобна е ситуацијата и в Добри дол, Маврово и Церово.

Обратно на тоа, училището вѐв Вруток на Вардар е истинска противоположност на споменатите случаи, веројатно заради тоа, че се намира до пѐтя за Дебѐр „кѐдето минава и чуждестранна аристократија”, и тоа красиво здание треба да впечатли минаващите „че се полагаат всички усилия за просвешението на народа”. Сградата на старото турско училище в Црѐвник е пузната още 1924 кога то в неа са се настанили осем жандарми и учениците са преместени в мазе без прозорци: „Врати? Прозорци? Какво е тоа?” Пита се тамошниот училищен инспектор 1925 година.

Положението не се е променило многу и в следващото десетилетие и не е учудващо, че през училищната 1930/31 в основните училища учи всяко десето дете на училишна вѐзраст. Основното образование в народните училища сѐс закон е оставено близо до селата и селяните, т.е. издрѐжката на просветната инфраструктура зависи от сѐзнањето на граѓаните за значението на училищата и икономическите вѐзможности на общините от чиито бюджети се издрѐжат.

Непрекѐснатото настоявање, че училището принадлежи на онај кој то го строи и издрѐжа, открива смислената тактика на власта „дребниот сопственически манталитет”

на селяните от Вардарската бановина да се насочи кѐм по-широкиот општествен интерес. Општото впечатленије от докладите на училищните инспектори е, че след 6 јануари 1929 година финансирањето на училищата е по-ефикасно, а вѐзможностите за малверзации минимални. Те са забележали, че селяните на југ са тѐврде скромни и умерени и затоа сградите са правени извѐн разписаните норми. Нехигиеничните сгради сѐкаш не пречат на просветителите, а още по-малко на селяните.

За разлика от останалите краища на страната, сѐстојанието на училищните сгради на југ е под прописаните норми, вѐпреки че државните разходи за строеж на училища в период 1930-1938 са нај-големи точно за Вардарската бановина (26 проценти). Още по-учудващо е, че Вардарската бановина е на пѐрво место по средства предназначени за строеж на училища по глава на населението и по квадратен километѐр.

Власта настоява за кратко време да обхване с училища колкото е вѐзможно повеќе деца. Многу от училищата се отвараат в частни кѐщи, изоставени сгради на турски великодостојственици, црковни објекти дори и в крѐчми. Училищата и по-нататѐк са руинирани, нехигиенични и неосветлени а неколку са спирале работа поради появата на змии.

Строеж на репрезентативни училищни сгради е привилегија на Скопие, политически центѐр на бановината. В началото на 1933г. е осветената сѐпоценната сграда на училището „Цар Душан” којто е посетил и самиот крал Александѐр. В изостаналите, географски изолирани средини, училищата все по-малко приличат на просветни учрежденија. През јули 1934г. в село Кременци (Мариовски окрѐг) училищната сграда за два дни е отсѐпена на рекрутната комисија чиито членове при влизане в училището оставаат изумени: вместо училишни скамейки, на средата на учебната стая се намираат три каменни гнезда с пуйки и поилки, а на стената се люшкат счулените протрети на членовите на кралското семејство. Тази надреалистична сцена допѐлнува главниот виновник, управителот на училището Светислав Николич, којто почва да креѐчи на служителите зашто са отворили класната стая на войската, но и на смета на общината зашто е отсѐпил училището на рекрутната комисија.

Протежира се строеж на модерни училищни здания по протежение на бѐлгарската граница под изговор, че на изток „врагѐт е по-опасен”. Тоа свидетелства за пропагандната функција на просветната политика. От друга страна, западната част на бановината, известна по печалбарството и отсѐствието на по-голяма част от населението, е напѐлно изоставена в този смисѐл.

Учителите – промотори и жервти на „макѐдонски-јат” метод

Преподавателските кадри се формираат от министерството на просветата којто, с наказателни премествања, довежда на југ учители от Срѐбия, Черна гора, Босна и Херцеговина и Войводина. Младите просветни работници којто нѐмаат врѐзки, са отпразнени в „југославски Сибир”, како често са наричани тѐя краища дори и в парламента. При тоа не се дрѐжи сметка за времето кога то се прават такива премествања и учениците дѐлго време са оставаали без обучение, докато не се попѐлни учителското място. Освен малките заплати, просветните работници имаат жилишни проблеми поради којто живеат в дотрајалите части на училищните сгради.

Многу от учителите понасят тоа сѐстојание с надеждата, че скоро ще ги преместят в някое градче, но е имало и случаи кога то след проверка на политическата им принадрелност са работили в градчетата а официјално са водени како преподаватели в селските училища. В замяна те се нагаждаат кѐм добродетелите си и „колко инспектори

се сменят, толкова пъти и те сменават политическите си уверения”.

Според наблюденията на военните власти, на юг няма достатъчно учители и свещеници, докато сред доминиращите кадри преобладават полуграмотни екзархисти, непотизъм и корупция.

„Българите сигурно нямаше да тръгнат по нашия път, те щяха доведат тук най-доброто. Ние, значи, правим точно обратното”, забелязва полковник Д. Тасич още 1921 година.

През 1920-те учителските кадри са изключително разнородни по състав. В етнически поглед абсолютно доминира сърбите, въпреки че държавните данни говорят за присъствие на 204 преподаватели турци и 130 албански учители. Всички заварени учители 1918 година са произведени в постоянни без полагање на каквито и да е допълнителни изпити. Техните квалифицирани колеги солидарно ги подкрепят, надявайки се, че „отдадеността на просветата” ще допълни професионалните им недостатъци. Обаче времето е показало, че тъкмо „завареният състав” е най-подходящата маса от която Министерството на просветата ще рекрутира своите „послушни партизани”, и „шпиони” и ще ги назначи на ръководни места. Тъй като държавата без правно основание ги провъзгласява за постоянни учители, те се чувстват задължени по всякакъв начин да ѝ се реваншират, измисляйки лъжливи доноси срещу неудобните учители. Така служебните премествания стават рутинно средство срещу „антидържавните” и либерални елементи да ги махнат от всички области: от изобретателността на училищните ръководители зависят техническите подробности т.е. причините за преместването.

Случаят с учителя от Шумадия който осведомява училищния инспектор, че управителят на училището почти една година незаконно разполага с парите предназначени за нова училищна сграда, е всекидневен феномен. На учителя му се обаждат „отгоре” да си търси нова работа, защото уж се разбрало, че той „пипа ученичките си от I и II отделение на основното училище”. Проблемът е решен дискретно, а тъжбата на учителя срещу началника рутинно изчезва. Управителят на училището в Драчево край Скопие е преместен в Кавадарски окръг, а за заместник назначава собствения си баджанак. Няколко местни земеделци обвиняват новият управител, че тормози селяните - в пияно състояние стреля с револвер в кръчмарските прозорци, отнема автомобили, и на публично място обвинява местния свещеник, че тормози тамошните жени. Учителите които свидетелстват срещу управителя, експресно са преместени в други окръзи без право на пътни и преселнически разноски.

Опитите на държавата да направи обективен преглед на качеството на просветните кадри на юг се превърнал в „дъжд от отлични оценки на учителите” за което дават принос слабите училищни управители и ръководители. Скопският учител Спасоя Кочич през юни 1927 на годишното събрание на Югославското учителско дружение казва: „има инспектори които не стават и за телата, а не за училищни инспектори”. Думите му вдигат голям шум в обществото, но без отглас в министерството което и по-нататък награждава спорните ръководители с най-високи оценки.

От 1919 до 1923 година длъжността училищен инспектор в кичевски окръг заемат седем учители и нито един един от тях няма съответна училищна подготовка. Основно са назначавани предвоенни временни учители които автоматично са запазили позициите си в просветното управление. Примерно, новият управител на кичевското училище има само две години тополеярно училище в Крагуевац. Когато вече не получават квалифицирани учители, считат кичевските просветни работници, тогава поне

е ред да получат качествен ръководител, защото „на кого е училището, на тогава е Македонија”. Обаче окръжните власти в Кичево задържат проблематичните ръководители които и по-натък живеят с „начетен” живот повдигайки хотели, механи, книжарници и злоупотребявайки със парите от училищния бюджет.

Учителите и училищните ръководители се явяват и като жертви на системата на която служат. Царево село на Брегалница е известно с драстичните форми на насилие което е провеждано над просветните работници, и местните власти иронично са подмятали на учителите преди да отидат там да си напишат тестамент. Управителят на тамошното училище е бил пресрещнат от двама жандарми които го пребиват с приклади „като стар тюфлек” и въпреки медицинското свидетелство за телесни повреди, управителят е провъзгласен за „пиян лъжец”. През 1923 Народна просвета пише, че тамошната жандармерия по нареждане на местните власти арестува и пребива учители.

Въпреки хроничната липса на преподавателски кадри, Министерството на просветата и през 1930-те редуцира и пресеива учителите, позовавайки се на (неофициалната но очевидна) нужда за селекция по национално-политическа съобразност и във вид на потискане на българщината и премахване на учителите-екзархисти. По-малко от една трета от тамошните учители са от Вардарска бановина, докато две трети от преподавателските кадри са млади и неопитни които просветната централа държи за повърхностни, неспособни да се жертват заради „висшите интереси”.

Въпреки че е най-ефективно идеологията за интегралното югославяноство да се постави чрез училищната система, във втората година на диктатурата само една десета от децата дораснали за училище отиват да учат. До 1937 броят на училищата във Вардарска бановина е увеличен само за 9%, преподавателите за 12%, докато броят на учениците в основните училища е увеличен за 22%. Една шеста от учениците годишно са отпадали поради възрастта си, беднотията но и вследствие на болести и смърт.

На територията на скопския училищен окръг две трети от училищата имат недостиг в училищни пособия, жилища за преподаватели, училищни дворове и задължителни санитарни прегледи. Резултатите от драстичните спестявания в годините на икономическата криза, са уволняване и пенсиониране на 600 учители и затваряне на 23 училища. Само през 1932 година липсата на учителски кадри предизвика закриване на 248 отделения. В бановината няма постоянен експертен контрол, защото всички училищни управители по някакво чудно стечение на обстоятелствата имат статут на изпълняващи длъжността.

Управителите на училищата остават без секретари и административен персонал, а на учителските места назначават само стажанти. Към края на 1939г. всеко селско училище във Вардарска бановина е без преподавател поради което просветният отдел на бановинската управа моли да се прекрати с преместванията. Претовареността на учителите не може да се реши без назначаване на работа на 3 000 нови просветни работници.

Косовският цикъл срещу българщината

Просветната политика на югославското кралство е обременена с необходимостта от провеждане на антибългарска акция през всички училищни програми и планове. Светозар Прибичевич още като министър на просветата през февруари 1922г. предлага мерки за насърчаване на преподаването в групата на тнр. Национални предмети – сръбски език, национална география и история: „Да се настоява сред нашата училищна младеж да се утвърждава

уверението, че нито техните родители, нито техните предци нямат нищо национално общо с формирането и живота на българския народ”.

Изкореняването на „българщината” е систематично провеждано още след Балканските войни, но достига връхът си между двете световни войни. На удар са окръзите по българската граница, но и цялото Повардарие. На учителите на скопския окръг през 1928г. е обръщано внимание самите те да обърнат по-голямо внимание на „националния въпрос” и да основават хорове, общества за трезва младеж, стрелба и соколски дружини.

Иначе, с училищната програма за основните, (четирикласови) училища, е предвидено изучаване на 17 предмета. Науката за християнството има цел „да събуди религиозно-моралните чувства” и в първи клас е посветена на молитвите, а в следващите класове се изучават разни поучителни разкази с аграрно-патриархална тематика. Обучението по сръбски език има цел „да развива национални и патриотични чувства” и децата вече от втори клас учат наизуст разни поучителни пословици и „лесно разбираеми народни песни”. В следващия клас на учителите се препоръчва да практикуват „учене наизуст на колкото е възможно повече народни песни от Косовския цикъл”. В последния клас учениците се упражняват по краснопис, правописни упражнения и учене наизуст на „колкото се може по-дълги народни песни”.

Предмета История на сърбите, Хървати и Словенци има цел „познаване на миналото на своя народ и пробуждане на национални и патриотични чувства” и се изучава в III и IV клас. По време на една учебна година учениците учат за старото сръбско отечество, преселванията, жупаните и Неманичите, включително и падането на Сърбия и „страдания под Турците”. Втората половина от програмата е обучение по история от Първото сръбско въстание като особено внимание се обръща на Балканските войни.

Географията също запознава учениците от III и IV клас с отечеството, но и „събужда любов към него”. Учениците по време на часовете рисуват околността, ориентират се в пространството, учат за речните басейни, пътищата, управлението и държавните символи на отечеството, а в IV клас обучението е посветено на изучаването на териториално-административните части на Кралството на СХС.

Рисуването и краснописът имат цел да „развиват зрението и чувството за точност, правилност и красота”, докато с Песнопението са стимулирани слухът, гласът и чувството за красота и са постигнати „опитомяване и облагородяване на сърцето”. Църковното песнопение е било разрешено само в училищните хорове докато в обучението се препоръчва изпълнение на „световни патриотични народни песни”. Кореспонденция се изучава само в IV клас и с оглед на нейното съдържание подготвя децата да мислят за евентуална държавна служба.

В края на 1920-те става ясно, че резултатите на всички полета са под очакванията. Едва забележителен напредък се забелязва само в представителният скопски окръг, въпреки че успехът в обучението е оценен като незадоволятелен особено когато се касае за „опознаване на Отечеството” и „разпространението на хубавата песен и добрите навици”. 1923г. само 16% от записаните ученици в Скопие са завършили, а в Качаник само 7%!

От гледна точка на представителите на Шестоянуарската диктатура училищния въпрос във Вардарската бановина е единствено важен за да може чрез училищната система да се разбие уверението за временното сръбско присъствие което навремето са създали албанската, българската, турската и австрийската пропаганда. При публичните разисквания за културната и просветна политика на юг преобладават предложения за по-добра координация и кадрова политика, изкореняване на повърхността в кул-

турата, рационално разбиране на „националния тон” и нуждата от промоция на югославянството.

По средата на декември 1933г. училищният инспектор инспектира училищата в Буяновац, Владичин хан, Предеане и Гърделица и установява, че там не е нагласен правилният говор а само „обеднено четене”. Граматиката се изучавала отделно, без практически примери и упражнения. Географското обучение се характеризирало с обикновен вербализъм и липса на ориентация, а учителят по история бил честен: „Моята цел не е да се научи история, а възпитателно да се действа на младежта, да я вдъхновим за благородните дела на великите хора и да събуждаме любов към краля и отечеството и към всички ония институции които са завоювани с юначеството и работата на нашите деди”.

На все по-зачестилите написи в печата за суровостта на учителите, реагира и югославското Министерство на просветата изнасяйки данни, че от 2 920 учители за последните три години само десет са отговаряли за „злоупотребяване с физическо наказание” и че това са били главно нервно заболели преподаватели.

Софийският вестник „Македония” през декември 1932 година публикува текст „Как възпитават сръбските учители” вдъхновен от трагично събитие в Крива Паланка настанало като последствие от налудничаво превръщане на целото обучение само на сръбски език. Твърди се, че учителите малтретират децата които слабо говорят сръбски език и така училищният инспектор през януари 1933 година пребива на смърт дванадесетогодишният Мирчо Стеванович. На въпроса на инспектора „С какво се пътува от Паланка до Куманово?” нещастното момче отговорило: „с кола” след което е пребито и умира след два дни.

И други български вестници на първите страници преенасят вести за насието което провеждат сръбските учители. Софийската „Заря” в началото на 1931г. публикува статия за трагедията в кумановското основно училище където учителят е убил сина на тамошният общински чиновник Стеван Йосифов. Именно след като окръжния просветен инспектор от Скопие посещава училището и казва, че малкият Йосиф не знае сръбски език, учителят побеснява. Щом инспекторът си отива, учителят хваща детето за ушите и му удря главата от стената докато то не загубило съзнание. Общинският лекар констатира сътресение на мозъка, а момчето умира след четири дни. Неговият баща с остатъка от семейството си преселил в София.

Антибългарските дейности подразбират и строга цензура на книги в окръзите по българската граница. От началството на Царевоселски окръг пристигат доклади за масово унищожаване на български учебници останали от времето на българската окупация. В края на 1930г. в Босилеградски окръг са пленени български книги в които се величае Крали Марко като българин поради което е взето решение в източните окръзи да се раздадат книги за здравето и такива със „патриотично съдържание”. Тая практика продължава и през следващите години. През пролетта на 1938г. управителят на охридското читалище се хвали как благодарение на даренията на Двореца е открил дветска книжарница с брошури за Карагеорги, Косовските юнаци и Монографии посветени на Белград и Шумадия като „майки на сръбството”.

Споменатите мерки не дават очакваните резултати, дори може да се каже, че предизвикват и контраефекти. Преди Втората световна война в почти всички основни училища източно от Вардар обучението се провежда на „българския диалект”. Пробългарски настроените родители не са склонни да изпращат децата си в държавните училища, а просветните власти са безсилни да повлияят на местното население.

Владан Йованович

94 години Ньой – агонията продължава

На 27 ноември 1919 година, преди 94 години, в Парижкото предградие Ньой е подписан Ньойският диктат с който сме предадени на Държавата на сърби, хървати и словенци. Тази дата е отправната точка на нашата историческа борба и ние днес сме принудени да си спомним за нея. Не за да се върнем в миналото, а за да разберем настоящето и да намерим път към бъдещето. Защото там, в Ньойския дворец е генезиса на нашите проблеми, историята на болестта която бавно, но сигурно ни унищожава.

И пак припомням: в навечерието на подписването на този диктат, тук, в центъра на Босилеград, на 15 октомври 1919 година е проведен митинг, на който 15 000 наши деди и прадеди са гласували резолюция против решението на Версайлската конференция. Думите, които те тогава са изпратили на Лойд Джордж и Клемансо, със същото основание могат да бъдат подписани и изпратени и днес като послание на европейските миротворци които се мъчат да поправят грешките и престъпленията от Версайл.

В тази резолюция от преди 94 години нашите предци са казали: „Протестираме против чудовищния метод да се късат скъпи кътове от нашето отечество, да се хвърлят в страшна мизерия и да се предават на мъчителна стопанска агония. Високи и непроходими планини ни делат от населените центрове в моравската долина, а от естествените центрове на нашата родина ще ни раздели сега черната бразда на новата граница, израз на пъклена гавра с правото, истината и свободата. Протестираме с жар, защото тези решения, след като отбягват болезнено истината, ни дават възможност да видим колко много сме се мамили, като сме разчитали на мощното слово на великите в своята история и култура народи. Не молим за милост, защото сме вече убедени, че тя е умряла в сърцата на силните, а със стиснати зъби и осенени от черните знамена се кълнем пред лицето на демокрациите от Стария и Новия светове, че сме решени да загинем вървейки твърдо към нашата Голгота, презипълнени с още по-силна вяра в неизпълнените и предвечни истини за свобода и висша правда, които ще надживеят амбициите на личности и народи“.

Под тия думи стоят подписите на старите босилеградски фамилии Данев, Иванчов, Захариев, Янев, Раденков и Спасов.

Ньойският диктат не е никакъв мирен договор, а акт на отмъщение, наказание и унижение на българският народ. С него бе посято семето на Втората световна война и семето на гражданската война в бивша Югославия. Материалните разорения и жертвите бяха ужасни, но Версайлската система от договори върху която бе поставено устройството на Европа се срива. Сринаха се и държавите създадени с Версайлската система от договори. Останаха само тежки последици в икономиката, съзнанието и душите на хората.

Днес Ньойския договор и цялата Версайлска система от договори са отречени от времето. Той противоречи на съвременните европейски принципи и ценности за правата на човека и правата на малцинствата. Свободна и обединена Европа не може да се гради от окупиранни и поробени народи. Демокрацията не може да се гради върху страхът и насилието.

След 94 години, нас ни стопиха от 120 хиляди на 18 000 души. Само за последните 10 години в „демократична Сърбия“ сме намалели с 9,3%. Без икономика, без инфраструктура, изолирани отвсякъде, подложени на жестока асимилационна политика убиваща българското ни самосъзнание и нарушаване на общоприетите човешки и малцинствени права. Но ние никога, докато ни има, няма да престанем да се борим за отнетата свобода и погazenото човешко достойнство.

И днес, на тая трагична за българския народ дата, ние призоваваме българските държавници и политици най-после да заживеят с европейско и преди всичко с българско национално самочувствие и да проявят грижа към сънародниците си зад граница, не само защото това е техен морален дълг, а защото това е наш общ национален интерес.

Тази година ние в преки разговори с вицепрезидентът на България г-жа Маргарита Попова, служебния премиер на България Марин Райков и сръбският премиер Ивица Дачич по-

ставихме исканията около които се обединихме 15 неправителствени организации и политически партии на българите в Западните покрайнини.

Получихме само обещания. Бе казано, че пътят на Сърбия към Европа води през Босилеград и Цариград. Президентът на Сърбия Томислав Николич на 18 септември в София каза: *„Ще посветим особено внимание на тези общини, в които живеят българи. Веднага ще се включим в отпечатването на учебници по български и ще обновим българските паметници, които съществуват на територията на Сърбия..“*

Премиерът на Сърбия Ивица Дачич на 03 октомври в Белград каза: „Правителството на Сърбия ще настоява да подобри икономическото развитие, образованието, информирането, издателската дейност и защитата на културното наследство на българите в Сърбия“.

За съжаление, днес, на годишнината от Ньойския договор, ние можем само да констатираме:

- Вместо обучение на майчин български език, закриване на български паралелки;
- Вместо превод на учебници от сръбски на български език, лицемерно хленчене за пари;
- Вместо възстановяване на български войнишки паметници, призовки и разследвания на нашия съгражданин Димитър Димитров за това, че поддържа и възстановява такива паметници;
- Вместо информиране на български език, бе прекратен цифровия сигнал на българската телевизия;
- Вместо облекчаване, ново усложняване на процедурата за българско гражданство;
- Вместо реституция на имотите на нашите бежанци, безкрайни административни процедури;
- Вместо рехабилитация на политическите затворници, също безкрайни и безрезултатни съдебни процедури;
- Вместо отваряне и либерализиране, още по-пълно затваряне на границата за свободно движение на хора, стоки, услуги, идеи и капитали;
- Вместо свобода и демокрация, партийна диктатура на национал-социалистически партии които налагат властта си използвайки страховете от миналото.

Ако през 1919 година българските държавници са били принудени да ни жертват за да спасят България от окупация, ако през 1948 година отново сме жертвали в името на комунизма и интернационализма, днес те трябва да използват всички европейски механизми за да защитят правата ни и да ни създадат нормални условия за живот. Това е пътят и за нови, искрени и честни българо-сръбски добросъседски отношения.

Въпреки добрите пожелания, въпреки европейската риторика на сръбските и българските държавници и политици, ние все още сме подложени на същата асимилационна политика която постепенно, но сигурно ни опустошава.

Безсмислено и недопустимо е днес, в цивилизована Европа, да спорим трябва ли или не трябва да учим на български език, трябва ли или не трябва да слушаме Божието слово на български език, трябва ли или не трябва свободно да минаваме границата, трябва ли или не трябва да искаме имотите си отнети с Ньойския договор, дали сме, или не сме част от българската нация, история и култура.

И накрая, искам ясно да кажа, че нашата борба за спазване на националните ни и граждански права и свободи не е насочена срещу никого и с нищо не застрашава сръбските национални интереси. Напротив, от нашето положение зависи европейския образ на Сърбия и кандидатурата ѝ за членство в ЕС. От кандидатурата на Сърбия в ЕС зависи и нашата съдба. Неуместни са всички подозрения и съмнения, излишна е войната на държавните институции срещу нас, излишни са и вредни за нас и за Сърбия и тия полицейски демонстрации – ние никога не застрашаваме. Напротив, това което искаме и за което се борим е еднакво полезно, за нас, за Сърбия, за България и Европа.

Босилеград, 27.11. 2013г.

Детитовизацията като път към демократизация

Може би носталгията към югокомунизма и Тито немаше толкова дълго да измъчва сръбските комунисти, сътрудниците на Държавна сигурност, сегашните членове на Съюза на бойците (родени късно след Втората световна война), и други паразитващи, богато платени служители на комунизма, ако истината за него бе станала публично достояние за всички. Вместо това, една шепа бандити, за сметка на фалшивите си партизански биографии и на гърба на „трудовия народ“, в който се кълняха, те изживяха разкошен и луксозен живот, изяждайки хляба и бъдещето на внуците си, които днес, по ирония на съдбата, се скитат из „фашистките страни“ за да припечелят нещо с което да издържат семействата си.

Сълзите и въздишките по „самоуправителния социализъм“ и диктатурата на Йосип Броз Тито, никак не бяха малко. „Блаженото незнание“ създадено с високият и незаслужен стандарт от безвъзвратните американските кредити, систематичното промиване на мозъците и избиване на интелигенцията която можеше да ни отвори очите

– всичко това бяха условията под които буйно виреше сляпата вяра в Тито, югославянството и комунизма. Толкова, че мнозина все още мечтаят да се появи нов диктатор който да им замести Тито. Но не и да се вземат в ръцете си и никога вече да не позволят подобни диктатори да се разпореджат със съдбата ни.

Кой всъщност беше Тито? „Най-голям син на югославските народи и народности“ – както го наричаха неговите клакьори, или просто „бандит“ – както го заклеймяваха големите интелектуалци на 20 век?

Официалната му биография вече няколко пъти е оспорвана – не се знае дори точната му рождена дата. Дори и служебния му биограф, Владимир Дедиер, след смъртта му през май 1980 се осмели да заяви: „Все докато не се отворят московските архиви, историята няма да може да се произнесе за Тито“.

Тримата сръбски автори д-р. Йован Деретич, Перо Симич и Момчило Йокич които се опитаха да развенчаят мита за Тито, всеки със своите пристрастия и въпреки различията си, са съгласни в едно: приказката за „тринадесетото“ дете родено в семейството на Франьо и Мария в село Кумровец на река Сутла, в хърватското Загорие, няма нищо общо с истинския Йосип Броз Тито който знаем и който десетилетия наред управляваше съдбите ни!

Проф. Деретич в едно интервю казва: „В архивите на American Office Of Strategy Study“, който после прераства в сегашното ЦРУ, има сведения, записки и снимки за истинския Йосип Броз, и за този, който ние познавахме като Тито. Истинският и този нашият Тито, не си приличат по нищо. Истинският, от Кумровец, има черни, големи и кръгли очи, докато тоя лъжливия, всички знаем, имаше сини очи. На този лъжливият, истинското му име е Валтер, а фамилното Вайс и по произход е Полски евреин от окол-

ността на Краков. Но той е роден в Америка, в Бруклин до Нюйорк, където семейството му се е преселило. В къщи са говорили полски, а Валтер е научил още и йидиш, английски... знаел е езици. После е отишъл с евреите от Нюйорк в Съветския съюз да помага на световната революция. Там е внедрен във външната служба на НКВД при съветските посолства. Първата му служба е в Кабул, втората в Техеран, третата в Анкара, четвъртата в Истанбул към Съветските консулства.

Оттам Коминтерна го изпраща като делегат в Загреб да помогне за въстановяването на ЦК на КПЮ който се бил разпаднал. Истинския Йосип Броз Тито от Кумровец, е разстрелян в Барселона 1939-та година защото е обвинен за ликвидиране на комунистическите кадри. Това никога не е знаел защото това е направено тайно!

Тогава в Загреб Хебранг, Бакарнич, Копинич и от сърбите Ранкович и Чолакович, застават зад това, че този Валтер е истинския Йосип Броз Тито, значи генерален секретар на КПЮ.

Валтер не смее да осведоми Коминтерна, че сам се е провъзгласил за Генерален секретар на КПЮ като истинския Йосип Броз.

Сталин 1941 иска да му се даде доклад до есента, кой е Генералния секретар на КПЮ. Когато разбира, че това е Валтер, изпраща Мустафа Голубич да го ликвидира. Обаче Тито научава и предава Голубич на Гестапо и той го убива в Белград.

Това е „тайната за Тито“, според д-р Деретич.

Другият автор, писателят Момчило Йокич в книгата си „Тайното досие на Йосип Броз Тито“ защитава по-различна версия.

Според него, истинският Йосип Броз Тито е хърватин роден във Виена и починал 1913 година, а неговата идентичност превзема многократния агент-разузнавач Йосип Амброаз, алиас Тито.

Според едната версия този Йосип Амброаз е роден като извънбрачно дете между полска графиня и управител на нейното имение Франц Амброаз, според другата версия той е извънбрачно дете на Мария и индустриалеца Самюел Майер, полски евреин от Виена. За еврейския произход на Тито пише и неговия личен лекар Александар Антунович в книгата си „Йованка Броз – Титовата съвладетелка“. На тази тема са написани много съчинения. На интернет също има много данни, че „най-големия югославски син“, всъщност е бил многократен агент на британското разузнаване, руският НКВД, германската АБВЕР а му се приписва и длъжността фелдфебел на Австроунгарското царство от подофицерската школа в Печуй, където са учили и Адолф Хитлер и Мирослав Кърлежа! Каго австрийски войник той е воювал срещу сръбската армия 1914г. на Дрина и Цер, за което е отличен с железен кръст с който е отличен и Хитлер, а идентичността си е променил (на

Йосип Броз Тито) за да избяга от отговорност, след като в Нови Сад бил арестуван за изнасилване и след това изпратен на Източния фронт.

В потвърждение на това се привежда фактът, че към края на Втората световна война са арестувани офицери на Вермахта които са го познавали от школата в Печуй и са искали да го контактират. Тито наредил: „Разстреляйте ги!”. По същия начин са ликвидирани всички свидетели на неговата истинска идентичност. Вероятно поради същата причина, след Втората световна война в Тухелската жупания са фалшифицирани всички регистри на гражданските книги на родените, защото там писало, че е роден на 7 май, а трябвало да се избере „по-добра дата за честването на неговия рожден ден”!?

Момчило Йокич пише за едни много бизарни подробности според които Тито като офицер на преден пост на 72 австрийски полк в Мионица, пленява няколко десетки сръбски доброволци и след разпитването им, нарежда да ги избесят на околните сливи с цел сплашване на местното население. По време на Втората световна война той отново идва тук, но сега вече като комендант на партизанските части и в ролята на самозван генерален секретар на КПЮ, където лично го посреща Милош Минич, който пък тогава бил секретар на областния германски разузнавач!

Въпреки че не е сърбин, някои сърби в Сърбия и днес го считат за най-голямата личност от сръбската история, по-голяма и от Свети Сава, цар Душан, Караджордже, Вук, Доситей, Тесла и Андрич! На върха на своята мощ, той изсмуква над 144 милиарда долара безвъзвратни средства от САЩ и Запада, и опрощаване на около 822 милиона рубли дългове от страна на СССР! В зенита на неговата мощ, неговите сътрудници го провъзгласяват за най-големия държавник на 20 век, неговата страна за най-стабилна, неговия режим за най-прогресивен, но под всичко това вече се вижда хипокризията. Югославия за кратко става мощна и влиятелна в света, но дори и най-близкият сътрудник на Тито, Едвард Кардел, по средата на седемдесетите години, признава във Вашингтон пред американския физик от сръбски произход Богдан Маглич: „Вие не знаете, че нашата система е страшно погрешна! Практически нищо не може да се направи! Никакви изменения към по-добро не са реални!” Милионите югославяни, нито тогава, нито днес, не искат да повярват в това.

Хърватските учени също оспорват официалната му „югославска” биография и считат, че Кумровец е напълно измислен епизод от неговата биография. Самият Тито никога не е искал да ходи в Кумровец. Приближеният до него генерал Джурич пише, че през петдесетте години на миналия век от Унгария пристига брат му, който след срещата с него казал, че този човек не може да му бъде брат, тъй като брат му (от Кумровец) не е имал един пръст на ръката!

Официално, той едва е завършил някакво първоначално земеделско училище и две години е бил чирак за шлосер. На практика е бил фехтовач, солиден пианист който свири Моцарт (без един пръст???) и учител по ездене, със свилени ръкавици и брилянтен скъпоценен пръстен, винаги там където има много пари и хубави жени. Говори и пише германски и руски, йдиш и английски, само езикът на страната която е управлявал, Югославия, никога не е научил правилно. В повечето му официални биографии пише, че на Източния фронт е бил ранен и пленен и като военнопленник е работил в Русия и участвал в Октомврийската революция. Момчило Йокич твърди, че Тито никога не е участвал в Октомврийската революция, а че тъкмо напротив, е бил конен инструктор при Колчак в Омск в борбата му срещу червените! Противоречиви са и данните кога е станал член на Комунистическата партия, кога и как се е завърнал в Югославия, как и защо е попаднал в затвора и колко време е останал там.

Вероятно най-мистериозно е неговото оглавяване на Комунистическата партия на Югославия. Самият той сочи най-различни версии. Истината е, че след тнр. Бомбашки процес 1928г., той излиза от затвора в Огулин през 1934 година където е бил осъден за хулиганство! Самият той разказва поне десетина версии как е станал генерален секретар на КПЮ. Според Йокич, през същата 1934 година, е бил и в унгарския лагер за обучение на терористи за специални цели в Янка Пуста където е подготвяно и убийството на крал Александър! Известния сръбски комунист, Живоин Павлович, не му дава положителна оценка за да замине в Испания и това ще му струва живота през 1941 година – след страшни мъчения Титовите сатрапи го убиват.

През 1990 година сръбския журналист Перо Симич успява да пробие до архивите на Коминтерна в които се намират документите за Тито. Руският историк Фридрих Фирсов, преди това ще му каже: „Коминтерна не е била никаква международна организация, а просто един отдел за международно сътрудничество на КПСС. Режима на Сталин по свое усмотрение, избира и назначава шефовете и централните комитети на всички комунистически партии по света, плаща всички негови главни функционери и финансира цялата им дейност”.

Симич е особено заинтересован за доносите които Тито е давал за многобройните си партийни другари и приятели – конкуренти за партийния престол, и които скоро след това, почти всички до един, са ликвидирани в „първата страна на социализма”. Симич се концентрира върху спорната част от Титовата биография – идването му на чело на КПЮ. Истината скоро лъсва – Тито не е дошъл на чело на КПЮ по политическите, а по разузнавателните канали! Документът за назначаването му е подписан от Иван Караиванов – висок функционер на тайното крило на НКВД-то на Сталин с препоръката, че е „последователен и отдаден на делото на пролетарската революция” и че може да бъде „предавач” под ново име Фридрих Францович Валтер, какъвто се води в комуникациите с Москва до 1948 година. Кога и как е спечелил доверието на Караиванов и на Ста-

Когато Тито е давал за многобройните си партийни другари и приятели – конкуренти за партийния престол, и които скоро след това, почти всички до един, са ликвидирани в „първата страна на социализма”. Симич се концентрира върху спорната част от Титовата биография – идването му на чело на КПЮ. Истината скоро лъсва – Тито не е дошъл на чело на КПЮ по политическите, а по разузнавателните канали! Документът за назначаването му е подписан от Иван Караиванов – висок функционер на тайното крило на НКВД-то на Сталин с препоръката, че е „последователен и отдаден на делото на пролетарската революция” и че може да бъде „предавач” под ново име Фридрих Францович Валтер, какъвто се води в комуникациите с Москва до 1948 година. Кога и как е спечелил доверието на Караиванов и на Ста-

лин – остава загадка. Следващите страници на Титовото и тайните досиета на другите югославски комунисти които се пазят в Централния партиен архив на ЦК КПСС в Москва, разкриват, че неговото сътрудничество с НКВД е започнало най-късно на 4 март 1935г. когато той, в най-голяма дискретност, съобщава на съветските тайни резиденти всичко което знае за водещите югославски комунисти. На първо място за Йосип Чижински (нелегално име Милан Горкич), след това за Камило Хорватин, Владимир Чопич, Иван Гржетич, Адолф Мук, Сима Маркович, Сима Милош, Антун Маврак, Стйепан Цвийич, Филип Филипович, Джуро Цвийич и много други. Резултатът от неговите строго секретни доклади срещу своите партийни другари е, че всички до един са осъдени на смърт и избити!

За Милан Горкич, най-сериозен претендент за мястото Генерален секретар на КПЮ, той пише: „Още през пролетта на 1937 бях изключително недоволен от саботьорската политика на Горкич. Ние се стълкновихме в кореспонденцията си заради предателя Адолф Мук, който той старателно искаше да популяризира, въпреки че беше известно че той е предател от голям калибър...” След смъртта на Сталин, всичките невинно избити югославски комунисти са реабилитирани в СССР, но не и в Югославия до разпадането ѝ 1990!

Разследването на Симич, разкрива чудовищния образ на разузнавача на НКВД Йосип Броз Тито, който не се свени да докладва дори и двете свои съпруги: рускинята Пелагия Белоустова и германката Луция Бауер. Пелагия (която е само на 14 години когато Тито се жени за нея!) и му ражда синът Жарко, е осъждана два пъти и след 10 години прекарани в съветските затвори, успява да преживее до 1967 година. Луция Бауер е разстреляна само три месеца след като Тито пише доклада за нея.

В московските архиви се пазят имената на над 500 души избити югославски комунисти, за чиято смърт Тито директно или индиректно е отговорен. Срещу тях се водят монтирани процеси, когато той, по линията на НКВД, осведомява Москва, че всичките ги е изключил от ЮКП заради „антипартийност и фракционерство” и с това фактически запечатва съдбата им. Това страшно решение е взето на първото заседание на един спорен орган „Временно ръководство за текущи въпроси в КПЮ докато нашия въпрос не бъде решен в Коминтерна”, за който никой не знае, кой и въз основа на какво го е основал. По предложение на Тито, е прието решение да се изключат от партията „всички които горе (в СССР) са седнали” – т.е. всички които са били избити и арестувани. Заседанието е проведено тайно, от 19 до 21 април 1939, на Бохинското езеро в Словения в присъствието на Милован Джилас, Йосип Краш, Едвард Кардел, Франц Лескошек и Иво Лола Рибар. Тито по-късно в спомените си тия погроми нарича „изцеляване на Партията”, но внимателно крие своята роля в тяхното избиване. А са избити всичките, още същия ден – 19 април 1939! Данните за тях се намират в Седмия фонд на Централния архив на Министерството на сигурността в

Москва.

Ликвидирани са най-малко 500 югославски комунисти, (Владимир Дедиер твърди, че са 800!), докато той се бори да спечели доверието на Москва да го назначи за Генерален секретар на КПЮ! За това нещо не знаят даже и неговите най-близки сътрудници. Всички вярват, че той е станал генерален секретар на ЦК на КПЮ още през 1937, а не през 1940 както всъщност е станало и то едвам когато приятелят на Тито, Йосип Копинич, успява да елиминира главният му конкурент, черногорския комунист Петко Милетич който е арестуван в Москва 1940 и осъден на 8 години трудово-поправителен труд вследствие на което умира 1943 година.

Двайсетина години по-късно, съветските власти задвижват процедура за ревизия на процеса на който е осъден Петко Милетич. По този повод Москва иска от Титовите власти да предостави доказателства, къде и кога Петко Милетич, според Титовия доклад, е „предал Партията” на югославската полиция. Съюзният прокурор на Югославия Франц Хочевар отговаря: „тия доказателства не могат да се намерят, защото са унищожени по време на войната” пък и югославският партиен и държавен връх счита, че „реабилитацията на Петко Милетич не може да стане”. Тито на своите най-доверени хора в Яйце все пак признава, че най-голямата грешка на Милетич е, че е искал да дойде на чело на КПЮ преди него! 15 години след смъртта на Сталин, Изпълнителния комитет на Централния комитет на ЮКП отхвърля идеята, да се реабилитират югославските жертви на Сталинският погром. Въпреки че са изминали десет години от тяхната реабилитация в Москва! Нито Тито, нито неговите наследници нямат мъжество да се изправят срещу най-тъмните страници от неговата биография. На исканията на Москва за предоставяне на данни за реабилитацията на жертвите, тясно ръководство на СЮК на 20 септември 1968 година заема становище, че „не трябва да се върви по пътя на рехабилитацията, защото нашата партия нито ги е осъдила, нито наказала!”

Няма никакво съмнение, че Тито е феномен на 20 век.

По всяко време се намира на точното място, пък и късмета му никога не го напуска. На време отива в Москва, точно когато Милан Горкич губи доверието на Сталин, на време печели доверието на НКВД, благодарение на което елиминира всички свои конкуренти и 1940 година

става генерален секретар на ЦК на КПЮ и главно доверено лице на Сталин. Тръгва на война когато Москва му налага и точно на време почва да мисли за себе си. Води систематична медийна кампания чрез съветската „Радио Югославия”, създавайки мит, че има 80 000 „въоръжени партизани” които воюват срещу Хитлер. След смъртта му става ясно, че по това време, през лятото на 1942, Титовата армия наброява 752 слабо въоръжени войници, а година по-късно, само 825! Партията му през септември 1944 няма партийни организации в „Кралево, Поморавието, Крагуевац, Чачак, Ужице, Шабац, Пожаревац, Зайчар и Валево”, а и в Белград, според Благоя Нешкович, „нищо не е останало”!

Във високата политика влиза като верен и лоялен сътрудник на Сталин, а 1948 година му обръща гръб и става най-големия дисидент благодарение на което от Запада извлича повече долари от всички комунистически ренегати заедно. Дори и синът на Чърчил, Рандолф Чърчил, полемизирайки в „Дейли телеграф“ с „Литературна газета“ пише, че „Сталин наистина е гигант“, но „Тито е много голямо джудже“! Вижда шанса си в общия европейски и югославски хаос. Борбата срещу сръбските четници му е по-важна от борбата срещу германците, пък и си знае, че няма никакъв шанс срещу тях.

Изобилно го помагат англичани, американци и съвети. Едните, защото му вярват, че няма да въведе комунистическа диктатура в Югославия, а другите, защото са убедени, че той точно това ще направи. На съветските танкове той става крал на Югославия, и само четири години след това обръща гръб на Сталин и се скатава при англичаните и американците. И става един от най-големите балансори на 20 век. Създава и движението на необвързаните и всички са доволни.

Създавайки си образ на велик държавник, той го поддържа с разточителен живот който едва ли може да се сравни с който и да е съвременен диктатор: безкрайни околосветски пътешествия с кораба „Галеб“, ловни сафарита, изящни дворцови приеми, бляскави облекла и жени, скъпи изискани питиета и пури, забавления по празници и особено по време на (истинския или набедения му) рожден ден, предназначен да възпитава идолопоклонничество сред младите и вероятно най-скъпия дворцов антураж на света, символизиращ силата и мощта на комунистическата диктатура.

Диктаторските му рефлексии го карат да елиминира на време всички свои противници. Цената е все по-голяма: около него остават само слаби и некадърни личности, а системата е така направена, че обслужвайки го, не може да функционира без него. И погребението му се превръща в загадка. По време на масовата траурна истерия, в Белград се изсипват над 140 държавни представители, но и до днес остава съмнението, че той не е погребан в Белград! В крайна сметка, от югославската империя не остава почти нищо – тя безнадеждно се разпада. Младите хора вече не си спомнят за него, пък и не се интересуват. Житейските проблеми са им много по-трудни за решаване.

Историята сигурно няма да му прости много неща.

Няма да му прости участието в Сталинските погроми в които страдат над 500 югославяни. Няма да му прости, защо след Втората световна война не е пописал жертвите в Ясеновац за да се избегнат манипулациите довели до разрастване на сръбско-хърватските спорове. Няма да му прости защото за 35 години управление не успява да даде принос за по-добро разбиране между сърби и хървати, а използва напрежението между тях за укрепване на личната си власт. Няма да му прости убийството на един от най-известните сръбски комунисти журналистът Живоин Павлович. Няма да му прости и убийството на водача на хърватските комунисти Андрия Хебранг 1948. Момчило Йокич твърди, че е отговорен и за смъртта на водача на българските комунисти Георги Ди-

митров. Като Генерален секретар на Коминтерна, Димитров знае, че не е дал нареждане за назначаването на Тито за генерален секретар на КПЮ! На път за Москва, Тито и Димитров се срещат на Топчидерската железопътна гара в Белград и това е фатално за Димитров – Тито просто премахва неудобните свидетели. В случая бил използвал отрова, от която бавно, но сигурно се умира.

Развенчаването на мита за Тито все още не е направено докрай. Под влиянието на комунистическата историография, Тито все още е положителна историческа личност. Сръбското общество все още търси негов наследник и заместител, за сметка на утвърждаването на демократична система която завинаги да предотврати възможността подобни диктатори да се разпореджат със съдбата ни. Само правилната историческа оценка на времето което символизираше Тито, може да разчисти пътя към новите европейски предизвикателства.

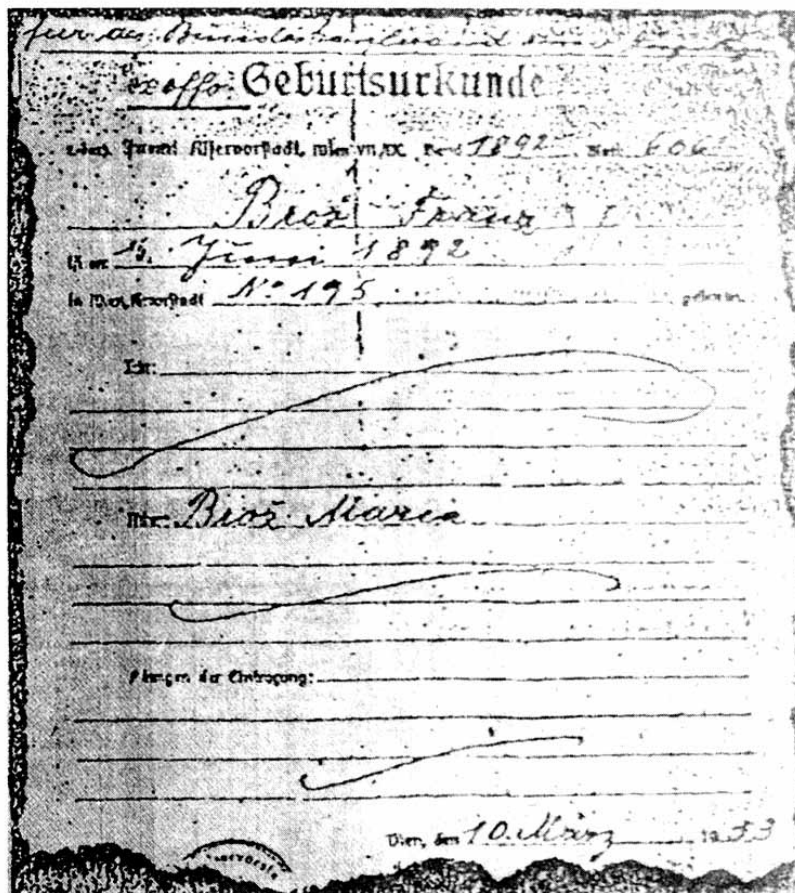
Иван Николов

Използвани източници:

Перо Симич – „Светец и мъгли“ и „ТИТО- тайната на века, Перо Симич.

Из Централния Архив на ЦК на Комунистическата партия на Съветския Съюз, Архивът на Коминтерна, Архивът на ЦК на Съюза на югославските комунисти, Дипломатическия и Военният архиви в Белград, Архивът на Сърбия, Историческият Архив на Белград.

Д-р Йован Деретич - интервю
Момчило Йокич – „Тайното досие Йосип Броз Тито“ 1992. «Нова светлина» Крагуевац

Оригинални извод из књиге рођених за правог Јосипа Броза који је рођен у Бечу од оца Франје и мајке Марије, а умро 1913. Године и чију рану биографију преузима Јосип Амброз.

Отговор на нападките на Сръбската православна църква срещу „Платформа за защита на правата на българското национално малцинство в Сърбия”

“В много страни в Африка, а напоследък и в някой източноевропейски държави като бивша Югославия, има силен, тесногръд национализъм.”

„Сентръл Парк”, Ню Йорк, 15 август 1999 г., Негово светейшество Далай Лама

В сайта на Вранянска епархия се появи един неумел опит за нападки срещу подписаната наскоро „Платформа за защита на правата на българското национално малцинство в Сърбия”.

Съобщение от сайта на Вранска епархия

Сръбските православци атакуват точка 12 от Платформата, която между другото е подписана от почти всички представителни организации и Партии на българското малцинство:

„12. В областта на вероизповеданията:
- Да изпълни препоръките на Консултативния комитет по Рамковата конвенция за защита на правата на националните малцинства и на Европейската комисия против расизма и дискриминацията на Съвета на Европа по отношение на правото на вероизповедание на българското национално малцинство в Република Сърбия;
- Да прекрати практиката на неправомерна промяна на наименованията на религиозни обекти, които са културно-историческо наследство на българското национално малцинство в Република Сърбия, както и на самонастаняване в тях на служители на Сръбската православна църква;
- Да насърчи Сръбската православна църква да позволи свободно осъществяване на правото на вероизповедание на български език и съгласно каноните на Българската православна църква, каквато практика съществува спрямо други братски православни църкви, действащи на територията на Република Сърбия.”

Отговорът на православните сърби, започва с една организация, която не съществува в Евангелието. Използван е изразът „Църковна община” Босилеград. Думичката „Община”, не е Библейска думичка и подобна за общинска организация в Евангелието не се споменава. Следователно, това е една организация чужда за християнските ценности, незнайно какви правомощия и трябва да бъде моментално премахната.

Интересно е как апостолите от Ранната християнска църква са се Спасили, без да са създали подобна ОБЩИНСКА структура?

По-нататък с учудване четем, че Сръбската Православна църква не е творец и реализатор на национализъм и шо-

винизъм. На думи – добре казано... Но.. нашият Бог Исус Христос ни учи да не вярваме на думите, а да проследим ДЕЛАТА на Сръбската Православна църква.

Тит, глава 1, стихове 15 и 16

15 За чистите всичко е чисто; а за осквернените и невярващите нищо няма чисто, но и умът им и съвестта им са осквернени.

16 Твърдят, че познават Бога, но с делата си се отричат от Него, като са мръсни и непокорни, неспособни за какво и да било добро дело.

Амин!

За това не вярвам на думите на православните учители - както Исус ми е заповядал.

За това ще проследя ДЕЛАТА на висшия клир на Сръбската Православна църква.

В електронното издание на сръбския вестник „Политика” четем:

„Синодът на Сръбската православна църква оцени, че брюкселското споразумение за Косово е „предаване на собствената вековна и най-важна територия” и премълчано, но фактически признаване на косовските власти”, предаде електронното издание на сръбският вестник ”Политика”.

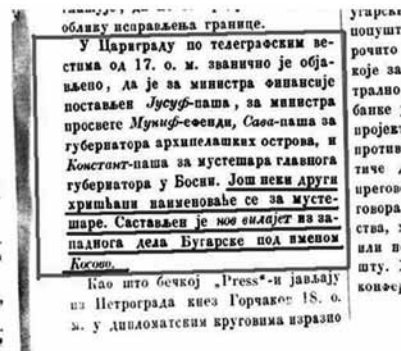
В съобщението подписано от сръбския патриарх Ириней се посочва, че в Брюксел е парафирано споразумение между Белград и Прищина, което е евфемизъм, вместо определеното споразумение между Сърбия и Косово. „След плащането на такава висока цена за фамозната дата за преговори, при това преговори с неизвестен брой на нови условия и неизвестен изход, цената за евентуално членство в ЕС ще бъде формално признаване на независимостта на Косово.”

В Евангелието изобщо не е спомената думата „Политика”, нито Косово, нито „Европейски съюз” и е доста чудно, защо православните евангелски учители са занимават с дела, нямащи нищо общо с християнството. Термините, която е използвана от Сръбския патриарх в изказването си обаче са термини от национализма и шовинизма.

Твърде интересно е, че според партиарх Ириней, Косово е сръбска земя.

Това е един от великосръбските митове.

Но преди повече от век, сръбският вестник «Српске новине» от 24 януари, понеделник, 1877 г. - е записано, че **Косово е Западна Българска земя!**

Според сръбските медици от времето на Обреновичите - Косово е БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ ОТ ЗАПАДНИЯ ДЯЛ НА БЪЛГАРИЯ!

Имаме ли проповядване на шовинизъм и национализъм от сръбският патриарх Иринеј, съпроводен с отричане на факти от сръбската история от времето на Обреновиците и представяне на български територии за сръбски /според сръбския вестник „Српске Новине“/ – несъмнено имаме!

Следователно, Сръбската църква е несъмнено творец и реализатор на национализъм и шовинизъм, нещо което е в пълно противоречие с Благовестието.

По-нататък разбираме, че православните сърби се молят за българи, шопи, роми и пр., защото те са ПРОТИВНИЦИ И НЕПРИЯТЕЛИ НА ПРАВОСЛАВНИЯ СЪРБИИ, а Евангелието учи да се молим за неприятелите си.

В прав текст Българското малцинство е наречено противник и неприятел. Евангелието действително ни учи да обичаме неприятелите си. Но българското малцинство очаква от православния сърбин да го нарича БРАТ. Но защо православния сърбин НЕ НАРИЧА БЪЛГАРИНЪТ брат, а го нарича противник и неприятел. Отговорът отново намираме в Благовестието. Ако братът на съгреша и ограби друг свой брат или сестра с измама – тогава Благовестието ни учи, че за да се опрости грехът е необходимо ПОКАЯНИЕ.

А Покаянието според Евангелието за съгрешилия Брат е следното /по Библейския сюжет за Покаянието на бирника Закхей/:

Евангелие според Лука, глава 19, стихове 8, 9 и 10:

8 А Закхей стана и рече на Господа: Господи, ето от сега давам половината от имота си на сиромасите; и ако някак съм ограбил някого, връщам му четворкратно.

9 И Исус му рече: Днес стана спасение на този дом; защото и този е Авраамов син.

10 Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото.

Амин!!!

Това е волята на Бог! Краденото се връща на брата ЧЕТВЕРОКРАТНО.

Окрадени ли са българските храмове на схизматичната Българската Екзархия? Що щат православни сърби в храмовете на схизматичната Българската екзархия?

Сърбия прикрито е следвала антибългарска политика. Тя усилено е поддържала своя пропаганда в Нишката и Скопската епархии (особено Вранянската и Кривопаланешката околии), чието население, както е забелязал сам протосингелът на Българската екзархия Йосиф /после екзарх/, било уверявано, че скоро ще се възобнови Ипекската патриаршия.

Сърбия се стреми да използва схизмата срещу Българската екзархия от 1872 г. и да налага сръбски език в епархиите на Българската църква въпреки, че това е против каноните на източното православие и разпоредбите на Бог в Евангелието.

След присъединението на Нишката епархия и Пирот към Сърбия /съгласно Берлинския договор/, екзархийското ведомство в тях било унищожено, без да бъде питана или поне уведомена Българската екзархия и въпреки чл. 62 на Берлинския договор, който гарантирал църковното единство на българския народ.

Но Сръбската църква нарушава безнаказано този договор. Управляващият Нишавската епархия пелагонийският митрополит Евстатий, който заедно с пиротчани се борел против насилията на сръбските власти, бил заточен в Крагуевац и после изгонен в България. Крагуевац е получил например името си от названието на прочутите български ловни соколи – КРАГУИ, които се отглеждали от специално назначени хора – КРАГУЯРИ. И до днес в Източен Кавказ в районите, населявани някога от българи, думата крагуй значи сокол.

СТАТЬЯ LXII

Так как Елиастательная Порта выразила твердое намерение соблюдать принцип религиозной свободы в самом широком смысле, то договоривающиеся стороны принимают к сведению это добровольное заявление.

Ни в какой части Оттоманской империи различие вероисповедания не может подавать повода к исключению кого-либо или непризнанию за кем-либо правоспособности во всем том, что относится до пользования гражданскими и политическими правами, доступа к публичным должностям, служебным занятиям и отличиям, или до отправления различных свободных занятий и ремесел.

Все будут допускаемы, без различия вероисповеданий, свидетелствовать в судах.

Свобода и внешние отправления всякого богослужения обеспечиваются за всеми, и никакие стеснения не могут быть делаемы в иерархическом устройстве различных религиозных общин и в сношениях их с их духовными главами.

Духовные лица, паломники и иноки всех наций, путешествующие в Европейской или Азиатской Турции, будут пользоваться одинаковыми правами, преимуществами и привилегиями.

Право официального покровительства признается за дипломатическими и консульскими агентами держав в Турции, как по отношению вышеупомянутых лиц, так и их учреждений духовных, благотворительных и других на Святых местах и в других местностях.

Права, предоставленные Франции, строго сохраняются за ней и, само собою разумеется, что статус quo на Святых местах не может подвергнуться никакому нарушению.

Иноки Афонской горы, из какой бы они ни были страны, сохраняют свои имущества и будут пользоваться без всяких исключений полным равенством прав и преимуществ.

Берлинский договор гарантирует церковное единство на българите в Ниш и Пирот

След Букурещкия мир (27 юли 1913 г.), Сръбската църква без колебание унищожи юрисдикцията на Българската екзархия в завладяната от Сърбия част на Македония, изгонени бяха от епархиите си българските митрополити Неофит Скопски, Мелетий Велешки, Козма Дебърски, Борис Охридски, Авксентий Пелагонийски и Иларион Нишавски. Затваряни и екстернирани били и всички други екзархийски духовни лица (архиерейски наместници, председатели на църковноучилищни общини и енорийски свещеници), които не се отказвали от Екзархията. А ония свещеници, които признавали сръбската духовна власт, били оставени в техния чин и обикновено в същата енория, като били заставени да носят такива шапки, каквито и сръбските свещеници.

Противно на догмата в Православието, /българския народ и църква са в този момент в схизма <чужди за Православната Христова Църква>, сърбошовинистите не се поколебават да приемат в Сръбската църква отлъчени и афоресани.

Според Ньойския договор от 1919 г., Западните Български покрайнини са предадени Сръбско Хърватско Словенската Държава. Това е републиканска структура, образувана на 9 ноември 1918 г. и призната от всички държави победителки и победени в Първата Световна война, включително и от Кралство Сърбия /но не е призната единствено от монархията между Сърбия и Черна гора – Сръбско Хърватско Словенско Кралство, което между другото – НЕ Е СУБЕКТ ПО НЬОЙСКИЯ ДОГОВОР/. А Ньойския договор НЕ Е ПОДПИСАН ИЗОБЩО ОТ ЕТНЧЕСКИ СЪРБИИ – факт, който несъмнено показва кражбата на българска територия от православна Сърбия.

А за собствеността на Българската Екзархията в Ньойския договор изобщо не се споменава нищо, защото още от 9 декември 1905 г. във Франция е приет „Закон за разделяне на църквата и държавата” - Loi du 9 décembre 1905 concernant la séparation des Eglises et de l'Etat.

В точка втора ни се обяснява, че Православната Вранянска епархия, респ. Сръбската Православна църква, не са дискриминирали Босилеградчани.

Добре казано, но да видим какво показват делата?

Както казва нашият Бог Исус – от плодовете /делата/ ще ги познаете!

Евангелие според Матей, глава 7, стихове 16 и 17

16 От плодовете им ще ги познаете. Бере ли се грозде от тръни, или смокини от репей?

17 Също така, всяко добро дърво дава добри плодове, а лошото дърво дава лоши плодове.

Сърбизира ли се името на храма в с. Паралово, именувана на най-големия български светец „Свети Иван Рилски Чудотворец“, в сръбски звучащото „Преподобни Йован Рилски“. Това е класически асимилационен похват, защото имена не се превеждат.

Неделима част от българската идентичност са и имената на българските светци. Желанието на ктиторите и строителите на Храмът в с. Паралово бе, тя да бъде посветена на „Свети Иван Рилски Чудотворец“. Но Вранянски владиката Пахомий наруши разпоредбите на Конституцията на Р. Сърбия, с които се гарантират националните и религиозни права на малцинствата: член 21, 49, 76 и 79. Освен това, Празникът на „Свети Иван Рилски Чудотворец“ по каноните на Българската Православна Църква е на 19 октомври, а по Сръбската Православна Църква е наложено на българското малцинство да го „празнува“ на 31 август. В това виждаме желанието на Сръбската православна църква, освен богослужение на сръбски език, да наложи и сърбизиране на празника на най-големия български светец.

Българи от Западните Български покрайнини на протест пред храма в с. Паралово. Тяхното желание е да се води богослужение от български свещеник на български език /каквато е и волята на Бог/ и името на храма да е Св. Иван Рилски Чудотворец. Надпис на плакат „Ние сме българи и Св. Иван Рилски е наш закрилник“

Особеностите на Православието включва редица различия между богословието в отделните православни страни. Култът към светците е важна съставна част не само според източноправославната, но и според католическата традиция. Специфично за Православието е, че то включва вяра не само в Светото Писание, но и в Светото Предание. Това означава, че в голяма част, каноните на Православието в България е различно от каноните на Православието в Сърбия, различно от каноните на Православието в Русия и пр. В Българската Православна църква част от канонизираните да светии, са различни от канонизираните за Светии в другите Православни църкви.

А според източноправославната агиология, към светците могат да се добавят и допълнителни думи като - „благочестив“, „безсребреник“, „чудотворец“.

Например според Сръбската църква, най-големият български светец е само „Преподобни Йован Рилски“, а според Българската православна църква - „Свети Иван

Рилски Чудотворец“.

А това означава, че и агиографията /описание на живота и посмъртните чудеса на светците/ на светеца в двете Православни църкви е различна.

В трета точка, разбираме, че Сръбската църква се занимава нехристиянски дейности и е „изнамерила“ някаква народност неизвестна до сега на цивилизования свят, наречена „ШОПИ“.

Това според Благовестието е бесовско учение. Бог ни учи на други неща - всички сме едно в Христа.

Послание към Галатяните, глава 3, стихове 27 и 28

27 Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христа, с Христа сте се облекли.

28 Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, ни женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса.

Изнамирането на етноси/народности по географски признак от ЧИСТО БЪЛГАРСКИ ГЕОГРАФСКИ НАИМЕНОВАНИЯ като Шопска, Добруджанска, Балканска, Белиградска /Белградска/, Тракийска, Македонска, Лесковъшка, Нишка, Крагиевашка, Пиротска, Вранянска, Горноизворска, Гюмюрджинска, Струмишка, Родопска, Черноморска и респективно да наричат Западните или Югозападните български диалекти с екзотични имена от същите тези географски области, Сръбската църква ще трябва да лицензира това свое „открытие“ в Европейските структури.

А аз предварително им пожелавам успех и ги уведомявам, че Шопската салата, Супата топчета и кекс България са сред родните ястия включени в рецептурника на Европарламента.

От тук непосредствено следва, че шопите са етнически българи и за това шопската салата вече е регистрирана в Европарламента като БЪЛГАРСКА, а не като сръбска, шумадийска, смедеревска, белградска и пр.

Шопската салата вече е регистрирана в Европарламента като родна БЪЛГАРСКА САЛАТА

От точка четвърта разбираме, че Австро-Унгарци, фашисти от Третия Райх и техните съюзници и други окупатори, в това число и НАТО, са нападали Западните Покрайнини. Това наистина е така. Да видим кои са съюзниците на Третия Райх. Един от най-големите диктатори и убийци на евреи на Балканите е фашисткото правителство на Милан Недич.

Не случайно Белград е първата европейска столица, която по времето на фашисткия лидер Милан Недич, получава почетното звание на фашистите ЮДЕНФРАЙ - понятие, употребявано от нацистите по време на Третия Райх за обозначаване на територия, свободна от евреи още през август 1942 година.

А тази 2013 година, Българската Православна църква е НОМИНИРАНА ЗА НОВЕЛОВА НАГРАДА, ВЪВ ВРЪЗ

КА СЪС СПАСЯВАНЕТО НА 50 000 ЕВРЕИ ОТ ХИТЛЕ-РИСТКИТЕ ДУШЕГУБКИ НА СМЪРТТА!

Сега ще разгледаме Герба на фашистка Милан-Недичева Сърбия.

Гербът на фашистка Милан-Недичева Сърбия

Фашистският Сръбски герб има символ с Византийски кръст с четири огнива.

Абсолютно същият ФАШИСТКИ СИМВОЛ от времето на фашиста Милан Недич днес ние виждаме и на Знамето на Сръбската Православна Църква.

Знамето на Сръбската Православна Църква с Фашисткия символ на Фашистка Недичева Сърбия

Сега да видим, какво мисли клирът на Сръбската Православна Църква за Фашистите и НАТО?

В края на май тази година около 3500 души се бяха събрали на белградския Площад на републиката, за да протестира мирно срещу сключването на споразумение между Сърбия и Косово. Пред множеството се явиха двама духовници, които изразиха позицията на Сръбската православна църква. Митрополит Амфилохий прокле споразумението между Сърбия и Косово. Европа, както каза той, е „организираща нацистко-фашистка окупация на Косово“.

Амфилохий заплашително и назидателно размахва пръст на политиците!!!

За сръбската църква – Европейския съюз е нацистка структура.

Пред водещия сръбски в. „Политика“ Амфилохий заяви: «В правителството трябва да отмре всичко, което е болно».

Ето това е истината за Сръбската православна църква. Как да вярваме на клир, които проповядва богопротивно учение?

Бог ни разпорежда в Благовестието, да не създаваме зло, да не хулим, да се отклоняваме от злото, да не лъжем и само да благославяме.

Първо послание на апостол Петър, глава 3, стихове 8 до 11

8 А, най-после, бъдете всички едномислени, съчувствителни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри.

9 Не въздавайте зло за зло или хула за хула, а напротив благославяйте; понеже на това бяхте призвани, за да наследите благословение.

10 Защото, „Който желае да обича живота И да види добри дни, Нека пази езика си от зло И устните си от лъжливо говорене;

11 Нека се отклонява от зло, и да върши добро; Нека търси мир и да се стреми към него.

Амин! Това е волята на Бог!

А волята на сръбския клир е Богопротивна – не благославяй, а хули и прокълни.

Сега да чуем и думите на един друг сръбски православец – митрополит Атанасий!

«Отговорното за сключването на споразумението сръбско държавно ръководство - премиерът Ивица Дачич, вицепремиерът Александър Вучич и президентът Томислав Николич - се състои от «трима предатели», които вярват не в Бога, а в ЕС и НАТО», заяви Атанасий.

След което Атанасий направи паралел между премиера Дачич и убития през 2003 г. премиер Зоран Динджич. „Дачич не се интересува от Небесното царство. Така говореше и Динджич и краят му настъпи по волята на Господ“, каза митрополитът.

Тези думи на Атанасий прозвучаха като зла прокоба. Скандалните изяви на двамата духовници не останаха без последствия.

«С какво любимият ни Господ е заслужил да го представяват такива хора?», попита атакуваният правителствен ръководител Дачич.

Само тези думи са достатъчни, за да заключим, че диалогът в Сърбия за влизане в ЕС още не се е състоял.

Както пише в едно свое проучване политоложката Сабрина Раме, в бившия диктатор Слободан Милошевич сръбските духовници виждат сбъждане на „техните мечти за Велика Сърбия“.

А когато по време на войната в Босна и Херцеговина Сребреница пада в ръцете на сръбските части, а командирите обявяват, че ще разрушат джамиите, православният митрополит Василий Качавенда чества «чудото и милостта на Бога, че смелите бойци само за три дни са освободили сръбските земи, окупирани от турците».

Църквата се обяви и против Дейтънското споразумение, с което приключи войната в Босна, тъй като с него бе сложен край и на проекта за Велика Сърбия.

Благославят ли сръбските владици смъртта?

Бог ни разпорежда в Благовестието, да не създаваме зло, да не хулим, да се отклоняваме от злото, да не лъжем и само да благославяме.

Римляни, глава 12, стих 14
14 Благославяйте ония, които ви гонят, благославяйте, и не кълнете.

Тук виждаме снимка на сръбският Зворничко-Тузлански владика Василий Качавенда /светско име Любомир Качавенда/ „благоденствя“ паравоенните формирования „Скорпиони“ и ги насъсква да сеят смърт в Сребреница - класифицирана от трибунала на ООН като геноцид.

Истинските подстрекатели към геноцид в Сребреница не са политиците, а висшият клир на Сръбската Православна църква.

Vladika Vasilije Kacavenda u Srebrenici blagosilja vojnike Srske koji su ubili 8.000 ljudi.

Владика Василий Качавенда, насъсква паравоенните формирования „Скорпиони“ към убийства в Сребреница

Забележете датата на снимката 25. 06. 1995 г., а само след около две седмици, на 11 юли 1995 г. започна голямото клане в Сребреница. Заклани са над 8 000 души.

Трябваше да минат години, за да разберем, че кандидатът за Патриарх на Сръбската църква - Зворничко-Тузлански владика Василий Качавенда е всъщност извратен содомски мръсник. Видяхме го в порно-сесия, направена с вградена камера в часовник, в страстна целувка с младо момче.

Владиката Василий Качавенда в страстна целувка с младия си приятел

Всеки, които иска да види в интернет гей-оргиите на владика Качавенда, може да го стори на адрес: http://www.youtube.com/watch?v=v_apsk1JMyw

Славата на гей-владиката като герой за сръбските пра-

вославци е спечелена в годините на войната в Босна, когато той бе личен закрилник и спонсор на военнопредствъниците Ратко Младич и Радован Караджич.

В прегръдката на военно-престъпника Младич

Позицията му на радетел на великосръбската идея му спечелва подкрепата на безброй радикално настроени политици, които толерират всички земни грехове на развратния старец. Спецотряд на МВР арестува пред Сръбската патриаршия йеромонах Николай Стаматович. Свещеникът е задържан, докато прави опит да продаде за солидна сума на бившия дякон Боян Йованович лаптоп с порното на митрополит Качавенда. Видеоот с продължителност час и половина показва владиката в гей оргия с още четирима младежи. Окрилени от скандала, свидетели започват да споделят, че са били изнасилвани от владиката. След заседанието на 22 април стана ясно, че в патриаршията са постъпили още 40 сигнала за секс-изпълненията на Качавенда, всичките придружени с фотоси и клипчета.

40 сигнала не са били достатъчни на Висшият клир на Сръбската Православна църква, за да възпрат „яда“ /според старозаветния текст от Битие 4:17/ на един содомист. Само можем да си представим още колко сигнала има останали в положение „изчакване“.

Снимки от къщата на гей-владиката в Бйелина, представляваща копие на двореца „Версай“

Също така бе оповестено, че Зворничко-Тузланският владика е превърнал къщата си в Бйелина в копие на двореца „Версай“.

Във Версай са подписани договорите, с които са отнети огромни територии от съседите на Сърбия, включително и Западните покрайнини от България.

Боян Йованович, бивш дякон на тузланския епископ

Василий Качавенда, пръв оповести преди повече от две години, че владика Качавенда е педофил, криминален престъпник и служител на УДБ-а с псевдоним Pablom.

Дали това е истина - ще го разберем, когато комунистическа Сърбия отвори досиетата на доносниците на УДБ-а или гласува закон за лустрацията.

А сега вече разбрахме, че геноцидът в Сребреница е обмислен в мозъка на сръбските свещеници-извратенци от висшия клир на Сръбската православна църква, както с действието на своите служители, така и с мълчанието и бездействието на останалата част от висшия клир.

Преди няколко години сръбски медии „Novinama Vranjskim“ публикуваха информация от 4 деца за извършено срещу тях сексуално насилие от Вранянски владика Пахомий. Скандалът е потулен след държавна намеса.

Отец Пахомий, епископ на епархията във Вране, е обвинен за сексуално насилие над четири момчета, ученици в семинарията. Най-малкият от тях е 13-годишен.

Poslovi i priključenija vladike Pahomija

Текст поставен от уредник, дана 1 јуни, у 10:17 AM

Stampaj

Гаресоване 3 думи карактера ова.

Share 3

Kako se vladika Pahomije od optužbi za seksualno zlostavljanje maloletnika, «odbranio» terjama zavere o albanskom lobiju koji bi da ovlada prostorom juga Srbije do Niša, stranim obaveštajnim službama sve tvrdeći da je proces koji se vodi protiv njega napad na Srpsku pravoslavnu crkvu

Od trenutka kada su 9. januara 2003. godine objavljene ispovedi četvorice dečaka u „Novinama Vranjskim“, sa teškom optužbama na račun vladike vranjskog Pahomija (svetovno ime Tomislav Gačić), postalo je jasno da će slučaj prerasti sudsko – kriminalne okvire. Za krivično delo bludnih radnji sa protivprirodnim bludom nad maloletnicima zloupotrebom službenog položaja, vladika je potom i optužen.

Сръбски медии публикуват оплаквания на 4 деца от педофила-владика Пахомий

До възмездие за виновника на престъплението не се стига заради тайна сделка на държавата, духовниците и съда, според “Балкансайт”. Когато отец Горан Арсич е помолен да свидетелства пред комисията, която разследва твърденията, че епископ Пахомий е насилвал сексуално деца, той има надежда, че църквата ще успее да овладее проблема. Отец Арсич е свидетел по случая «Пахомий», тъй като трима младежи му се оплакват от разюзданото поведение на епископа. В един момент на Арсич се обажда по телефона епископ Иринеј, днес патриарх на Сръбската православна църква. Иринеј е избран от Синода за ръководител на разследването заедно с още двама висши духовници. «Епископ, благодаря... чаках това в продължение на месеци...» - казва му Арсич и моли епископа да се запознае с твърденията му. Отецът се надява, че църквата ще се отнесе сериозно към разследването заради издевателството над деца, но днес той е дълбоко разочарован. Духовникът

е поканен от Иринеј в Ниш и там разбира, че вместо да се вземат мерки, трябва да изслуша назидателна лекция. Патриархът е ядосан на Горан Арсич и младежите, които са споделили скандала с местните медии. Иринеј иска да се пази тишина.

„Беше ясно, че всеки в църквата вече знае за сексуалното насилие над деца, но мълчаха. Само ние бяхме глупави като овце и вярвахме в чистотата на нашите духовни лидери», признава днес разочарованият отец Арсич.

Тук ще отбележим, че в епархията на педофила владика Пахомий се намира и цялата Босилеградска област от Западните покрайнини, а Враня е град от Българската екзархия, чийто храмове са ограбени от сръбската църква, въпреки договорите, които са подписани.

Според електронното издание „Сега“ – „И до днес Сръбската православна църква разпространява своите митове и лъжи не само в часовете по вероучение, но и в медиите. През декември 2012 г. например църквата организира представяне на книгата „Престъпления по време на война - геноцид в мирно време“. Интересното в случая е, че авторите на книгата засягат не сръбските престъпления в Босна или Косово, а уж повишената заболяемост от рак след бомбардировките със съдържащи уран бомби, използвани от НАТО през 1999 г. Не само радикални владци като Амфилохий и Атанасий се месят охотно в политиката. Техният шеф - сръбският патриарх, често изрича хомофобски думи или пък отправя нападки срещу Европейския съюз, когато той настоява Сърбия да преговаря с Косово за нормализация на отношенията. В началото на април патриарх Иринеј открито атакува споразумението с Косово, понеже то щяло да бъде последвано от настояването Косово да бъде признато като държава. „На сърбите им се налага доброволно да отстъпят своята територия, своя суверенитет и дори следите от 1500-годишната църковна история в Косово“, пише патриархът в писмо до президента, правителството и парламента, с което само продължава традицията на изопачаване на историята.”

Точка пета ни дава възможност да разберем с какво се занимава небиблейското „Общинско формирование“ наречено „Църковна община“ – проучване на изгорели архивни документи, доставени от Божието провидение. Аз съм християнин и мога да кажа със сигурност, че подобна дейност Исус не ни учи да вършим.

Следващото твърдение разбираме, че най-добрият показател за истинността на твърденията на Православните сръбски учители е надгробният паметник на български поручик в двора на църквата на Св. Апостоли Петър и Павел в село Божица.

Не знам дали на мене, най-нищожния от всички светии, се даде от Светия Дух някой от даровете Му, но със сигурност мога да кажа, че думите в т.б. от нападите срещу Платформата на българското малцинство, за написани от пълен неграмотник в християнско отношение. Най-вероятно това е политик или военен престъпник, облякъл набързо черното расо.

Писалият т. шест НЕ ПРАВИ РАЗЛИКА МЕЖДУ „ЦЪРКВА“ И „ХРАМ“. Това всъщност е най-елементарното, което трябва да знае християнинът. А за един учител – това е недопустимо да не се знае.

Благовестието в своя първоначален вид е написано на гръцки език. А гръцката дума „ЕКЛЕСИЯ“ се превежда като „ЦЪРКВА“. „ЕКЛЕСИЯ“ означава „СЪБРАНИЕ“. А събранието както знаем няма порти.

А това е сигурен знак, че писалият точка шест – няма даровете на Светия Дух. Т.е. самите сръбски православци нямат необходимите познания по Евангелието и няма как хора без даровете на Светия Дух да Благовестват. Лъже-

учител, не може да Благовестава.

А най-сигурният знак, че сръбските православци лъжат е това, че дори не са запомнили името на поручик Генчо Неделков /старо и рядко българско име и фамилия/ и са написали издаващото християнско невежество „... надгробни споменик бугарског поручника у порти цркве Светих апостола Петра и Павла у селу Божица.“

А да не говорим, че гробът на поручик Неделков е в двора на храма „Св. Никола“ в с. Божица, а не в „църквата Светих апостола Петра и Павла“, която не е съществувал, когато е издигната паметната плоча от съпругата му.

Надгробният паметник на запасния поручик Неделков, НЕ Е ПОСТРОЕН ОТ ПРАВОСЛАВЕН СЪРБИН, а е построен от съпруга на Поручика по времето, когато Божица е в границите на България. Паметникът УНИЩОЖЕН ОТ СРЪБСКИТЕ ПРАВОСЛАВЦИ и след това е въздигнат отново от родолюбиви българи от Божица. След бойните действия поручик Неделков е оказал съдействие на ранен сръбин, като го товари на коня си и го повежда към медицинския пункт. По пътя т.нар. православен сръбин се свързва и забива нож в гърба на спасителя си – поручик Генчо Неделков...

Прави са сърбите като казвате, че това е най-добрия пример за отношението на сръбските православци към българското малцинство. Явно в случая сръбските православци говорят за братството между Кайн и Авел!

Не случайно никой от официалните етнически сърби не присъства на събитието – нито военните власти, нито цивилните представителни власти.

От написаното в точка седма, разбирам, че Сръбската православна църква е в пълно неразбиране на „Платформа за защита на правата на българското национално малцинство в Сърбия“. Чудно е защо Вранянските православци, под думите „...българско малцинство в Сърбия“, разбират само Част от Западните покрайнини.

Тук ясно заявяваме – ние искаме връщане на цялата собственост на Българската екзархия, в това число и собствеността на Българската екзархия в гр. Ниш – мястото, където се подписа това споразумение. Дори през турско робство, храмовете са били собственост на Българската Екзархия.

А дали по времето на „демократична Сърбия“, храмовете на Българската екзархия ще си върнат собствениците, или ще започни ново сръбско църковно робство, по-жесток дори и от това на османлиите, защото „демократията“ за сърбите, означава заграбване собствеността на Българската православна църква така, както турчин не я е заграбил?

Старата българска катедрала Св. Троица в Ниш, главен храм на Нишката епархия на Българската екзархия

Кръщелно свидетелство от Нишката българска община от 1871 година

Навсякъде трябва да се възстанови на България собствеността на Българската Екзархия и да се въведат свещеници от Българската православна църква, благоевещащи по Божия воля на майчин /респ. български език/!

В т. 7 и следващата 8, сръбските православци понеже нямат факти, СЕ ОПИТВАТ ДА ДОКАЖАТ ОТРИЧАТЕЛНО ТВЪРДЕНИЕ – забележките им започват с „Није истинита тврдња“ и „Није тачна тврдња“. За справка - всички цивилизовани народи са приели Римското право. А според него – ОТРИЧАТЕЛНО ТВЪРДЕНИЕ, НЕ СЕ ДОКАЗВА. Доказват се само положителни твърдения.

Аз на момента ще докажа, че има самонастанявания. Това е написано още в следващото изречение:

„Сви свещенослужители су распоређени по месту службовања и пастирске бриге на основу валидних решења, ...“

Т.е. разпоредено е на сръбски служители да се настанят в църкви от Българската Екзархия.

Обаче сърбите пропускат един важен факт от канона на Източното православие. И то съзнателно, за да узурпират собствеността на Българската Екзархия.

На 16 септември 1872 г. Цариградската Патриаршия обявява Българската Екзархия и БЪЛГАРСКИЯ НАРОД ЗА СХИЗМАТИЧНИ. През 1945 г. ЧРЕЗ СПЕЦИАЛЕН ТОМОС схизмата пада за Българската екзархия и за Българския народ, **НО САМО В ГРАНИЦИТЕ НА БОГОХРАНИМАТА БЪЛГАРСКА ДЪРЖАВА.**

Схизмата над българите извън България вече над 140 години не е снета. Следователно, Православни сърби ня-

мат място в храмовете на схизматичния български народ.

Т.е. сърбите са гарантирано еретици.

Девета точка е наистина смехотворна. Твърди се, че Православни редица църкви имат еднакъв обряд.

Трябва да кажем на сръбските православци следното:

Ако в Сръбската православна църква Рождество Христово е на 7 януари, то за Българската Православна църква, Рождество Христово е на 25 декември в предходната година.

Подобно е и празнуването на другите празници, които православците-сърби са посочили:

В календара на Българска православна църква празника Рождество на Пресвета Богородица се отбелязва всяка година на 8 септември, а в календара на другите източно-православни църкви празникът се чества на 21 септември.

Празника Св. равноапостолни Методий и Кирил в БПС се чества на 11 май, а в СПС – на 24 май.

А на 24 май в БПС се чества църковния празник - Ден на Българската просвета и култура и на славянската писменост, а СПС няма такъв празник.

Празника на най-големият Български светец – Свети Иван Рилски Чудотворец е на 19 октомври, а според СПС е на 31 август.

Т.е. празниците са толкова различни, че не може да става въпрос за еднаквост.

Но е пропуснато да се каже, че съществува и Католическа църква с източен обряд /Уния/. Достатъчно е, само да признаеш върховенството на папата и нищо друго в обрядите и канона не се променя.

Сърбите, сключват два конкордата с Римокатолическата църква.

На 24 юни 1914 г. в 11:30 часа, в Рим от държавния секретар Мери дел Вал и от сръбския министър Миленко Веснич /седналия най-дясно на снимката/ е подписан Сръбският конкордат. Виждаме на снимката и монсиньор Еугенио Пачели - бъдещия папа Пий XII, всепризнат автор на Сръбския конкордат.

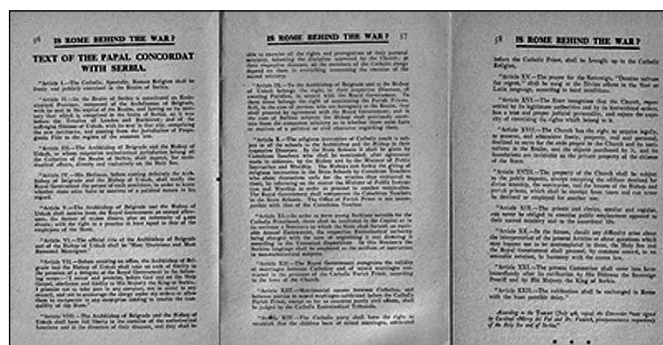

Мери дел Вал, Монсенъор Еугенио Пачели и сръбският министър Миленко Веснич на церемонията по подписването на Първи сръбски конкордат, под снимката на Пий X, 24 Юни 1914 г.

По условията на този договор, Сърбия позволява и гарантира правото на Светия престол в Рим, за да наложи своя нов CODEX IURIS CANONICI /Кодекс на каноническото право/ и дава на сръбските поданици, свобода на католическата религията, на поклонение и на образованието в нейната територия.

След договорката на «Православна» Сърбия с католицизма, практически започва Първата световна война. **Два дни след подписването на 26 юли 1914 г. , Конкордата е гласуван в Народното събрание на Кралство Сърбия и решението е публикувано в «Сръбски вестник», бр. 199/1914 г.**

Смисълът на Конкордата е реализиране на утопичната сръбошовинистична имперска мечта на цар Стефан Душан /крадецът на имперските символи на византийската династия на Палеолозите/ - **Империя на Южните Славяни**, под водещата роля на Сърбия.

Първи Сръбския Конкордат, сключен между «Православна» Сърбия и Римо-католицизма

Какви задължения поема «Православна» Сърбия с Конкордата?

Член IV - Негово Светейшество, преди посочването на конкретен Архиепископ на Белград и Епископ на Юскюб /старото име на Скопие-б.а./ уведомява се Кралското правителството персонално за всеки кандидат, за да се знае дали съществуват факти или мотиви от политически характер по отношение на него. Член XX - В бъдеще, в случай че възникнат затруднения относно тълкуването на тези членове или за въпроси, които да не са предвидени в тях, Светия престол и Кралското правителството пристъпват, по общо съгласие, на приятелско решение, в хармония с каноническото право.

А тази «хармония» практически означава, че «Православна» Сърбия става «Униат на римокатолическата църква».

Член XIII, Брачни спорове между съпрузите на католическата вяра, както и между съпрузи в смесени бракове, сключени пред римски католически свещеник - ще се съди в католически духовни съдилища, с изключение на дискусиата на чисто граждански отношения. Член XIV, Католически съпрузи в смесени бракове, сключени преди римски католически свещеник, ще има право да преговарят, за децата от този брак да бъдат възпитани в католическата религия.

Важно е да се отбележи - дали все още Сръбският Конкордат от 24 юни 1914 г. подписан с Римо-католическата църква, има някакви правни стойности и днес? Отговор намираме в „Държавен вестник на Република Сърбия“, брой 36, от 2006 г. В член 12 от „Закон за църквите и религиозните общности“ четем: **12. Римокатолическата църква признава юридическа правосубектност, придобита въз основа на конкордат между**

Кралство Сърбия и Светия престол (Решение на Народното събрание на Кралство Сърбия на 26 юли 1914. „Сръбски вестник“, бр. 199/1914).

Члан 11

Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi priznaje se kontinuitet sa pravnim subjektivitetom stečenim na osnovu Načertanja o duhovnoj vlasti (Odluka Narodne Skupštine Kraljevstva Srbskog od 21. maja 1836. godine) i Zakona o Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi ("Službene novine Kraljevine Jugoslavije", broj 269/1929).

Srpska Pravoslavna Crkva ima izuzetnu istorijsku, državotvornu i civilizacijsku ulogu u oblikovanju, očuvanju i razvijanju identiteta srpskog naroda.

Rimokatolička Crkva

Члан 12

Rimokatoličkoj Crkvi se priznaje kontinuitet sa pravnim subjektivitetom stečenim na osnovu Zakona o konkordatu između Kraljevine Srbije i Svete Stolice (Odluka Narodne skupštine Kraljevine Srbije od 26. jula 1914. godine, "Srpske novine", broj 199/1914).

Slovačka Evangelička Crkva a v.,
Reformatska Hrišćanska Crkva,
Evangelička Hrišćanska Crkva a v.

Члан 13

Slovačkoj Evangeličkoj Crkvi a v., Reformatskoj Hrišćanskoj Crkvi i Evangeličkoj Hrišćanskoj crkvi a v. priznaje se kontinuitet sa pravnim subjektivitetom stečenim na osnovu Zakona o Evangeličko-hrišćanskim crkvama i o Reformovanoj hrišćanskoj crkvi Kraljevine Jugoslavije ("Službene novine Kraljevine Jugoslavije", broj 95/1930).

Jevrejska zajednica

Члан 14

Jevrejskoj zajednici se priznaje kontinuitet sa pravnim subjektivitetom stečenim na osnovu Zakona o verskoj zajednici Jevreja u Kraljevini Jugoslaviji ("Službene novine Kraljevine Jugoslavije", broj 301/1929).

Връзка към „Държавен вестник на Република Сърбия“, брой 36, от 2006 г.

Няма съмнения, че Първият Сръбски Конкордат, подписан от министър Миленко Веснич за Кралство Сърбия и Римокатолическата църква е все още в сила. Т.е. говорим на Униатство.

Вторият Сръбски Конкордат е гласуван и приет от Скупщината на 23 юли 1937 г. Резултатът е крайно неудобен за сръбското „православие“ – 166 гласа са „ЗА“ конкордата с Римокатолицизма срещу 128 гласа „ПРОТИВ“.

Патриарх Варнава /единствен притежаващ в този момент копие от Конкордата, извън копията на Правителството/ не посреща утрото на следващия ден. Патриархът е отровен същата вечер и няма подведен никой под отговорност. Югославска ръка дава отровата на Патриарх Варнава – това пише в архивите на католическите вестници /например "The spektator" от 12 август 1937 г., стр 2./! Патриарх Варнава е умира от отрова, предоставена от химика М. Пантич – представител на управляващата партия. Няма съмнение, че югославизмът е богоухудно дело, което няма бъдеще!

Точка 10 говори за желание на Сръбската Православна църква към добросъседство на двата християнски народа. И ние желаем същото, но на основата на християнските ценности от Евангелието и след Покаянието.

Българското малцинство желае да приложено Божието слово, за да се премахне дискриминацията от страна на Сръбската Православна църква.

Още в самото начало на християнството, Ранната църква се сблъсква с жалбите при разпределяне на потребностите, на едно пренебрегвано малцинство – гръцките юдеи, които спазвали много от гръцките обичаи и говорели на гръцки. В Деяния на апостолите, глава 6, разбираме, че апостолите много дипломатично им предлагат да си изберат служители изред тях самите. И действително – имената на седемте избраника показват, че са гръцки юдеи. Т.е. апостолите се доверяват на малцинството и му дават пълната власт да разреши собствените си проблеми. А първият християнски мъченик, Стефан е един от седмичната.

Деяния на апостолите, глава 6, стихове 1 до 5

1 А през тия дни, когато се умножаваха учениците, въз-

никна ропот от гръцките юдеи против еврейските, заедно във всекидневното раздаване на потребностите техните двоици били пренебрегвани.

Патриарх Варнава Росич, роден на 11 септември 1880 г. в Плевля /Черна гора/; ОТРОВЕН на 23 юли 1937 г. в Белград на 56 годишна възраст; Югославска ръка дава отровата на Патриарх Варнава!

2 По това, дванадесетте свикаха всичките ученици и рекоха: Не е добре ние да оставим Божието слово и да прислужваме на трапези.

3 И тъй, братя, изберете измежду вас седем души с одобрен характер, изпълнени с Духа и с мъдрост, които да поставим на тая работа.

4 А ние ще постоим в молитвата и в служение на словото.

5 И това предложение се хареса на цялото множество; и избраха Стефана, мъж пълен с вяра и със Светия Дух, и Филипа, Прохора, Никанора, Тимона, Пармена и Николая, един прозелит от Антиохия.

Следователно, връщането на Храмовете на Българската екархия към Българската Православна църква, моментално ще реши религиозните проблемите на Българското малцинство в Сърбия. За църквата както знаем – държавни граници няма. А собствеността на храмовете на Българската Екархия никога и с никакви договори не е предавана към Сръбската църква, поради простата причина, че от 1872 г. и до сега, българския народ извън границите на богохранимата българска държава е в схизма /т.е. схизмата за Българската Църква и за Българският народ падна през 1945 г., но за българите от българската диаспора – схизмата още не е снета. А според каноните на Източното православие – служението със схизматици е недопустимо.

Инж. Ангел Пелтеков

Кучето се върна на бълвоча си

*11 Както кучето се връща на бълвоча си, Така безумният повтаря своята глупост.
Притчи, глава 26, стих 11*

На 8 септември тази година отново станяхме свидетели на неофашистка проява в центъра на Босилеград.

От съобщението на партия Демократичен съюз на българите четем:

„На 08. 09. 2013г. в центъра на Босилеград бе направена поредната антибългарска провокация – полагане на венци и цветя по повод „8 септември - Ден на освобождение на Босилеград от българската фашистка окупация?!“

Неофашисти в центъра на Босилеград

Най-напред трябва да отбележим, че окупатори на Западните покрайнини са сърбите, които окупират града още преди да влезнат в действие договореностите от Ньой за предаване на града на Сръбско Хърватско Словенската Държава, респ. на Република Хърватска и Република Словения. А Сърбия първа вероломно /без обявяване на война/ напада България още на 2 и 6 април 1941 г., като бомбардира български селища, в това число и столицата София.

Така че ако говорим за окупация – ето пред кого капитулира Югославия и кой предаде с подписа си страната на фашистките окупатори - Александър Цинцар-Маркович.

*Александър Цинцар-Маркович подписва на свеци с немските окупатори капитулацията на Югославия.
На снимката няма български окупатори*

Забележете датата 8 септември. И от тук произтича въпроса: Възможно ли е на 8 септември 1944 г. сръбски партизани да водят бой с Българската армия за освобождение на Босилеград?

За целта трябва да се обърнем към история.

По това време министър - председател на България в 61- то правителство е Константин Владов Муравиев - политик от Българския земеделски народен съюз /БЗНС/. БЗНС не е фашистка партия и съществува до наши дни.

Константин Владов Муравиев

На 5 септември 1944 г. новосформираното правителството на Муравиев обявява война на Германия. Българската армия е посрещната като освободителка във фашистка Недичева Сърбия. Имаме всички основания да си зададем въпроса – СУБНОР антифашисти ли са или не-офашисти?

Явно историческа деменция е завладяла представителите на СУБНОР.

Надпис на сръбски – „Да живее Братската Българска армия“

Ако сръбски партизани са водили борба с българската армия на 8 септември 1944 г. то следва, че са помагали на фашистите.

И наистина, наследниците на фашистките изверги – Милан Недич, Милан Стоядинович, Драги Йованович, Православният свещеник от Сръбската православна църква - войводата Момчило Джуич /по-известен като отец Ватра/, подпалвачът на Босилеград – Коста Печанац и др., са водили борба на страната на фашистите, докато комунистическите криминални престъпници Йосиф Броз Тито и кликата му – Коча Попович, Милован Джилас /идеологът на македонската азбука/ и др., са водили етническа война и са извършили етнически прочиствания по време на Втората Световна война и след нея.

На снимката виждаме правителството на фашистката Независимата Държава Сърбия /НД Сърбия/, събрано пред Скупщината, да приветства фашистките Сръбски Доброволчески SS-Корпус на Оберфюрер К. Мушитски, отрядите на Сръбска Държавна Стража и сръбските четници - юни 1944 г.

Военен парад на Сръбски Доброволчески SS-Корпус на Оберфюрер К. Мушитски; Сръбска Държавна Стража на ген. М. Дамьянович; Сръбски четници, пред Скупщината в Белград. Парадът се приветства от фашистите - Милан Недич, Драги Йованович, Велибор Йонич и др.

Сърбия в този момент има всички атрибути на държавност – химн, знаме, правителство, войска, полиция, скупщина. И Сърбия е чисто фашистка държава, която избива всичките си евреи в концлагер Баница.

На следващите снимки ще покажа каква е политическата ориентация на известни сръбски лидери в периода между 1938 и 1945 г. Да започнем с представителя на сръбската кралска династия Караджорджевичите - Принц Павле.

Принцът на Кралство Югославия - Павле на военен парад във фашистка Германия, организиран в негова чест от Хитлер

Принц Павле и княгиня Олга на дружеска среща с Бенито Мусолини във фашистка Италия

И няколко снимки на фашисткия лидер Министър председателят на кралство Югославия и идеолог на втория Сръбски Конкордат с римокатолическата църква, отявления фашист Милан Стоядинович – по-известен като Вожда, поради националсоциалистическите си убеждения.

През 1935 година Стоядинович основава фашисткия Югославски радикален съюз, който печели изборите и той става министър-председател и външен министър. През 1938 година отново печели изборите.

Фашистът премиер - Милан Стоядинович с прословутия си мустак ала-Хитлер

През пролетта на 1917 г. районът на Босилеградско / тогава в България/, става жертва на разбойническо нападение от сръбска страна с участието на паравоенната чета на косовския сръбин и поручик от сръбската кралска войска Коста Печанац. Мародерската банда на Коста Печанац нахлува в Босилеградско и оставя кървави следи по пътя си. Сърбите и сърбоманите избиват 32 души цивилно население и изгарят живи две деца, извършват сексуални престъпления и опожаряват Босилеград и селата Горна и Долна Ръжана, Горна и Долна Любата и Горна Лисина. Изгарят 317 къщи и нанасят материални щети за 2,5 милиона тогавашни лева. Извършителите на престъплението и до днес не са наказани.

Пред паметника на убития на 15 май 1917г. долнолюбатски учител Стою Аначков Попов всяка година босилеградчани отдават помен на невинно пострадалите жертви.

Сръбският четнически деятел и командир Коста Печанац е помагач на фашистка Германия. На двете снимки по-долу виждаме Печанац в момент на срещи с немското командване и полиция.

Среща на войводата Коста Печанац /подпалвачът на Босилеград/ с немското командване

Войводата Коста Печанац – дружеско ръкостискане с фашистката полиция

Изключителен интерес представлява посрещането четниците на Коста Печанац в Ужице през 1941 г.

Радостно посрещане на четниците на Печанац начело с войводата Радомир Джекич в град Ужице, 21 септември 1941г.

Войводата Радомир Джекич влиза в гр. Ужице след като на 21 септември 1941 г. е сключен договор с фашистката Фелдкомендатура № 816, за предаването на града от немците на четниците. На снимката виждаме две колони. Влизаща в града централна колона от четниците начело с войводата Р. Джекич, която се движи по уличното платно. Втората колона, която се намира в дясно, на тротоара, представлява войници от фашистката армия, която напуска града в съответствие с подписания дружески договор с четниците.

След като комунистическата върхушка на Тито завзема властта в Югославия, започват да се разказват и пишат митове и легенди за това как „храбро сражаващите“ се партизани са освободили гр. Ужице от фашистите. Измамите се виждат много добре на филма „Ужичка република“, представляващ фантастика на тема партизани. „Геройствата“ на партизаните се „увекочечени“ от личния биограф на Тито – Перо Симич. А биографите на Тито пишат само това, което им се диктува...

Всъщност цялата сръбска история е низ от митове и легенди нямачи нищо общо с действителността.

„Храбрите“ партизани на Тито разказват митове и легенди, как славно са „освободили“ гр. Ужице от фашистите.

„Освобождението“ на Ужице е добре прикрито неофашистко мероприятие на СУБНОР.

„Геройствата“ на СУБНОР са най-пълно описани в американските комикси, служещи за забавление на децата. Вижда се как „антифашистите“ от СУБНОР „избиват“ фашистите. „Комикс“ е превод от латински означава „отнасящо се до комедията“.

Американски комикси от Втората Световна война - "Разказ за сражаващите се четници"

Не случайно училището в Босилеград е наречено на името на Генералния секретар на Коминтерна – комунистическия лидер от Седмия конгрес на Комунистическия интернационал – Георги Димитров.

А централната улица на Босилеград носи името на бившия подпоручик от Австро-Унгарската армия, Йосиф Броз Тито – авторът на геноцида от Блайбург /от 15 май 1945 г./ и на геноцида срещу македонските българи /известен като Кървав Божич/- проведен на един от най-светлите християнски празници, Рождество през 1945 г.

Паметник в Блайбург на жертвите от геноцида на военния престъпник – Йосиф Тито

По данни на енциклопедията на Република Хърватска, в Блайбург мародерите на Тито и наследниците им от СУБНОР са избили до 200 хиляди невъоръжени мъже, жени и деца, в това число и цели семейства. Датата 15 май е определена от Хърватския Събор през 1995 г. като Мемориален ден на жертвите от Блайбург и Кръстния път.

Сърбите отказват да нарекат училището в Босилеград или поне централната улицата на името на най-големият български интелектуалец и борец срещу фашизма, българина от с. Груинци, Босилеградско – проф. Емануил поп Димитров, който още на 3 април 1933 г./само 62 дни след като Хитлер става канцлер на Германия/, заедно с инициативен комитет провежда „Протестна конференция“ с българската интелигенция срещу изстъпленията в Германия.

Проф. Емануил поп Димитров от с. Груинци, Босилеградско, провежда Протестна конференция против изпълненията във фашистка Германия.

На панихидата на основателя на фашистката партия СБОР, Д. Лътич - Иван Презел, Матия Парац, М.Джуич /отец Вагра/, оберфюрер от SS Константин К.Мушицки, Велибор Йонич

Друг известен фашистки лидер е възпитаникът на Сръбската православна семинария в Сремски-Карловци - Момчило Джуич. Той получава свещенически сан през 1933 г. и заради пламенните си православни проповеди е наречен отец Вагра /Пламенния/.

Като част от Православната сръбска църква, Отец Вагра започва да сътрудничи на италианските фашисти и след това на германците.

Няма никакво съмнение, че войводата-отец Момчило Джуич е фашистки изверг. Награда за заслугите на М. Джуич към фашизма, днешните управници на Сърбия, увековечиха фашистките му подвизи, като му издигнаха великолепен паметник на безсмъртието и славата.

Войводата Джуич с италиански фашистки офицер

С италианците Джуич сключва договор за ненападение. След капитулацията на Италия, Джуич помага на германците при охрана на железопътни линии от диверсията на партизаните на Тито.

На следващата снимка виждаме Момчило Джуич с фашисткия елит на Сърбия.

Паметник на фашиста свещеник – войводата Момчило Джуич /отец Вагра/ - от признателна православна Сърбия

Питаме – Има ли неофашизъм в Сърбия? Стои ли националният сръбски флаг пред паметника на фашисткия изверг – Православният свещеник отец Вагра /войводата Момчило Джуич/. Гордее ли са Православната сръбска църква с фашиста-отец Вагра в днешно време? Фашисти ли са четниците?

Тогава за какви „български фашистки окупатори“ говорите уважаеми от СУБНОР, когато съвременната сръбска история е изпълнена с примери за неофашизъм, геноцид и етническо прочистване. При това и убийците и жертвите са герои?!

И на убийци и на жертви се издигат паметници?! С вас се случва точно това, което е записано в Благовестието:

Второ послание на апостол Петър, глава 2, стихове 21 и 22

21 Понеже по-добре би било за тях да не бяха познали пътя на правдата, отколкото след като са го познали, да се отвърнат от предадената на тях света заповед.

22 С тях се е случило това, което казва истинската по-словница: Псето се върна на бълвоча си, и: Окъпаната свиня се върна да се валя в тинята.

Амин!

инж. Ангел Пелтеков

Сръбската православна църква и войните в бивша Югославия

След смъртта на Тито и с настъпването на голямата политическа промяна в Европа последвала договореностите между Горбачов и западните лидери Югославия потегли към своето естествено разпадане. То стана в продължение на десетилетие в условията на кръвопролитни войни, стотици хиляди жертви, осакатени хора, бежански вълни и материални разрушения. Върху руините на изкуствено създадената Югославия се родиха Хърватска, Словения, Македония, Босна и Херцеговина, Косово и Черна Гора. Възпитавани в дух на великосърбизъм и пренебрежение към останалите народности в Югославия, както и към съседните балкански страни сърбите не можаха да преглътнат достойно разпада на изкуствената си малка балканска империя. Вместо цивилизована раздяла и ново мирно съжителство като равноправни народи в Европейския Съюз те предпочетоха първо да си очертаят границите на Велика Сърбия, че след това да умуват дали да влизат в обединена Европа. Платиха за това много висока цена за която споменах по-горе.

Не ме учудва факта, че Слободан Милошевич стоящ начело на Югославската комунистическа партия и държавата по това време избра пътя на войната. Комунизмът навсякъде по света си разчиства пътя напред с въстания, революции и войни, а това означава и с много човешки жертви. По същия начин постъпи Милошевич и в Югославия.

Не ме учудва факта, че военните в Сърбия осъществиха тези кръвопролитни войни. Та нали за това бяха подготвени в продължение на столетие. Да воюват срещу външна, а също така и срещу вътрешния враг.

Най-малко може да ме учуди поведението на сръбските служби за сигурност-бивша УДБ-а /Управление за държавна сигурност/. Беше дошло тяхното време да се борят и спасяват нещо, което беше вече спасяемо.

Но това което сътвори Сръбската православна църква беше потресаващо!

Институцията създадена преди две хиляди години от учениците на Исус Христос, която винаги е проповядвала християнската ценностна система, морал и философия по целия свят, тук в разпадаща се Югославия имаше най-шовинистично, човеконенавистно и братоубийствено поведение. Сръбската православна църква без никакво колебание застана на страната на Милошевич, армията и УДБ-а. Ако въобще някой е хранил илюзии, че СРП е независима от държавата и изповядва християнската човеколюбива философия, то войните на Югоразпада са му отворили очите за истинското положение на нещата. Оказа се, че сръбската църква е най-реакционната институция в бивша Югославия, което ще подкрепим с достатъчно примери. Тук не става дума за отделни свещенници действащи по силата на личните си убеждения, а за църквата като институция и поведението на светите и отци. Игумени на манастири, владици и даже патриарси „затъкнаха“ под църковните си одежди „патрондаши и револвери“. Довчерашните „пастири“ на мирното си „стадо“ се озъбиха на словенци, хървати, албанци, бошняци и въобще мюсюлмани. Любовта към ближния беше захвърлена като непотребна одежда в нишата зад олтара, където никой не влиза, а пред него сръбския свещеник започна да благославя четници, убийци и садисти за изстребление на всичко що не е част от сръбския етнос. Благославяше се войната, разстрелите, мъченията в концентрационните лагери, изнасилванията, изселванията, грабежите - ГЕНОЦИДА! И всичко това през XX век в сърцето на цивилизована Европа!

Има ли историческо обяснение това, което сът-

вори сръбската православна църква? Мисля, че да. Нека погледнем в историята за да се убедим.

От времето на II рата световна война един от бащите на сръбската православна църква, владиката Николай Велимирович- Охридски и Жички, обявен за светец от нея „оре“ в браздата на антисемитизма. Този „светец“ по време на войната фактически се възхищава от Адолф Хитлер виждайки в него Свети Сава на XX век. Не е тайна неговото положително отношение към тогавашния сръбски политик Димитрие Лъотич участвувал в профашисткото правителство на Милан Недич, а също и оглавявал профашистката организация СБОР. Нароилите се след това организации като СРЪБСКА ДОБРОВОЛНА КОМАНДА и СРЪБСКО ДОБРОВОЛЧЕСКО ОПЪЛЧЕНИЕ-по подобие на Хитлеристките SS команди се занимават основно с изстребление на евреи и цигани в тогавашна Сърбия. Та този именно Лъотич, „светецът“ Николай Велимирович възхвалява като „духовна знаменитост на национализма“, виждайки в него истински „идеолог на сръбския национализъм“.

Свети Николай/Велимирович/ Охридски- Сръбският Златоуст.

Не един и двама са в днешно време следовниците на този „бащица“ на СРП. Тук може да изредим имената на митрополит Амфилохий, митрополит Артемий, епископ Пахомий-Врански, владиката Качавенда, Патриарх Павле, Патриарх Иринеи, епископ Филарет и много още други.

Тия именно духовни водачи на сръбския народ, призвани да проповядват, любов към ближния, миролюбие, състрадание и взаимопомощ се превърнаха в подстрекатели на убийствата, етническата омраза и сръбски национализъм в най-отвратителния му вид.

Къде беше бившият сръбски Патриарх Павле, когато се разразиха братоубийствените войни в бивша Югославия?

На въпрос към Патриарх Павле-защо не смята себе си за очевиден на събитията в Косово ето какъв лицемерен отговор дава светия отец.

„По простата причина, че не съм очевидец на тези събития. На моето пребиваване в Косово преди време беше придадено прекалено голямо значение. Просто аз бях там, защото беше редно да бъда. Ние все пак се нуждаем от добри хора и добри пастири и сме готови да ги видим навсякъде, винаги и непрестанно.”

Кои пастири имаше предвид патриарх Павле? Може би военните и най-вече паравоенните формирования, които методично прочистаха Косово от местното албанско население по време на операция „Подкова”. Тези ли „пастири” прилагали тактиката на „изгорената земя” с изстребване до крак и прогонване от домовете му на незащитното цивилно население. Армия срещу цивилни, няма що, голямо геройство! А къде стоеше главата на сръбската православна църква по време на националистическите митинги, където се издигаха призови сръбският народ да поведе свещенна война срещу мюсюлманите и останалите народности.

Ето го духовният глава на сръбския народ, пастирът на стадото, духовният водач на всички сърби- патриарх Павле. Негово Светейшество е заедно с най-големите военнопредстъпници- Радован Караджич и Радко Младич. Тук патриарха не е просто очевидец на ставащото, а пряк участник, който видно е че, даже благославя двамата сатрапи виновни за смъртта на стотици хиляди хора. Не знам дали душата му е намерила покой горе на небесага оставяйки в кръв народите, които е бил призван да учи на смиреност, вяра и любов.

Не се оказа много по-различен от него и настоящия Патриарх Иринеи. Без да си вземе никаква поука от случилото се по земите на бивша Югославия и разбитите съдби на милиони хора, той размахва факла за разпалване на нов пожар в Косово. Патриархът призова своите сънародници в Северно Косово „да останат на барикадите”. Ето какво заяви той дословно по време на една от поредните си литургии: ”Удържайте, докато властниците не видят, че сърбите защитават своята земя и са поставили барикадите на своя земя, за да запазят своите домове и своя край, в който живеят от векове.”

Павле, Караджич, Младич („Светата Троица”)

Но за какво призовава настоящият сръбски патриарх? Отново ли към война и кръвопролитие между сърбите в Северно Косово и двумилionното албанско население в останалата част на тази вече независима държава? Къде остана християнският морал, правото на другия, на различния от теб да определя сам своето място в живота и своята съдба.

Трудно е да се повярва, че след толкова пролята кръв отново от амвона идват призови война! Явно уроците на историята не са научени.

И какво да очакваме от останалите висши духовници в същата тази църква щом патриарсите са загърбили Христовата вяра и гледат на кръв.

Владиката Василий Качавенда е най-зловещата фигура сред висшите сръбски духовници прегърнал откровенно идеологията на великосръбския шовинизъм и егническото прочистване. Запечатан е мига, в който той благославя бойците от паравоенното формирование „СКОРПИОНИ” за извършване на последващите разстрели на 8 000 мюсюлмани в Сребреница. В съвременния свят това се нарича ГЕНОЦИД.

А какво да кажем за следващия „герой”-поредният сръбски владика Филарет обвиняван за това, че е подкрепил и даже укривал за известно време военнопредстъпниците Радован Караджич и Радко Младич.

Владика Филарет-картечар
В името на Отца и Сина и Светия Дух - огън!!!
Тук негово Високопреосвещенство дядо Филарет е метнал юнашки леката картечница на рамо, опрял гръб в бронираната машина, пред ухилените физиономии на една разпасана команда от убицици.

И да се върнем в по-ново време за да видим какви ги вършат митрополит Амфилохий и владиката Атанасий на протестен митинг в центъра на Белград по повод сключено споразумение между Сърбия и Косово в белгийската столица Брюксел през месец май 2013 година. На него без капчица свян от духовните си санове и призиването отредено им от християнската черква Амфилохий произнася яростна, войнствена реч в която не се поколебава да заплаши със смърт министър-председателя Ивица Дачич подобно смъртта настигнала друг един бивш сръбски премиер Зоран Джинджич. Безпрецедентната заплаха бива придружена от провеждане на заупокойна молитва за правителството и парламента на Сърбия. Нещо, което знаем се прави само за мъртвите!

Но това не е само позиция на някои от сръбските владци. Свещеният архиерейски Синод, разбирайки за подготвящия се план за Споразумение относно нормализиране на отношенията между Сърбия и Косово излиза със Заявление в което критикува предстоящото споразумение. За владците „Това изглежда дори не продажба на нашата най-важна в духовен и исторически план територия, а на безусловна капитулация“. И още, критикува се правителството за това „че става въпрос за пълно оттегляне на институционалното присъствие на Сърбия от територията на южната и област, за установяване на ограничена автономия на сръбската общност на територията северно от моста Ибър в Косовска Митровица в рамките на управлението на Хашим Тачи и с това за непряко и мълчаливо, но все пак фактическо признаване на съществуването система на държавна власт в Косово, независима от съществуващото държавно устройство на Сърбия“.

Забележете годината е 2013 та. Сръбската православна църква не желае нормализиране на отношенията, не иска признаване независимостта на Косово, отказва присъединяване към Европейския Съюз и говори за духовни и исторически права и територии. Явно сръбските владци имат слаби познания, като по история, така и по география и демография. Исторически Косово е принадлежало поне на шест държави между които и Царство България. Духовно в него са се наслагвали културите на Римската империя, Източната Римска империя, България, Турция и Сърбия. Демографски сега то е населено изключително с албанци, а косовските сърбите се изпаряват светкавично към същинска Сърбия, където митингуват по площадите с призива- „Косово ѝе Сърбия“. Но тези истини явно не допадат на Синадалните старци за това те ги пропускат в своето Заявление.

Всичко това не остава незабелязано от Европа и света. Международната кризисна група- „Сърбия след Джинджич“ изготвя и публикува доклад в който прави извода, че СПЦ е една от най-консервативните и изолационистки християнски църкви в православния свят. Цитираме: „Сръбската православна църква е крайно консервативно организирано национално тяло, което се идентифицира с въпроси, които иначе биха се разглеждали като политически или дипломатически-държавни граници, тип държавност,отношението на държавата към гражданите ѝ, политиката към националните малцинства, и др.Позицията на Църквата често е антизападна, изолационистка и дефанзивна. По време на войните в бивша Югославия нейното отношение може да бъде определено само като екстремистко и в някои случаи яростно националистическо, тъй като си затваря очите пред етническото прочистване, а в някои случаи дори го оправдава.“

Масов гроб в Босна

В концентрационния лагер – Маняча край Баня Лука

Ясно, просто и категорично са направени изводите в този доклад. На сръбските свещеници не е спестено нищо. Ако приемем, че истината е такава оттук следва естествения извод, че редом с военнопръстъпниците Милошевич, Хаджич, Младич, Караджич и прочие трябва да бъдат изправени на Съд и ред висши и не толкова висши духовни служители. Това са военнопръстъпници облечени в раса.

Тези набедени „Божии“ служители участваха в националистическите митинги в Сърбия с речи и декларации.

Благославяха военни и паравоенни формирования за извършване на жестоки масови убийства на невъоръжено цивилно население.

Взимаха и пряко участие в убийствата и кланетата на мирни хора.

Даваха приют и скривалище на издирвани от властта и международния съд в Хага военнопръстъпници.

Продължават и днес да насъскват сърбите срещу другите етноси и религиозни общности.

Обричат сръбския народ на изолация и невъзможност за постигане на цивилизационен избор в посока Евроинтеграция.

Мястото на тези антихристи е в Съда, но не Божия а човешкия Съд, тук на земята, за да отговорят за ужасните си грехове, за подстрекателствата към братоубийствена сеч, за индулгенциите давани на садистите за успокоение на съвестите им, за липсата им на Християнски морал превръщащо ги в нещо повече от обикновени пръстъпници.

Пътят на Сърбия към Европейския Съюз и Европейската ценностна система минава задължително и през това очищение. Не може пръстъпните духовници облечени в раса по които още стоят неизсъхнали петна човешка кръв да се крият зад пагоните на десетина военнопръстъпници и да продължават лицемерните си Християнски проповеди от църковните амвони.

Трябва да има справедливост сега, тук, на земята-веднага. СПРАВЕДЛИВОСТ ЗА ВСИЧКИ.

Д-р Валентин Янев

100 години от рождението на Владимир Дамянов – Кушин

На 22 януари 2013г. се навършиха 100 години от рождението и 15 години от смъртта на Владимир Дамянов – Кушин, един от по-известните интелектуалци в Босилеградско през последните шейсет години на миналия век. Роден е в бедно селско семейство. Баща му Васил Дамянов Петков е роден в с. Топли дол, а майка му Ненка, в Босилеград. Семейството има седем деца: пет дъщери - Добрена, Милка, Евгения, Цветанка и Йорданка и двама синове - Владимир и Асен. Баща му бил благ и добродушен човек и се занимавал със земеделие, обработвал малкия си имот и в Топли дол и градините в Босилеград и едва смогвал да изхрани децата си. Майка му, будна, енергична и добродушна жена, гледала семейството.

По това време, Босилеград е общински център, но се намира в Кюстендилски окръг. Разстоянието до Кюстендил е около 40 километра. С тогавашния си коларски път, който е част от централния път минаващ от София до Адриатика, Босилеград за времето си е важен административен и стопански център. Пътят има и голямо стратегическо значение. С него Босилеград е свързан с редица близки и далечни търговски центрове във и извън Турската империя. В него се вливат пътищата от околните села. В навечеречерието и след Освобождението се развиват земеделието, скотовъдството, занаятчийството. Но животът е труден и голяма част от хората отиват по печалбарство.

В такива условия протичат и раните детски години на Владимир. Помагал колкото могъл на родителите си.

1920г. великите сили с Ньойския договор откъсват Босилеградско от майка България и го предават на Държавата на Сърби, Хървати и Словенци! Границата разсича села, махали, къщи, черкви, гробища, ниви и ливади. Вече и пиле не дават да прелети през нея. Сякаш гръм от ясно небе удря босилеградчани! На запад, непроходими планини, на изток, черната бразда. Настъпват тежки и кървави дни: убийства на границата, унищожават се училища, читалища, книги, черкви...

На 21 декември 1921г, в един кишав и снеговит ден, на старата граница в местността Претвор, е убит бащата на Владимир Дамянов. Карал пощата от Сурдулица до Босилеград включително и парите за пенсиите. Късно вечерта пристигнали само конете с товара и спрели пред пощата. След три дни съпругата му Ненка с няколко жандарми тръгнали във виелицата да го дирят. Намерили трупа му чак на пролетта когато се стопил снегът. Разследването показало, че са го убили трима братя, негови съселяни от с. Топли дол, наговорени от Владимир Побиенски от с. Божица. Всичките били осъдени на по 25 години и двама от тях останали в затвора до 1941г., а третият избягал и прекарал живота си в Кюстендил.

След убийството на Васил семейството изпаднало в тежка беда. Момичетата слугували по домовете за прехраната си. Владимир учи и работи и поема издръжката си. Любознателен и ученолюбив, не се подал на отчаянието и тръгнал да гони мечтата си – да учи. Начално училище завършил в родния си град през 1926г. Въпреки че няма финансови възможности, минава границата и в Кюстендил завършва трета година гимназия. Отново се завръща в Босилеград защото няма възможност да продължи образованието си в България. С помощта на вуйчо му Йордан

Митев, учител в Битола, задочно завършва IV и V клас във Велико Градище и Неготин, а VI, VII, и VIII клас – в Крагуевац където като гимназист е положил и матурата си. Рядко отива в Босилеград. През ваканциите работи като дюлгерин в Битола.

Като ученик в горните класове се увлича по идеологията на Комунистическата партия. Затова най-много допринася бедното му икономическо положение и несправедливостите в тогавашното общество, но и духът на времето в което живее. И като българин е бил угнетен, потиснат и обезправен. Разбира, че сръбския народ не е виновен и че и самите сърби са угнетени от шовинизма на богатите сръбски управници. Стига до убеждението, че не трябва да се раздухва омразата между българи и сърби и че виновните са ръководителите, владетелите и властта. „Докато сръбските шовинисти се отнасяха зле и грубо към мен като българин, комунистите ме приемаха като равен на тях. Тяхното правилно отношение по националния въпрос ме привличаше. Почувствах, че мога да имам добри другари сред сърбите, но само ако са комунисти. Започнах да обичам оня които ме обичаха – пише той в „Спомените на Владимир Кушин“. За развитието му като комунист е повлиял и учителя Антон Константинов, български емирант в Крагуевац, член на БРП (комунисти), сътрудник на сръбското посолство в София. Личен приятел на Ковачевич, чийто син загинал в партизански отряд. От 1932г. до 1946 г. Владимир е в постоянна връзка с този учител, комунист.

Като учител в гимназията в Крагуевац получавал от Антон и другите другари напътствия за дейност и пропаганда сред съучениците си. Станал известен като леви-чар. Имало опасност да го изключат от училището заради антидържавна дейност. Намесила се и полицията и поискала да бъде отстранен от училището. Директорът застанал в защита на добрия си ученик.

Годините които прекарал в Крагуевац били много значими за него. Настигнал в учението си по-добрите съученици в класовете. Помагал и на господарските деца и си спечелил уважението на всички съученици. Стигнал понякога да отиде и в Босилеград при брат му и сестрите. Вече възмъжал и станал строен момък, с буйна коса и светли очи.

1935 година се записал в Юридическия факултет в Белград но едва на следващата 1936 година отива да следва. Няма средства за живот и постъпва на работа като келнер в ресторант „КООП“ в Дечанска улица. Приет е на работа през октомври и работи до август 1937. Запознава се с Методи Петков, молер от България. Скоро разбира, че този молер е значително по-напред в политическо и интелектуално отношение. „Станахме добри другари, срещаме се всекидневно, но аз редовно ходех на лекции на ум не ми минаваше да напускам макар че живеех много бедно“. От разговорите с Петков разбира, че той познава линията на Комунистическата партия много по-добре от който и да било друг и това още повече увеличава интереса му към Комунистическата партия. „Това което учех от него почнах да пренасям и на моите другари в университета. Той ме упрекна и ми каза, че в тия обстоятелства трябва да си мълча и да не се представям за комунист“. Обяснява му, че Комунистическата партия има особена тактика: едните хора са канали които само провеждат директиви, а другите са агитатори. След като се убедил в честността на Владимир,

Методи Петков през август 1937 му открива, че е член на БРП (комунисти) и че сътрудничи с КПЮ. След няколко дни му казва, че е получил нареждане да напусне Белград и да остави някой който да го замести. Той избира Владимир Дамянов. Владимир му казва, че не може да приеме защото в управлението на град Белград е регистриран като комунист и има досие за което е осведомен от Стоян Филипович, полицейски агент от с. Плоча, Босилеградско който живеел в ул. Люблянска № 4. Малко по-късно, Владимир е принуден да напусне Белград и да сменява местата на пребиваване за да се спаси от полицията. Заподозрели го, че е сред комунистите които набират и изпращат бойци в Испания. Но негови приятели в полицията го представили за полицейски агент и така го спасили.

Престоят му в Белград става невъзможен и е принуден да се крие на различни места. Това напълно го изтощило и той през декември 1937 се разболява от анемия и се връща в Босилеград. Тук беднотията е още по-голяма. Болестта напредва, а той няма възможност да се лекува. 1938 година се завръща в Белград и през февруари е приет в държавната болница. Лекуването му се оказва неуспешно и лекарите му препоръчват пълно спокойствие.

През ноември 1938 година получава призовка в школата за запасни офицери в Марибор. След 15 дни пристига второ нареждане - да бъде изгонен от школата като комунист и е преместен в 40 пехотен полк в Любляна където служи по наказание 14 месеца. Тук се запознава с Миле Антич, който също служи по наказание като комунист и той го съветва как да се пази от военната полиция.

На 1 януари 1940 излиза от армията и се връща на Юридическия факултет в Белград и в есенната сесия завършва втори и трети курс. От есенната до февруарската сесия се готви да полага и IV година, но войната го изпреварва. 6 април 1941г. го заварва в Сараево, явява се в командата и веднага е изпратен на фронта. Стига до Лапово където вече са пристигнали германците. В краткото сражение, сръбската армия е поразена, а Владимир Дамянов успява да се върне в Белград. Когато на 22 юни 1941 Германия напада СССР Владимир се свързва със своя земляк в Земун Милачко Константинов. Целта му е да получи връзка и да замине в партизаните. Милачко не му дава връзка, вероятно не е и имал такава, а му предлага да остане в Земун за да прави саботажи. В началото на юли Владимир отново отива при Константинов за да го покани заедно да отидат на Цер при партизаните, но Милачко е вече в затвора и го застрашава опасността да бъде разстрелян. За да го спаси, Владимир отива при своите стари познати, полицейските агенти Стоян и Александър Филипович и ги моли да интервенират за Милачко обещавайки им че ще ги спаси когато руснаците дойдат в Югославия. Те знаели че Владимир е комунист, но не го предали на Гестапо. Интервенирали в полза на Милачко като го прехвърлили от политическия в криминалния отдел откъдето той успял да избяга в България.

Започнало партизанското въстание в Сърбия срещу германските фашистки окупатори и Владимир решава да замине в партизаните. Българи в Белград го съветват да се върне в Босилеград, който вече е свободен, и в България ще бъде назначен на добра работа. Това е привлекателно предложение за вечно бедният Владимир, но идеите на комунизма и борбата срещу окупатора се оказват по-силни. В края на юли 1941 се промъква до Мачва, където участва в организирането на Ночайския партизански отряд с около 130 души и то по времето когато Мачва е пълна с въоръжени до зъби германски войници. С четата си заминал за Цер и се представил на коменданта на Церския партизански отряд Небойша Йеркович. Той му дал задача да замине веднага в Подринска Митровица и да се приключи към тамошния партизански отряд в село Салаш Ночайски. През септември е направена реорганизация на партизанските части и

Владимир Дамянов попада в Мачвански батальон. По това време в Мачва се водят партизански бойни действия и Владимир активно участва в тях.

На 27 септември 1941 германците и техните съюзници Недичевци атакуват с танкове, артилерия и самолети партизанските позиции и те са принудени да отстъпят към Цер и Крупан. Сами срещу всички, партизаните се изтеглят а Владимир отново се разболява и е насочен за лекуване.

Още като студент той другарува с известният демократ от с. Долна Любата, д-р Кирил Попов. Носели се слухове, че Мачванският партизански отряд ще бъде разформиран и било взето решение всички негови партизани да притихнат и да изчакат. В началото на ноември Владимир е изпратен на лекуване в Ужице. Едва пристигнал в Ужице попада в центъра на нападението на четниците на Дража Михайлович. Макар и болен, Владимир поема борбата. Нападението на четниците е отблъснато, но здравето му се влошава още повече. Връща се в Столице при Крупан при коменданта Небойша Йеркович но вече е сериозно болен и лекарят и комендантът му дават пропусквателно и той отново се отправя към Ужице. Там вече е започнала германската офанзива на 28 ноември 1941 от Кралево към Ужице. Отново жестоки боеве и тежки поражения. Партизаните са разбити от четниците, ти преследват и избиват отделните им групи. Владимир, макар и тежко болен, по чудо оцелява и след дълго скитане по планините не успява да намери партизанска част към която да се приключи и осведомява командата си че иска да мине на българска територия където има възможност да се лекува. Така в края на месеца отива в Белград при доктор Кирил Попов и Захари Бонев, емигрант от Кюстендил който следвал медицина в Белград. Владимир им съобщава намерението си да пътува в София на лечение. Всички са съгласни, но Дамянов е известен на Гестапо. Тогава Бонев пуска дезинформация че „Влада Бугарин” на път за България е уловен и обесен в Зайчар. Този слух те пускат чрез Стойо Филипов сътрудник на Гестапо, и скоро в белградските вестници се появява информация подкрепена със снимка на обесен партизанин от мачванския отряд че „Владо Бугарин” е обесен от полицията в Зайчар.

Така той пеша тръгва за България. Нощем пътува, денем се крие. Пристига в Лесковац, не успява да намери партизани на планината Кукавица, продължава през Владичин Хан, Сурдулица, Власина, Църна Трава, Трън, Перник и в началото на януари пристига в София при сестра си. Тя му разказва че за него в Босилеград се носят слухове че „Влада Бугарин” е партизански комендант, организатор на въстанието в Мачва, Шабац, Цер, Ночай, Подринска Митровица и Крупан, че е участвал в отбраната на Ужичка Република. Той знае, че Гестапо се интересува от него и че стотици хора в Мачва са били разпитани за него.

През 1942 г. по задача на КПЮ идва нелегално в Босилеград с цел да организира съпротива сред населението и да създаде Щаб на партизански отряд. Приема го Милачко Константинов във вече формираната група и му дсотавя бюлетините на Комунистическата партия в България от 1942 до 1944.

През 1943 продължава студиите си на Юридическия факултет в София, дава изпитите които са му останали в Белград и в началото на 1944г. се дипломира. Известно време е без работа, но успява да се свърже с някои членове на БРП. В „Спомените” си той споменава Димитрия Механджийски който бил член на Софийски областен комитет до 1946г. В София получава напътствия да замине за Южна България в с. Оризари, където е приет за физически работник във фабриката „Банков” недалеч от Пловдив. В Оризари се свързва с членовете на БРП (комунисти). Заедно слушат радио Лондон. Добре са осведомени за състоянието в Югославия. Дават директиви на своите членове които отиват в Югославия да не се присъединяват към Дража Михайлович а към Йосип Броз Тито.

„През май 1944г. в Босилеград идва Захари Бонев, околийски управител в Кюстендил“ – пише Владимир Дамянов. „Той ми даваше напътствия и наредби и ми съобщи, че трябва да формираме Босилеградски партизански отряд и то в срок от няколко дни“. Наскоро Бонев загива в автомобилна катастрофа. През август Дамянов участва в освобождаването на затворниците комунисти от Кюстендилския политически затвор.

На 8 септември 1944г. Дамянов е в Босилеград. Формиран е Отечествен фронт чийто председател е Хлеббаров, а членове са Любен Михайлов от с. Буцалево, Евстрати Стаменов от с. Долна Любата, Стойне Харалампиев от Босилеград и други. Същия ден отиват при общинския и околийския кмет и ги запознават с решението на КП и Отечествения фронт веднага мирно да предадат властта. Казват че Босилеград е блокиран от партизани. По това време жан-дармерията е на бивак в училището и ако я а я повикали щяло кръв да се пролее. Кметовете обаче предават властта и си отиват. За председател на Околийския народен отбор е назначен Хлеббаров, а за пръв председател на Общинския народен отбор е назначен Владимир Дамянов, тогава единствен юрист в Босилеград. Всичко приключило без нито един изстрелян куршум и нито една жертва.

Започва ерата на социализма.

Същият месец е избран за член на Околийския босилеградски комитет, а през февруари 1945г. за член на Окръжния народноосвободителен отбор на Народния фронт във Враня, когато е назначен и за председател на Околийския Народен съд в Босилеград понеже дотогава нямало Околийски съд в Босилеград. Тази година е избран и за член на Пленума на средския комитет в Босилеград.

Следва женитбата му с Анка Йорданова, учителка от с. Райчиловци и с нея преживява целия си живот. През 1945 г. е приет за член в КПЮ, въпреки че преди това е бил член на Демократическата партия оглавявана от д-р Кирил Попов заедно с Владимир Жижов, Асен Чипев, Янко Чипев, Ненка Кушина и други.

„За член на Комунистическата партия бях приет в началото на януари 1945г. Прие ме Милачко Константинов от с. Радичевци, Босилеградско. Веднага бях приет за член на средския комитет на КПЮ в Босилеград, който по-късно се разпадна, понеже в неговия състав имаше несигурни хора. Настана разкол. Бях на страната на честните борци и истински комунисти, но бехме самотни, поради което трябваше да водим тежка политическа борба докато отстраним всички нежелателни елементи и реорганизираме цялата партия и властта в околията“ – четем в спомените му.

След една година Владимир иска да го разрешат от длъжността Председател на Околийския съд в Босилеград, но властта не му дава разрешително. Даже и министърът на правосъдието не му дава разрешително а му предлагат да стане председател на съд в по-голям град. Той не се съгласява и остава в родния си град.

„През есента на 1945 се проведеха избори за Великата Народна скупщина на Югославия. Една сутрин прочетох в „Политика“ и „Борба“ следното: „Кандидат на ЦК на КПЮ за Босилеградско окололия е Владимир Дамянов Кушин“. Това направо ме обезуми! Никои не ме е питал за съгласие да стана народен представител. Отправих питане и получих отговор: Оказано ти е най-голямо доверие, най-висока чест от страна на ЦК на КПЮ! Отговорих: „Е, НЕ ИСКАМ ДА СЪМ КАНДИДАТ НА ЦК НА КПЮ, но мога да бъда кандидат на народа за народен представител! С това приключи моята политическа кариера. Лешоядите едвам чакаха това“!

Не приема предложението за народен представител защото вижда, че се е отстъпило от идеите на Народноосвободителната война и революцията за които сагинали партизаните. Владимир вижда, че създаващата се система противоречи на принципите и идеите на II заседание

на АВНОЮ. Смята че са направени исторически промени в Босилеградско околия която отново е окупирана. Българската комунистическа система отново, по втор път предава населението на Западните покрайнини и Босилеград на Югославия. Комунистите взеха властта но си правеха каквото си искаха. Затриха всичко хубаво, което имаше в града и селата. Населението бе превърнато в роби. Полиция, агенти, армия. Забраниха се Коледните и Великденските веселби и събори и много други събори по повод значими празници които редовно се честваха и осмисляха живота на хората. Посещаването на черквите беше забранено. „Не приех такъв режим, не можех да стана сляп изпълнител на решенията на Околийския комитет. Не се съгласих с „разчистването на сметките“ с хората, арестите, прогонствата и терора срещу невинни хора. Трябваше да се арестуват, да се убиват, да им се взима добитъка, житото, да се измъчват... в нощта изчезваха следите на хората. Населението гладуваше, отнемаха на хората всичко каквото произвеждаха. Населението гладуваше. До вчера хората получаваха хуманитарна помощ в храна: брашно, захар, маст, сирене и изведнъж вземаха всичко на хората и не ги питаха имат ли с какво да се прехранят. Като председател на Околийския народен съд и като човек не можах да се съглася с това“!

През есента на 1946г. в Босилеградско вече не можеше да се диша. Стоянчо Гергинов, Асен Лаутаро, Милан Гогов и други станаха страшилище за хората. Ако някой от тях се появеше на моста в Босилеград, улиците ставаха празни – всеки бягаше в първата капия за да не се срещне с тях. За тях всички станаха фашисти, великобългари и народни врагове. Това непоносимо положение ме накара да свикам конференция в кино-залата. Хората почувстваха, че имам нещо важно да им съобща и когато се напълни салона без заобикалки направо преминах към темата:

„Ако 80% от хората в Босилеградско околия са фашисти и великобългари – тогава и аз съм с тях. Не искам вече де съм член на КПЮ нито пък член на Околийския комитет на КПЮ в Босилеград“. През декември 1946 напуснах Комунистическата партия и онемях, иначе щеше да отиде главата ми! Стълкнових се с политиката на Сталин, когато отхвърлих завинаги. Стълкнових се и с политиката на Тито и неговата КПЮ. Мирно дочаках Резолюцията на Информбюро защото още преди това бях скъсал завинаги и с Тито и със Сталин. Нямах неприатности с Резолюцията въпреки че ми я пришиваха. Това се вижда и от протокола на Средския комитет на Съюза на комунистите на Сърбия във Враня чийто секретар тогава беше Милойе Стошич, докато аз бях адвокат във Владичин Хан“.

През 1949 година Дамянов е отстранен от държавна служба като дисидент. През 1949г. и 1950г. като дипломиран юрист и бивш Председател на Околийския народен съд в Босилеград остава без работа и сади акации и борчета в местностите „Козарник“ и „Лещава“ край Босилеград. Единственият партизански ветеран от Босилеградско, организатор на въстанието в Мачва, създател на Ночайската партизанска чета от 130 партизани и неин командир от началото на август 1941г. без никакъв военен чин, без колебание тръгна срещу окупацията на Югославия от фашистка Германия, след освобождението от фашизма е уволнен от държавна работа и работи като физически работник!

„Още като Председател на Околийския съд и член на ОК в Босилеград не се примирих с терора към населението, разчистване на сметки с хората, арестите, прогонствата, убийствата на видни хора – сега и аз бях на мушката. Времето минаваше но властимащите ми дадоха да разбере, че вече не мога да живея на бащиния ми дом, при майка си. Бях изгонен от родния си край и това изгнание от едно място на друго продължи 50 години... На мен не ми позволяват да се върна в Босилеград и сега“ – каза Владимир Дамянов

при формирането на Демократическата партия в Босилеград 1991 година.

„От 1944г. тогавашните управници, началници, ОК и властта имаше своя агентура, специални отряди и „части“ за тайни ликвидации на своите политически противници (на първо място беше ОЗНА) – тъмната не говори за мрачните убийства”, разказваше Дамянов. „Много хора от това време са запомнени само с лошо. Само един от тях е изпратил 184 човека от Босилеградско с негов подпис, само заради тяхната активност по линията на ИБ. Хората които са издържали наказанието на Голи Оток, разказваха, че той самият ги е посещавал и е провеждал известно време на острова. Искал е още по-строги наказания за тях. При прегледа на документацията трето лице е прегледало 84 досиета с подписа на този „голям политик“. Още много са останали непрегледани – разказваше Владимир, Същият като „големец“ от 1944 до 1989 е прекарал на челни функции и е подписал множество решения срещу невинни хора!!!

Изгонен от родния си край и оставил немощна майка в напреднала възраст, 1951г. Владимир започва да упражнява адвокатура във Враня, заедно с колегата си Драгутин Аврамац, прочут адвокат в Южна Сърбия. Владимир няколко години ежедневно пътува в планинското село Редовница минавайки и по 60 км. на ден по слънце, дъжд, сняг и виелици. Старае се за майка си и редовно пътува в Босилеград. Но затова му е трябвало всеки път да иска разрешително от полицията във Враня. Получавал открит лист, но задължително го проверявали в полицейските участъци в Крива Фея и Долна Любата. Често се случвало да не му разрешат пътуване в Босилеград независимо от това дали майка му е гладна или няма отопление. Напуска Враня и отива във Владичин Хан. Тук живее и работи до 1963 г. когато купува къща в Сурдулица, но продължава да работи във Владичин Хан където му е офиса и там работи до пенсионирането си.

Като пенсионер вече е по-свободен, не му търсят разрешителни за пътуване в Босилеград, където строи къща. Хората го почитат и уважават като благороден човек с широки познания и богат житейски опит. В младостта си воювал за освободението на Югославия от германската фашистка окупация и победата на комунизма, дочаква да стане жертва именно на лъжебойците и комунистите които цял живот го преследват. Владимир е нечистата им съвест до края на живота. Самият той обичаше родния си край, босилеградчани изключително го уважаваха а той даваше всичко от себе си за да им помогне.

Много обичаше да чете, да следи политическите събития в Югославия и света. От 1997 година вече все по-рядко ходеше в родния си Босилеград. Вече не можеше да кара „Волгата“ си. Последните месеци прекара в семейна среда и сред приятелите си. Неговият голям приятел Божидар Несторович, лекар кардиолог от Църна Трава го лекува, но сърцето вече му е неизлечимо болно. Шегува се, че сърцето вече не го слуша и трябва да си потърси, друго, по-младо.

Почива на 22 януари 1998 година. Тленните останки са пренесени от Сурдулица в Босилеград и погребани до гроба на майка му.

На погребението присъстват голям брой роднини, близки, приятели, съседи, адвокати от Враня, Владичин Хан и Сурдулица но не и от Общинския съд и общината в Босилеград!

Данните за личния живот на Владимир Дамянов ги събирах лично от него и съпругата му Анка Йорданова. В разговорите ми с него съм се задълбочавал и в неща които той смяташе за маловажни. Остави ми и някои свои автобиографични бележки, записки и други документи. Благодарение на всичко това, написах текста който сега е в ръцете ти, уважаеми читателю.

Александър Младенов

Късни спомени за Владимир Йонов Дончев

Случайно прочетох един документ от Главно управление на архивите при Министерски съвет в които се споменаваше за нашия сънародник от с. Райчиловци, Босилеградско, Владимир Йонов Дончев. Стана ми мъчно, че данните за него са оскъдни и не дават ясна представа за този човек и герой мъченик за своето време.

Понеже съм кум на семейство Йонов, пък и по внушение на мои приятели които ме помолиха да издира нещо повече за него, аз преди няколко години се свързах с единствената дъщеря на Владимир, Емилия, родена 1925 в София. Посрещнах ме топло и радостно в апартамента в кв. „Вазов“.

Говорихме само за баща й.

Владимир е роден 1890 година. Бил второ от четирите деца на Йоне Дончев, тогавашен кмет на с. Райчиловци и Босилеград.

Най-възрастния му брат Григор е убит на път за София от разбойници които му ограбили парите с които бил тръгнал да си купува къща в София.

Третият му син Пене е бил административен началник и е прекарал живота си в Босилеград и в родната си къща в с. Райчиловци. Бил е член на „Въртоп“. Няма данни да е репресиран.

Най-малкият му брат Сократ е бил електротехник и е пръв ръководител на босилеградската хидроцентраля.

Владимир Йонов Дончев, е завършил военно училище, достигнал е до чин подполковник, участвал е в двете световни войни, бил е ранен и си е носил куршум в гърдите. Носител е на много военни отличия, включително и на Орден за храброст.

Бил е много близък с Дамян Велчев, но не е участвал в преврата от 19 май 1934г. Със сигурност е бил близък с генерал Илия Луков, който е бил и военен министър 1936/38г. Понеже Ньойската граница оставя Босилеград извън границите на България и разделя роднините, създават се и нови кумства. Кумът на семейството му в с. Райчиловци Стойчко Митов Джонев е кум и на Йордан Найденов който става зет на генерал Илия Луков като се жени за сестра му Надежда. Така Владимир Йонов става близък с генерал Луков и по-късно генералът му става кум.

На една среща в Народното събрание с покойния Коста Цонев и синът му Митко Цонев, си говорихме за съседството им със семейството на Йордан Найденов в София.

Владимир Йонов през Втората световна война е бил окръжен кмет на Плевен. Три дни преди Девети септември 1944г. той е бил в родната си къща в с. Райчиловци. Скрива се в плевнята в местността Чукарка в с. Райчиловци. По това време баща ми Милачко Стойчков Митов е началник на полицейското управление в Босилеград и Владимир е бил на сигурно място. Често го е посещавал приятелят му търговец Йордан Гагулски. Бил предаден е на властта от роднини в България. От България получил заповед да се върне обратно. Върнал се заради съпругата и дъщерята. Веднага е ликвидиран а присъдата е произнесена след това.

Семейството със съпругата и дъщеря му са живели в собствен апартамент на кръстовището на „Генерал Скобелев“ и „Иван Вазов“ в София. В същата кооперация е живял и зам. прокурора на София. Прокурорът казал „аз няма да живея със съседите фашисти“ и заповядал да ги изселят.

Преселването станала бързо и грубо с волска кола. Взели малко багаж, даже не им позволили да си вземат семейните фотографии и документите и ги стоварили в с. Мали Боровец, в Исперих. Кметът на селото бил добър човек, дал им храна и подслон. След една година се завърнали в околността на Перник. Нямали право на постоянен престой в окръжен град. След денационализацията получили обезщетение за апартамента. Емилия Владимирова Йонева има един син който също се казва Владимир.

Денчо Митов

Бог говори майчиния ми език

8. Тогава как ги слушаме да говорят всеки на собствения наш език, в който сме родени?
Деяния на апостолите, глава 2, стих 8

Библията е Книгата на Книгите. Писана е в продължение на 1600 години от светите човеци, движими от Светия Дух.

2 Петрово послание, глава 1, стихове 20 и 21. И това да знаете преди всичко, че никое пророчество в писанието не е частно на пророка обяснение на Божията воля;

21. защото никога не е идвало пророчество от човешка воля, но [светите] човеци са говорили от Бога; движими от Светия Дух.

Библията е писана в царски палати, в кошара за овце, в затвора, в пустинята...

Между светите човеци има царе, юристи, професори, занаятчии, съдии, овчари, говедари, лекари, свещеници, пророци... Между тях не е имало никаква връзка. И въпреки това в Библията има невероятна хармония и логика, единство на съдържанието. Всички книги са свързани една с друга и ни разкриват един Автор – Бог. За това едни от множеството имена на Библията са – „Слово Божие”, „Вечната Книга”, „Свето Писание”, „Писмо на Бога до човека” и пр.

Библията е най-разпространената Книга по света, която надживява вековете. От Нея до сега са запазени 8000 манускрипта на латински, 4000 манускрипта на старогръцки, 13000 манускрипта на Новия Завет, манускриптите от Кумран и т.н.

Читателската аудитория на Библията е най-голямата в света и не се ограничава до отделни народи, раси, континенти, възраст, пол, образование, социално поведение, политическа принадлежност...

Библията е достойние на цялото човечество за всички времена. Тя е издадена до сега в над 6 милиарда екземпляра. Думата Библия /Библиос/ буквално означава СВИТЪК и идва от името на древно финикийско пристанище Библис. В древността така са се наричали всички книги /библиос/ т.е. самата дума библиос се превежда като „Книгата”.

Библията е най-превежданата Книга. До сега е преведена на повече от 3000 езика, наречия и диалекти, като тази цифра непрекъснато расте.

Това ни дава основание да кажем – Бог говори моя език!

Около 98% от населението на света има информация за Библията и нейното съдържание. Библията е най-издаваната и най-тиражираната Книга в света. Нейния среден годишен тираж възлиза на 60 милиона екземпляра.

Библията има принос за създаване технологията на масовото печатане с дървена преса и използване на мастило на маслена основа. Т.нар. Библия на Гутенберг е първата печатна Книга в историята на човечеството.

Огромен е приносът на Солунските братя Кирил и Методий не само към славянския род, но и към цяла християнска Европа.

До тях, Словото на Бог се е проповядвало само на трите свещени езика – латински, гръцки и еврейски. В края на 855 г. Константин Философ и брат му Методий създават славянската азбука. Заедно със свои ученици те превеждат най-важните богослужбни книги и през 863 г. започват да проповядват християнското учение на славянски език във Великоморавия.

„Беседата против триезичниците” е произнесена от Константин-Кирил Философ във Венеция срещу латинското духовенство, което поддържало теорията за трите

„свещени езика“ на християнството.

Свети Кирил отговаря на упреците на латинското духовенство, оспорващо правото на богослужение и книги на славянски, респективно старобългарски език /майчин език/.

Оригиналът и преводът на цялата беседа не са запазени, а единствена следа от поучението на свети Кирил е цитатът поместен в житието му. Срещу братята се надигат привържениците на триезичието. Мъдрият Философ ги оборва с думите:

„Бог не изпраща ли дъжд еднакво за всички? Също тъй слънцето не свети ли на всички? И не дишаме ли еднакво всички въздух? И как вие не се срамувате, като признавате само три езика и като повелявате, щото всички други народи и племена - да бъдат слепи и глухи? Пояснете ми, бога за безсилен ли смятате, та той не може да даде (всичко това), или за завистлив, та не желае?”

След което продължава:

„И според Марка (Бог) рече: „Идете по всичкия свят и проповядвайте Евангелието на всяка твар; който повярва и се покръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден. Онези, които повярват, ще бъдат последвани от тези знамения: с моето име ще изпъждат бесовете и нови езици ще говорят.“ И към вас, законоучителите, казва: „Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, дето затваряте царството небесно пред човещите: защото вие не влязвате, та не оставяте да влязат в него, които искат да влязат.“ И пак: „Горко вам, законници, защото взехте ключа на познанието! Сами не влязохте и попречихте на тези, които искаха да влязат.

...

С тези думи и с още много други думи Философът ги посрами, остави ги и си замина.”

Полемичният дар на Кирил принуждава папа Адриан II да признае официално славянските книги. В римската църква Св. Марина е отслужела литургия на славянски език, а славянските книги са осветени.

Фреска от катедралата Сант Клементе в Рим, изобразяваща българските просветители Св.Св. Кирил и Методий

През 893 г. славянската писменост е обявена за официална и задължителна в българската църква и държава. Старобългарската книжнина започва да прониква и в другите славянски страни.

Славянската писменост, старобългарският език и богослужение, се развиват бурно и неудържимо в България.

Оттук именно през следващите столетия те се разпространяват в Сърбия, Хърватско, Киевска Рус, Литва, Влашко, Молдова и др.

Езикът става универсалното средство за разпространение на Благовестието /Евангелието/. Чрез Българската азбука, започват да се изпълняват словата на нашия Бог Исус Христос:

Римляни, глава 14, стих 11
11. Защото е писано: - „Заклевам се в живота Си, казва Господ че всяко коляно ще се преклони пред Мене, И всеки език ще славослови Бога».

Филипяни, глава 2, стих 11
11. и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца.

Още в края на IX век Кирил и Методий са канонизирани за светци. През XIII век Българската църква определя 11 май за техен общ празник.

На 30 декември 1980 г. с апостолическото послание, папа Йоан Павел II обявява Константин-Кирил Философ и брат му Методий за съпокровители на Европа.

Кирил и Методий са единствените, канонизирани и от православната и от католическата църква за светци и за равноапостоли, след голямата схизма от 1054 г.

Защо волята на Бог е да се проповядва Благовестието на майчин език?

1 Коринтяни, глава 14, стих 14
14. Защото, ако се моля на непознат език, духът ми се моли, а умът ми не дава плод.

В 1 Коринтяни 14:14, непознат език в смисъл език, който Светия Дух дава /може да бъде и ангелски, какъвто няма на земята/, а умът не дава плод защото самият чужд език не е плод на ума и на мисълта.

А когато човек се моли на непознат език, то този език не го управлява моления, а Светият Дух. В случая не се мисли, а само се чува това, което се изговаря.

Затова и Апостол Павел казва ще се моля с духа си, но ще се моля и с ума си. И в следващия 15 стих пояснява:

15. Тогава що? Ще се моля с духа си, но ще се моля и с ума си; ще пея с духа си, но ще пея и с ума си.

Т.е. когато славим Бог, трябва да го славим и с ума си, и с душа си, и със сърцето си!

В следващия стих 19 разбираме, че майчиният език е езикът, с който се наставлява християнина. В тази връзка, проповядването на Благовестието на майчин език, се явява директна заповед на Бог.

19. обаче, в църквата предпочитам да изговоря пет думи с ума си, за да наставя и други, а не десет хиляди думи на непознат език.

Откровения, глава 14, стих 6
6. видях друг ангел че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде.

Евангелие според Марк, глава 13, стих 10
10. Обаче, трябва първо да се проповядва благовестието на всичките народи.

Това е Волята Му! Евангелието трябва да се проповядва на всеки език и на всеки народ. И за това Светото Писание е най-превежданата Книга.

И само когато Благовестието на Небесното царство бъде проповядвано на всички народи по цялата вселена, тогава ще дойде свършекът:

Евангелие според Матей, глава 24, стих 14

14. И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът.

Едва ли има истински вярващ християнин, който да отрече Словата на Бог и да се разпореди, че Благовестието не трябва да се проповядва на майчин език, а на чужд език.

Как достига Благовестието от малката римска провинция Юдея до най-отдалечените точки на Римската империя?

Отговор на този въпрос намираме в „Деяния на Апостолите”. И разбираме, че една от причините за бързото разпространение на Христовото учение са Деянията на Светия Дух и чудесата на майчиния език.

Книгата започва с едно бурно начало в Ерусалим по време на празника Петдесетница. Над един милион поклонници са придошли в града, когато Христовите последователи започват да проповядват Благовестието.

Глава 2, стихове от 1 до 11

1. И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха на едно място

2. И внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха.

3. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях.

4. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и почнаха да говорят чужди езици, според както

Духът им даваше способност да говорят.

Това е само един от даровете на Светия Дух за последователите на Христа – проповядването на чужди езици - Деяния, глава 1 стих 8:

8. Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.

Светия Дух е обещания от Исус Утешител.

Евангелие според Йоан, глава 14, стих 26

26. А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.

Лука 3:22. и Светият Дух слезе върху Него в телесен образ като гълъб, който казваше: Ти си Моят възлюбен Син; в Тебе е Моето благоволение.

След това разбираме, че Благовестието, чрез дара на Светия Дух започва да се разпространява на майчиния език.

5. А тогава престоявах в Ерусалим юдеи, благочестиви човечи, от всеки народ под небето.

6. И като се чу тоя шум, една навалица се събра; и смутиха се, защото всеки един ги слушаше да говорят на неговия език.

Амин!!!

Това е Волята на Бог!!!

Всеки да слуша Благовестието на родния си / майчиния си / език -,... всеки един ги слушаше да говорят на неговия език!”!

Сега всеки един християнин може да каже – Бог говори на майчиния ми език!

7. И всички, смаяни и зачудени, си думаша: Ето, всички тия, които говорят, не са ли галилеяни?

8. Тогава как ги слушахме да говорят всеки на собствения наш език, в който сме родени?

9. Партяни, мидяни и еламити и жители от Месопотамия, от Юдея и Кападокия, Понт и Азия,

10. Фригия и Памфилия, от Египет и ония страни от Ливия, които граничат с Кирияя, и посетители от Рим - и юдеи и прозелити,

11. критяни и араби, слушахме ги да говорят на нашите езици за великите Божии дела.

Амин!

Това е волята на Бог! За Великите Божии дела се говори на майчиния език на Христовите последователи.

Проповядването Благовестието на чужд език /а не на

майчин език, както е сторил Светия Дух/, представлява грубо похулване на Светия Дух и даровете, които са дадени чрез него на християните.

А както знаем хулата срещу Светия Дух е вечен грях, който не се опрощава.

Евангелие според Марк, глава 3, стихове 28 и 29

28 Истина ви казвам, че всичките грехове на човешкия род ще бъдат простени, и всичките хули с които биха богохульствували;

29 но ако някой похули Светия Дух, за него няма прощанка до века, но е виновен за вечен грях.

Ето какво е Божието наказание за лъжеучителите, „проповядващи” лъжи различни от Словата на Бог в Светото Писание:

Галатяни, глава 1, стих 8

8 Но ако и сами ние, или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде проклет.

Най-великият мисионер за всички времена – апостол Павел, знае перфектно най-разпространения за времето си език – гръцкия. Именно на гръцки език е написано в своя първоначален вид Евангелието. По време на своите мисионерски пътувания, апостол Павел разпространява християнството най-напред сред юдеите, след това в гръцкоговорящите земи – североизточното крайбрежие на Средиземно море.

И накрая Павел пристига окован във вериги, в Рим и там продължава да разпространява Благовестието. Рим по това време е неоспоримата столица на света.

А християнството непременно е трябвало да стъпи в Рим, за да стане световна религия.

Така постепенно християнството завладява и Римската империя. Преди 1700 години – в 313 г. се издава Медиоланския /Миланския/ едикт, признаващ не само за законно допустимо изповядването на християнството, но признаващ християнството за равна на другите религии в Римската империята.

Защитава ли Българската държава Конституционните си права и спазва ли международните си ангажименти, към българите от Западните Покрайнини?

Ето какво е записано в Конституцията:

Конституция на Република България

Чл. 6. (1) Всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права.

(2) Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

Чл. 13. (1) Вероизповеданията са свободни.

(2) Религиозните институции са отделени от държавата.

(3) Традиционна религия в Република България е източноправославното вероизповедание.

(4) Религиозните общности и институции, както и верските убеждения не могат да се използват за политически цели.

Чл. 37. (1) Свободата на съвестта, свободата на мисълта и изборът на вероизповедание и на религиозни или атеистични възгледи са ненакърними. Държавата съдейства за поддържане на търпимост и уважение между вярващите от различните вероизповедания, както и между вярващи и невярващи.

(2) Свободата на съвестта и на вероизповеданието не може да бъде насочена срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или срещу

правата и свободите на други граждани.

Чл. 58. (2) Религиозните и другите убеждения не са основание за отказ да се изпълняват задълженията, установени в Конституцията и законите.

И ето какво е записано в Закона за вероизповеданията:

Закон за вероизповеданията

Чл. 2. (1) Правото на вероизповедание е основно, абсолютно, субективно, лично и ненакърнимо.

(2) Правото на вероизповедание включва правото на всеки свободно да формира религиозните си убеждения, както и да избира, променя и изповядва – съответно практикува – свободно своето вероизповедание, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, обреди и ритуали.

Чл. 3. (1) Никой не може да бъде преследван или ограничаван в своите права поради религиозните си убеждения. Недопустими са ограничения или привилегии, основани на принадлежност или отказ от принадлежност към вероизповедание.

(2) Религиозните убеждения не са основание за отказ от изпълнение на задълженията, установени в Конституцията и закона.

Чл. 4. (1) Вероизповеданията са свободни и равноправни. Религиозните институции са отделени от държавата.

(2) Недопустима е държавна намеса във вътрешната организация на религиозните общности и религиозните институции.

(3) Държавата осигурява условия за свободно и безпрепятствено упражняване на правото на вероизповедание като съдейства за поддържане на търпимост и уважение между вярващите от различните вероизповедания, както и между вярващи и невярващи.

(4) Не се допуска дискриминация на верска основа.

Всеобща декларация на ООН за правата на човека

Декларацията на ООН има по-скоро морални измерения. Тя дефинира понятието “свобода на религията” така (чл. 18):

18. Всеки човек има право на свобода на мисълта, съвестта и религията; това право включва правото да смени религията или убежденията си, както и свободата да изповядва религията или убежденията си, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез обучение, обреди, богослужение и ритуали.

Международен пакт за гражданските и политическите права

Чл. 18 1. Всяко лице има право на свобода на мисълта, съвестта и религията. Това право включва свободата да изповядва или възприема религия или убеждение по свой избор и свободата да изповядва своята религия или убеждения индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, ритуали, религиозни обреди и обучение.

2. Никой не може да бъде обект на принуда, която да накърнява свободата му да изповядва или да приема религия или убеждение по свой избор.

3. Свободата да се изповядват религията или убежденията подлежат само на такива ограничения, предвидени от закона и необходими за защитата на обществената сигурност, ред, здраве и морал, или на основните права и свободи на другите.

Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи

Конвенцията дава правна дефиниция на понятието “Свобода на религията”.

Чл.9 Свобода на мисълта, съвестта и религията

1. Всеки има право на свобода на мисълта, съвестта и религията; това право включва свободата да променя своята религия или убеждения и свободата да изповядва своята религия или убеждения индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, религиозни обреди и ритуали.

2. Свободата да се изповядва религия или убеждения подлежи само на такива ограничения, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество в интерес на обществената сигурност, за защитата на общественения ред, здраве и морал или за защита на правата и свободите на другите.

А сега да видим, какво е отношението на Сръбската държава към българското малцинство в земите на Българската Екзархия, придобити с Берлинския и Ньойския договори ?

Още преди освобождението на България от турско робство и дори и в днешно време в Сърбия се срещат „законоучители“, чиито закони не са се променили от времето на средновековието. А методите им за гонение на християните са от времето на фарисеизма.

В своите отношения към християните в България, Сръбската църква се ръководела винаги от политиката на сръбската държава. Подтикната от имперските амбиции на Стефан Душан и от шовинизма на Илия Гарашанин, Сърбия търси разширение в българските земи.

Големият български поет, революционер и родолюбец - Христо Ботев, разбира за лицемерната Сръбска политика и се обявява в редица статии в защита на Българската екзархия и българския народ от нападките на сърбошовинизма.

В писмо от 20. VI. 1975 г. до редакцията на в-к „Исток“ в Белград, по повод статията „ШПИЈУНЛУЦИ И ИНКВИЗИЦИЈЕ БУГАРСКЕ“, Ботев защитава Българската Екзархия от стремежа на сръбската шовинистическа пропаганда да наложи сръбския език на македонските българи.

„За да отговорим и опровергаеме вашите факти, вие трябва да ни обясните догде именно се простират вашите етногеографски граници на юг и кои места влизат в границите на вашата Стара Сърбия; защото по нашите географически и етнографически понятия ние виждаме, че фактите, които ни наводите, говорят повече за наша полза, т.е. че не екзархията насилва сърбите да приемат българизмът, а вие И ВАШЕТО ПРАВИТЕЛСТВО ПРАВИТЕ ТОВА С БЪЛГАРСКИЯ ЕЛЕМЕНТ В МАКЕДОНИЈА.“

В Сърбия обаче е в сила /дори и сега/ – срастването на държавна и църковна власт.

Как да си обясним факта, че на централно място в Държавния герб на Сърбия - византийския кръст, присъства откраднатия символ от православна Византия – двуглавия орел, израз на единството на църковната и светската власти.

Знамето и герба /двуглавия орел/ на византийската династия на Палеолозите (1261 до 1453 г.), управлявала Византия по времето на Душан /откраднал имперските символи/ Гербът на фашистка Сърбия на Милан Недич и гербът на днешна Сърбия

През детството си бъдещият цар Стефан Душан прекарва седем години в Константинопол (1314 — 1320 г.), където учи гръцки, запознава се с старогръцката култура и изтънчен столичен живот, вниквайки в същността на Византийската империя. Грандиозните имперски замисли на Душан (да основе една нова Империя на южните славяни са осуетени от преждевременната му смърт на 20 декември 1355 г., настъпила в следствие от отравяне.

Днес, дори и Православната сръбска църква използва откраднатия от Душан имперски символ от знамето на Палеолозите, като собствен символ.

Знамето на Сръбската църква съдържа същият краден символ от Византийската династия на Палеолозите

Ако направим справка, кога се появява гербът на Сърбия от съвременни източници – „Гербът на Сърбия се появява за първи път по времето на цар Стефан Душан, на чиито печати има изобразен двуглав орел, ...“, веднага разбираме, кой е откраднал символа - Душан и за имперските му амбиции за създаване на Империя на южните славяни. Вижте по-долу в герба /двуглав орел привързан с византийски кръст/ на „Министерството на религията и диаспората“ съществувало до 2012 г., което показва дълбокото срастване на църковната и държавната власти.

Влада Републике Србије
МИНИСТАРСТВО ВЕРА И ДИЈАСПОРЕ

И резултатът е срастване на църковна и светска власт в „Министерство на вярата и диаспората“

Гербът и червения фон от знамето на Империята на Палеолозите и гербът от щита на белия орел на днешна Сърбия са еднакви като две капки вода.

Сърбите имат различни версии за това, какво означават четирите огнива в герба им. Но тези предположения не отразяват истината. Четирите огнива означават това, което са означавали за Византия и палеолозите по времето на кражбата на символа от Душан. Тогава те са символизирали Христовите думи от Евангелието /според Марк 12:17 и Лука 20:25 / – „Кесаревото на Кесаря, а Божието на Бога“. Какво значение сърбите предават на тези символи в днешно време – това е друг въпрос.

Иконоборството на сърбите срещу сънародниците ни е достига небивали висоти. Съзнателно и целенасочено се унищожават фрески от само и единствено на икони от български църкви, дело на бележити българи от епохата на Възраждането.

Например във втората по големина българска църква /след катедралния храм Александър Невски/, построена в периода 1833-1835 г., църквата „Света Троица“ в с. Извор, Босилеградско са унищожени фрески на майстора от Самоковската иконописна школа Димитър Зограф — син на Христо Димитров и по-голям брат, закрилник и учител на Захарий Зограф, а най-ценните икони са ограбени.

Сръбско ИКОНОБОРСТВО в българската църква „Света Троица”, с. Извор, Босилеградско през XX век

Като организирано движение иконоборството възниква и се оформило във Византия в първите десетилетия на VIII век. Негов държавен идеолог е византийският император Лъв Сириец (717-741).

Иконоборството в Сръбската църква срещу православните българи започва след Берлинския договор от 1878 г., като продължава и до днес. Иконоборството има твърде различни причини. На първо място следва да се посочи срастването на църковната и политическата власт в сръбската държава. Църквата в Сърбия се превръща в слугиня на войнстващия сърбошовинистическа политика на монархията. Политиците започват да командват свещениците.

Ограбени икони от най-святото място в български църковен храм в Западните покрайнини, с Извор - олтар

Редица икони в българските храмове са съзнателно „доизографисани” с твърд предмет от сърбо-иконаборците в сексуални содомски извращения, а надписите на майчин език са заличени

В днешно време иконоборството се изразява в отказ на Сръбската държава да поддържа българските църкви и да ги оставя в разрухата на времето. Същевременно, иконите се ограбват.

Ограбени икони от олтар и фрески оставени на унищожение на времето /унищожаване в следствие на съзнателно бездействие на сърбоиконаборци/ в средновековен български храм – с. Божица, Западни покрайнини

От сега действащата Конституция в Република Сърбия разбираме, че сърбите са атеисти.

Член 11, Република Сърбия е светска държава. Църквите и религиозните общности са отделени от държавата. Някоя религия не може да се установи като държавна или задължителна.

Този член обаче не е в полза на Православието в Сърбия. В Република Сърбия няма традиционна религия, а сърбите са атеисти според конституцията си /Светска държава = откъсната от църквата държава/.

А в член 43 от конституцията на Сърбия е записано в прав текст - „Свобода да се изповядва религия или убеждения може да бъде ограничено от закон само ако това е необходимо в едно демократично общество за защита на живота и здравето, морала на демократичното общество, свободите и правата, гарантирани от Конституцията, обществената сигурност или обществения ред или за предотвратяване на подбуждане на религиозна, национална или расова омраза.

Но ...тук се твърди, че изповядването на религията може да се ограничи със закон, ако се нарушават правата, свободите, морала и пр., ГАРАНТИРАНИ ОТ СРЪБСКАТА КОНСТИТУЦИЯ. А дали Конституцията на Сърбия гарантира основните права и свободи, залегнали във Всеобщата декларация за правата на човека е приета от Общото събрание на ООН на 10 декември 1948 г. и Харта на основните права на Европейския съюз?

В статия от 24 юни 2011 г. на сръбският вестник „Блиц”, четем следното:

„Планът на Сърбия, чрез закон да забрани протестите по улиците, е непознат за страните членки на ЕС.

Манс Маренсън заявява за вестника, че забраната на протестите, независимо какви мерки се прилагат, не прилича на нито един пример в страна членка на ЕС.”

Ясно е, че Европейските права и свободи са много различна от Сръбските права и свободи.

Следователно, според европейските и норми, богослужението в Сърбия се ограничава. Т.е. Конституцията на Сърбия не делегира основните права и свободи, залегнали в „Харта на основните права на Европейския съюз”. Това показва, че чл.43 генерира насилие срещу българското християнско малцинство.

Става ясно, че демагогията е водещата нишка в Конституцията на Сърбия. Държавните структури нарушават член 11 и никой не им търси отговорност, докато за миряните е предвидено в Конституцията да им се ограничават на религиозните права. Съзнателно е вкарано противоречие в Конституцията, за да може да се ограничи със закон богослужението на малцинствата в Сърбия.

Записаното за религията в Конституцията е лицемерие. Ако Република Сърбия е светска държава, то как да си обясним факта, че държавният химн на Сърбия представлява молитва към Бог и е изцяло на религиозен. Ако се прочете целия химн, заедно със заглавието, думата „Боже“ се повтаря 11 пъти – доста много за една страна претендираща да е светска.

Първите три куплета са следните:
 Боже справедливи
 Боже справедливи, Ти който спаси
 досега нас от падения
 от сега чуи и нашите гласове
 и от сега бъди ни спасение.

С могъща ръка води, защитавай
 кораба на сръбското бъдеще!
 Боже спасявай, Боже защитавай,
 земите сръбски, сръбския род!

Обедини милите сръбски братя
 във всяко тяхно начинание,
 съединението ще бъде поражение на врага
 и най-силен сръбски строй.

Химнът на Сърбия е молитва, която няма нищо общо с християнските ценности. Съдържа над 20 заповеди към Бог и нито едно желание за покаяние. Въщност химнът разпорежда на Бог как да се отнася към враговете на Сърбия, как да води сръбите към спасение, нямащо нищо общо със Спасението на вярващия християнин. Всички нареждания, които са дадени на Бог, се отнасят единствено и само за получаване на привилегии и придобивки в нашият свят – Светът на грешниците и няма нито едно желание за Спасение на душите на сръбският народ. А както знаем Царството на Нашия Бог е на небесата.

Евангелие според Матей, глава 6, стихове 19 - 21

19 Недейте си събира съкровища на земята, гдето молец и ръжда ги изяжда, и гдето крадци подкопават и крадат.

20 Но събирайте си съкровища на небето, гдето молец и ръжда не ги изяжда, и гдето крадци не подкопават нито крадат;

21 защото гдето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти.

Използването на думи и изрази като „поражение на врага“, „бойни дни“ и пр., съвместно с обръщение към Бога, звучат като подигравка с Божието Слово.

Забележете какво казва Бог в Благовестието:

Евангелие според Матей, глава 5, стих 44

44 Но аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и моле-те се за тия, които ви гонят;

На мен не ми остава нищо друго освен да споменавам сръбите в молитвите си – Авва, Отче, за тебе всичко е възможно; моля те, не считай това за грях на сръбският народ, защото народът се поучава от лъжеучители.

Тук трябва да запитаме – Насажда ли национална омраза иконоборството, което е в сила САМО ЗА ЦЪРКОВНАТА СОБСТВЕНОСТ ОТКРАДНАТА ОТ БЪЛГАРСКАТА ЕКЗАРХИЯ?

2. Освен заповедите към Бог, ще чуем ли и покаянието към Бог така, както е записано в Светото Писание – Евангелие според Лука, глава 19, стих 8

8 А Закхей стана и рече на Господа: Господи, ето от сега давам половината от имота си на сиромасите; и ако някак съм ограбил някого, връщам му четворкратно.

Защото без покаяние – няма и прошка.

3. Насажда ли национална омраза проповядването на сръбски език в църквите на територията на Сърбия въпреки, че в Благовестието се изисква християните да славят Бог на майчин език?

4. Светотатството е част от сръбската идеология за потискане на българското малцинство. Българският поет Димчо Дебелянов някога писа стихотворението си „Един убит“ – „Мъртвият не ни е враг“. Но дори днес за сръбите - и мъртвите българи са врагове. Сърбошовинизмът посегна дори на най-големия революционер Васил Левски /който дори се е борил с оръжие в ръка за освобождението на Сърбия/. Джип с белградска регистрация паркира върху площадката на паметника на Левски в центъра на Босилеград.

Светотатство - Джип с Белградска регистрация BG-868 773 паркира върху площадката на паметника на Васил Левски в Босилеград

Както се вижда от снимката, само на метър пред джи-па се намира паркинг /безплатен/, а на броени метри зад джи-па е полицейското управление, но никой не «забелязва» това светотатство. Няма по-голямо гавра срещу българския народ, като подигравката с Левски. Левски е един от малкото българи, обявен за светец от народа ни още приживе. В стихотворението си „Левски“, патриархът на българската литература Иван Вазов, пише за Апостола на Свободата – „селяните прости СВЕТЕЦ го зовяха“!!!

Българското малцинство поведе неравна борба със светотатството на сръбите.

На следващата снимка виждаме как един от представителите на българското малцинство в Босилеград - г-н Димитър Треперски сам в горещото лято на 2012 година със собствени сили и средства, постави ограда на паметника на Апостола, за да сложи край на гаврата с паметта на Апостола.

Димитър Треперски сложи край на сръбското светотатство с паметта на Апостола

5. Има ли сред светците на Сръбската Православна църква антисемити?

Владика Николай Охридски и Жички е обявен за светец от Сръбската Православна църква. Канонизиран е за светец в храма Свети Сава в Белград.

В Сърбия е известен като плодотворен писател и мислител, почетен доктор на няколко престижни университета, като ненадминат организатор и проповедник и наречен «Сръбският Златоуст». От неговата духовна съкровищница Сръбската Църква черпи и днес. Загова и св. Юстин Челийски /Попович/ го нарича «тринадесети Христов апостол».

В едно от върховните антисемитски творения на владика Николай - «През прозореца на затвора», разбираме защо в Сърбия, Владика Николай е получил прозвището Златоуст:

«Европа сега е на основното бойно поле на евреина и баща му - Дяволът, срещу Небесния Отец и Неговия Единороден Син. [...] [Евреите] първо се нуждаят да станат правно равни с християните, за да потискат християнството, след това да превърнат християните в неверници, и да им стъпчат вратовете. Всички съвременни европейски лозунги са били направени от евреите, разпъвачите на Христос: демокрация, стачки, социализъм, атеизъм, толерантност към всички религии, пацифизъм, универсална революция, капитализма и комунизма ... Всички те са избречение на евреите и на баща им, Дяволът.»

Сръбският светец-антисемит Николай Жички

Подобни антисемитски речи, макар и не до там изпътрени с насилие могат да се прочетат и в Златоустните писания на сръбския светец - «Индийски писма», «Охридски пролог» или «Беседи в подножието на планината».

Антисемитските послания на сръбския Златоуст са недопустими в цивилизованите държави — например редица прогресивни личности осъждат антисемитизма на Сръбския светец - Вифорд Й., «От «предател» до «светец» в обществената памет - Случаят на сръбския епископ Николай Велимирович», Анализ на настоящите тенденции в антисемитизма (Еврейския университет в Йерусалим, 2004), особено - Велимирович Н., Избрани произведения, Том 6, част I (Глас на църквата, Валево 1996), особено глава «Devojka Ispod Zakopa»; —, «Сръбската секретна война – Пропаганда и измама на историята» –

Филип Кобен и др.

Адолф Хитлер похвали владика Велимирович през 1935 г. за приноса му за възстановяване на германско военно гробище в Битоля през 1926 година. В трактат за Свети Сава през 1935 г., владиката подкрепя отношението на Хитлер към германската църква като казва следното:

„Все пак дължа уважение на настоящият германският лидер, който е бил обикновен занаятчия и един човек от народа, че осъзнах, че национализъм без вяра е аномалия, студен и несигурен механизъм. И така, в ХХ век, той дойде до идеята на Свети Сава, и като мирянин пое задължението сред своя народ, че най-важната работа, подходяща за светец, гений и герой. А за нас, тази работата се осъществи от Свети Сава, на първо място сред светците, на първо място сред гениите и на първо място сред героите в нашата история. Той изпълни това перфектно, той го постига без борба и без кръв, и не го е постигнал вчера или онзи ден, а преди 700 години.»

6. Описват ли чужди кореспонденти светотатство в сръбската църква?

Ето какво пише военен кореспондент на Балканите на в-к „Journal“ французинът Анри Поззи /тук ще припомня, че Франция е съюзник на Сърбия не само през Първата, но и през Втората Световна война.

„Нещо повече: Във всички гробища, във всички църкви на поробена Македония, по заповед на Белград изтриха надписите на български, които се намирали в олтарите, по стените на постройките, върху гробовете; надгробните паметници са изчупени, гробовете разровени. В Скопие например повече от 40 тела са били изровени от черквата „Св. Димитър“. - Какво ги направиха? - попитах сътрудника на г-н Йованович, който ме придружаваше при визитата в черквата и ми разказахте това.- Хвърлиха ги във Вардара - ми отговори. Във Велес българските офицери, загинали при последните сражения по време на френско-сръбската офанзива през септември 1918 г., били погребани в старата църква „Св. Панталеймон“. Те били изровени от сърбите и останките им хвърлени в каналите за градските нечистотии. Видях известни гробища в Щип, Градско, Куманово, Скопие, Радовист, Криволак, Велез, Кратово, Охрид - където всички надгробни паметници бяха разрушени, имената и надписите на български език изличени с удари на чук, църквите разрушени, надгробните плочи махнати и изчупени. тия места за покой приличат на развалини ...“

Кореспондентът на в-к „Journal“, потвърждава това, което казвам – Българското малцинство е подложено на асимилация и са напълно нарушени религиозните му права.

Примерите са много, но заключението е едно:

Българите не могат да славят Бог на родния си език;

Българите не желаят да слушат проповеди на сръбски владичи-педофили;

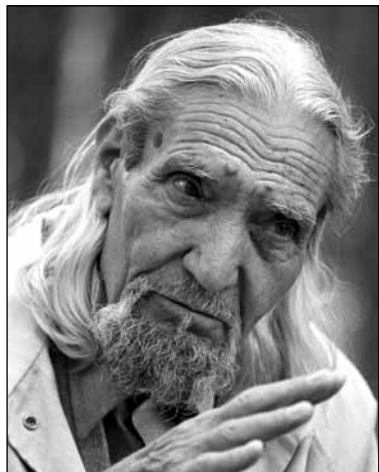
Цялата църковна собственост от Берлинският договор насам, трябва да се дадат на Българската православна църква, за да се извършват в тях богослужения на майчин език – така както е разпоредил Бог в Светото Писание. За църквата както знаем – Държавни граници няма.

Служението на сръбски свещеници в българските храмове е недопустимо според православния канон, защото все още българския народ извън границите на Богохранената българска държава се намира под схизма от 1872 г. – вече над 140 години;

Така както Румънската Православна църква служи в румънските храмове на сръбска територия, така и Българската Православна църква трябва да служи в Българските храмове, които са собственост на Българската екзархия.

Материалът подготви инж. А. Пелтеков

Три въпроса към Ваклуш Толев

Учителят Ваклуш Толев си отиде в деня в който българите от Западните Покрайнини отбелязват 94 години от подписването на Ньойския диктат.

Душата му отлетя на 27 ноември 2013 година. Какво знамение!

Два пъти Учителят беше при българите от Западните Покрайнини. Веднъж за да говори за българските будители и втори път за да осветли делото на Светите братя Кирил и Методий. До края на живота си той не

загуби интерес към съдбата на тези българи и всичко ставащо в Западните Покрайнини. Когато един човек го попита, какво им остава да правят отгук нататък, той отговори- Взеха Ви земицата, пазете си душата.

Какво прозрение!

Той дойде от небето и небето си го прибра.

Тепърва казаното от него ще върви сред хората.

Земното му битие беше само един отрязък от съществуването на неговия Дух дал ни просветление за новата духовна вълна на човечеството - МЪДРОСТТА.

„Човекът няма да се развива със съпоставките добро и зло, а чрез идеята - Злото е неevoluirало Добро”

ИНТЕРВЮ С ВАКЛУШ ТОЛЕВ

ВЪПРОС 1.

Ако религиозните различия между хората са причина за омраза и взаимноизстребление между тях, има ли смисъл в този си вид религии да съществуват?

ОТГОВОР 1.

Религията е духовна потреба, нравствена грация и социална сила! А религиозните различия идват от различните Духовни вълни в етапите на еволюцията. Eволюиращото съзнание сменя религиозните олтари от тотема през многобожието до еднобожието.

Духовните вълни не си противоречат – **в еволюцията няма противоречие, а развитие.** И омразата не е категория на знание, а потреба на еволюцията. Когато тя дава вече вътрешно прозрение, безспорно е дошла идеята за свободата – свобода от себе си като йерархия. Eволюцията е безжалостна, но човекът е жесток. Онова, с което можем да преценим, за да нямаме омраза е, че няма враг – има събожник! Затова религиите дават общ Бог. Те са зърна от броеницата на духовното ни битие.

Религиите са велика тревога на човечеството, събуждаща идеята за вътрешно признание и поклонение към Божеството. Те са етика, но и тайноведство – дават идея за Сътворението, сложено в родителското начало за теология.

Религиите събуждат съзнанието ни чрез Божеството да приемем идеята за безсмъртие и пътя за съвършенство. За мен човекът е бог в развитие – като идея и поведение. Човекът е Богоосезаема необходимост, но Бог винаги е бил повече от човека, Той е събудено измерение и съпоставка! Но дързостта ми позволява да кажа, че религиите най-бавно стареят и, за ужас, най-дълго стоят стари. Религиите отмират по силата на Духовните вълни.

Човечеството в своя исторически път се е освобождавало от богове, но от Бог никога няма да се освободи, защото това е същината на неговото битие! Затова казвам, че религиите са душевността на човечеството!

ВЪПРОС 2.

Може ли човек да общува с Бога не само и единствено чрез установените религии?

ОТГОВОР 2.

Бог не е само услуга на религиите, Той е Безпричинна Причина. Религията е олтар и съвместимост. Само тя дава съвместимост и ценностна система. И няма религия във от човека! Тя се храни от Духа, тя е образ на Духовна вълна. Целта на религията е не да ви смути, а да даде път на обожествяване – трябва да се разделим с човека, за да се срещнем с Бога!

Човекът е много повече от едно физическо, душевно и духовно тяло! Бог в Рая е говорил с Адам, сега човекът трябва да се върне, за да говори с Бога. Човекът има нужда от Бог като тенденция за съвършенство, а Бог има нужда от човека като Себежертва!

Повечето верски доктрини не приемат еволюцията – от тук и закона за прераждането. А религиите съществуват заради търсеното единство между вяра и знание – „Аз и Отец едно сме!”, както рече Христос. Религиите са още в гамата на добродетелите, а не в знанието. А знаещият е повече от безгрешния!

Учението на Мъдростта е бързо изповедание, а не вероизповедание, защото ръката на еволюцията е движена от дързостта на знанието. Вярата е знание за незнайното! Когато знанието е Богоусвояване, то вече е изповедание. Тази взаимност: изповедание – знание! Знанието на вътрешното откровение – не на отражението на очите, а на интуицията като откровение; на причинността като идея на Сътворението.

Религиите не са още израз на вярата – нейният олтар е вътре у нас! Иисус изгони търговците от храма, но те още са вътре...

Интуицията е некъсаната връзка между човека и Бога, не умът. Опростената религиозност може да ви лиши от прозрението. Разжарете огъня на знанието, за което погрешка човечеството бе обвинено в грехопадение. Хиляди години човекът живее с тази порочност – че е грехопаднал! Кой му го внуши, кой му го даде... Човекът може да не е съвършен, но не е грешник!

ВЪПРОС 3.

Защо хората 2000 години след Христа не припознават безусловно Посланията Му и се опитват да живеят по ценностни системи, измислени от тях самите и противоречиви на учението на Исус?

ОТГОВОР 3.

Ако човечеството прилагаше не Десетте Божии заповеди, а Деветте Блаженства на Христос то щеше да смени мирогледа си. Блаженствата са Послания – те не повеляват, а са една висша духовна потреба.

Не може да се поставят на едно и също платно Десетте Божии заповеди, които носят повеления, и Деветте блаженства, които наричам предолтарна завеса! Едното иска възмездие, другото иска дързост, за да се отвори завесата и да се влезе в Светая Светих. Това са Блаженствата. Те имат в себе си послание към човечеството, послание към отделната душа, послание към човека като пътуващ богоосъществяващ се. Всяко едно от тях е пробуждане на едно сетиво, на едно виждане. Следователно Блаженствата не са състояние на неподвижност, не са и само понятия – те са една динамична енергия, една духовна пулсация.

Блаженствата на Христос са вътрешно посвещение. За съжаление в света от Блаженствата не се направи учение. Ако бяха станали моралната таблица, човечеството нямаше да носи още знаменателя на Правдата с нейната идея за възмездие. Посланието на Любовта е прощението!

Животът е нерешен още проблем – ембрионална концентрация ли е или себеворчество на Физическото поле? Човекът не е даденост, а достижимост!

Духовната потреба е *да бъдеш* – да бъдеш събожник, а *не да имаш* – да имаш страх Божий!

Христос рече: Обичайте врага си! Предназначението на човека е да бъде събожник!

Задъл въпросите: Д-р Валентин Янев -2012година

КИЦ дейности

На 24.08.2013 г. по покана на Управителния съвет на РСОСЗР Русе се проведе среща с представители на КИЦ „Босилеград”. Срещата се състоя в Централния клуб на РСОСЗР. Присъстваха членове на сдружението и дамите от Регионалния дамски клуб към РСОСЗР. От страна на КИЦ Босилеград бе представено списанието „Бюлетин”, дейността на Културно-информационния център и про-

блемите на българите живеещи в Западните покрайнини.. КИЦ „Босилеград” благодари за участието на РСОСЗР по полагаането на венец на надгробния паметник на поручик Генчо Неделков в с. Божица Босилеградско, родом от гр. Русе. След полагаането на венците на по повод 100 години от гибелта м, на г-н Димитър Димитров който възстанови гроба на поручика бе предявено обвинение за “Разрушаване на гроб”, което звучи абсурдно на фона на фактическото състояние на нещата и изразеното желание на Сърбия за членство в Европейския съюз! Становището на РСОСЗР Русе е, че независимо от историческите превратности на Балканите, паметта и гробовете на загиналите във войните от която и да е страна трябва да бъдат опазвани и поддържани, така както това се случва във всички европейски държави! В открита дискусия при значителен интерес, бяха заявени намерения за културен обмен, срещи на младежи, желание за оказване на помощ и съдействие, дарителски акции и др. В края на срещата беше подписан Договор за сътрудничество и съвместна дейност между двете организации, след което Председателят на УС на РСОСЗР к-н о.р. Д.Вълков връчи на представителите на КИЦ Босилеград плакет на съюза и преиздадената от РСОСЗР книга на полк. Борис Дрангов “Помни войната”.

На 03. 10. 2013г. в 13 часа, за първи път в историята на българското малцинство, в Белград, в Правителството на Р Сърбия премиерът на Сърбия Ивица Дачич прие посланика на Р България г-н Ангел Димитров заедно с кметовете на общините Цариброд, Бабушница и Босилеград, лидерите на българските малцинствени партии и председателите на българските Културно-информационни центрове в Босилеград и Цариброд

и на гражданските сдружения на Банатските българи. На срещата която продължи повече от два часа със съветника на премиера на Р Сърбия Ивица Тончев и неговите сътрудници подробно бяха обсъдени основните проблеми на българското малцинство в Западните покрайнини касаещи неговата национална идентичност, правата на човека, политическото представителство на българското малцинство в политическата система на Р Сърбия, инфраструктурата, икономическото развитие на общините в които живеят българи, Културно-историческото наследство, свободното движение през границата и инцидентните случаи с недопускането на български автобуси да взимат пътници от Босилеград, полицейския произвол и наказателните производства срещу лидерите и активистите на българските организации за отстояване на правата на българското малцинство. Правителството на Сърбия бе запознато и с анти-българската дейност на общинските организации на Съюза на бойците, Църковно-общинското настоятелство и Пенсионерската организация в Босилеград с честването на „Деня на освобождението на Босилеград от българските фашистки окупатори”. Въпреки известни различия и противоречия в изказванията и опити да се negliжират и минимизират проблемите, самият факт, че премиерът на Сърбия свика тази среща ясно показва, че официална Сърбия за първи път признава, че българското малцинство има проблеми и е готова да започне диалог за тяхното решаване в интерес на българското малцинство, в интерес на членството на Сърбия в ЕС и в интерес на добросъседските отношения с България. В официалното правителствено съобщение премиерът Дачич каза, че: „Правителството на Сърбия ще настоява да подобри икономическото развитие, образованието, информирането, издателската дейност и защитата на културното наследство на българите в Сърбия.” Културно-информационния център „Босилеград” представи и предаде на г-н Ивица Тончев Платформата за защита на правата на българското малцинство в Р Сърбия подписана от българските малцинствени партии и неправителствени организации на 15 юли т.г. в Ниш, Меморандума на КИЦ „Босилеград” и принципите за решаване на наболелите проблеми на малцинството. Също така КИЦ „Босилеград” предостави документи за преследването на активистите на българските организации в Западните покрайнини, предварителното производство срещу Димитър Димитров - Треперски за възстановяване на българските военни гробове в Босилеград както и документи за непризнаването на статус на малцинствена партия на Демократичния съюз на българите от страна на Общинската избирателна комисия на местните избори в Босилеград от 6 май 2012 година. Дисонантно прозвуча само изказването на кмета на Босилеград Владимир Захариев който се опита да омаловажи присъствието и аргументите на КИЦ „Босилеград” и Демократичния съюз на българите с довода, че те „не са легитимни и не представляват никого” защото на изборите не са спечелили нито един глас. С това кмета Захариев се опита отново да наложи тезата, че българското малцинство „има големи права”, а това че не ги ползва е вина на самото малцинство. Така той нахално и на най-високо ниво, в Правителството на Сърбия и пред посланика на Р България г-н Ангел Димитров призна, че общинската власт в Босилеград продължава да е част от проблемите, но не и част

от решението на проблемите на българското малцинство. След края на срещата бе договорено, че следващата среща на Правителството на Р Сърбия, представители на Р България и представители на българското малцинство ще се проведе в Босилеград в близко бъдеще.

На 02. 10. 2013г. по повод 16 години от официално си откриване, КИЦ „Босилеград” и Столична община проведоха културна програма в салона на КИЦ-а. По този повод Столична община доведе артистите Бойка Велкова и Стефан Спасов които се представиха с моноспектакъла «Здравей, обичам те». 16 години от създаването на КИЦ-а Босилеград уважиха гости от Кюстендил и столицата. Заместник-председателят на ВМРО Ангел Джамбазки, лидерът на ВМРО в Кюстендил Георги Петров и председателят на Дружество “Св.Св. Кирил и Методий” Анани Константинов. Специално за празника Ангел Джамбазки подари на центъра Алманах “Македония”, издаден през 1931 г.

“Преди 16 години прерязахме лентата на Културно-информационния център. Оттогава започна много сериозна борба за разпространяване и развиване на българската култура сред българите в Босилеградско. Посоката, в която вървят младите, ни дава уверението че сме на прав път, но за съжаление, държавата Сърбия не успя да се справи с проблема за учебниците” – каза председателят Иван Николов и подчерта, че основният приоритет на КИЦ-а сега е възстановяването на българския цифров сигнал в Босилеград.

На 14.10.2013 г. се проведе Деветата световна среща на българските медии с официално откриване в Археологическия музей в София, с приветствени речи на генералния директор на БТА Максим Минчев, министъра на културата Петър Стоянович и на кмета на София Йорданка Фандъкова.

Работната част на форума продължи по-късно в Пловдив, в хотел “Тримонциум”. Последният панел се проведе във Велико Търново.

В първия панел на срещата, озаглавен “Защо се нуждае България от национални каузи”, говори и Соломон Паси. Темата за националните каузи беше повод представител на Еврочикаго да попита дали, при тази демографска картина на отрицателен прираст в страната и при все по-многобройната емиграция – една важна национална кауза не би могла да бъде точно запазването и развиването на връзките на държавата майка с нейната диаспора и използването на нейния потенциал, създаването на по-адекватно законодателство по отношение на българите зад граница, включително и изборно такова, и пр.

Проблемите на българските медии в Сърбия бяха представени от представители на КИЦ „Босилеград” и Граж-

данско сдружение „ГЛАС”.

На 8 ноември от 17 часа местно време, КИЦ „Босилеград” проведе възпоменателна вечер по повод Деня на Западните покрайнини. Културна програма по този повод

изнесе певчески хор „Добри Христов” от Перник с изпълнение на църковни песнопения и български възрожденски песни.

Председателят на КИЦ „Босилеград” Иван Николов поздрави гостите като подчерта, че 8 ноември е безспорно най-трагичната историческа дата която определя миналото, настоящето и бъдещето на Западните покрайнини. На този ден сръбската окупационна армия окупира Босилеград и Цариброд и започва политика на сърбизация и обезлюдване на Западните покрайнини.

Обширна историческа лекция за събитията довели до Ньойския диктат, за самия Ньойски диктат и борбите на българите в Западните покрайнини за повторно присъединение към България до Втората световна война и след нея, изнесе г-ца Нена Василева, историк от Босилеград.

На възпоменателната вечер дойдоха и поздравиха присъстващите ВМРО от София със зам.председател Ангел Джамбазки, ВМРО от Кюстендил, Национален фронт за спасение на България, ТВ СКАТ, Национално движение „Западни покрайнини”, Демократичен съюз на българите, Матица на българите в Сърбия и гражданско сдружение ГЛАС.

На 27 ноември Демократичния съюз на българите проведе възпоменателен митинг по повод 94 години от подписването на Ньойския диктат. Несправедливият договор доведе до несправедливо и недопустимо трудно положение на българското малцинство в Западните покрайнини което е обречено на национална и културна асимилация (сърбизация) и обезлюдване на районите населени с българско население. На митинга присъстваха представители на местните български организации, родолюбиви политически партии от България, Атака, ВМРО, НФСБ и фенове на Левски и Лудогорец. Неприятно впечатление остави съдържането на феновете на Левски и Лудогорец но най-неприятното бе че на границата отново не се мина без инциденти. Заместник кмета на Враца Красимир Богданов бе задържан а след това екскортиран в Областния съд

във Враня заради „незаконно притежание на оръжие” – джобен нож?!

На 21 декември 2013 г. в сградата на българския парламент се състоя работна среща по темата за създаването на „Национален съвет на българите, живеещи извън Република България“. След встъпителните думи на председателя на Народното събрание Михаил Миков и на вицепрезидента Маргарита Попова, бе дадена думата на представители на българските общности от чужбина. Българите от Западните покрайнини и този път бяха представени само от КИЦ „Босилеград“ и от Гражданско сдружение „ГЛАС“ които се произнесоха по зададената тема за избиране на „Национален съвет на българите, живеещи извън Република България“.

На 16 януари НПО „Форум за етнически отношения“ в хотел „Хамбург“ в Зайчар проведе кръгла маса на тема „Подобрене на малцинствената политика – съгласно евроинтеграциите“. На форума Александер Хуг представител на Високия комисар за малцинствата представи Люблянските препоръки - Документ на Високия комисар за малцинствата на ОСЦЕ с който се отправят конкретни препоръки за подобрене на положението на малцинствата Сърбия. Лекции изнесоха Ненад Джурджевич, доц. Душан Янич и проф. Любица Джорджевич от Факултета за европейски правно-политически студии. В дискусиите бяха представени проблемите на българското, влашкото и румънското малцинство в Сърбия. Българското малцинство беше представено от Председателя на Националния съвет г-н Зоран Петров, КИЦ „Босилеград“, Матицата на българите в Сърбия и Гражданско сдружение „ГЛАС“ които активно се включиха в дискусиите. Дискусиите на тема положението на „влашкото малцинство“ в Сърбия се превърнаха в остър спор на тема дали власите са румънци или не. Неволно се натрапваше сравнението с „научната теза“ която от време на време се разпространява в Сърбия дали „шопите“ са българи или не.

Културно-информационния център „Босилеград“ и Гражданско сдружение „ГЛАС“ отбележиха 1 февруари Ден на жертвите на комунизма. По повод 100 години от Първата световна война бе открита и фотодокументална изложба „Кюстендил в Първата световна война“.

По темата за жертвите на комунизма в България, пред посетителите на КИЦ-а дошли да почетат паметта на жертвите на комунизма, обширна историческа лекция изнесе Стефан Иванов историк и представител на Гражданско сдружение „Демократично действия Д-2“.

По повод Националния празник на Р България 3 март, Културно-информационния център „Босилеград“, отдел Култура и международни дейности при Столична община и историк д-р Ангел Джонев от Кюстендил в салона на КИЦ-а изнесоха тържествена програма.

Пред около 40 босилеградчани квартет „Софийски солисти“ изпълни избрани творби от Моцарт, Чайковски и от известния български композитор Марин Големинов.

Между две изпълнения Анета Иванова преподавателка по български език и литература изпълни лирическия увод от Вазовата ода „Опълченците на Шипка“.

Д-р Ангел Джонев, умело направи преход от високото музикално майсторство на квартет „Софийски солисти“ към историческите събития довели до Освобождението и възкръсването на българската държава както и за непостигнатия завет за национално обединение останал от Сан Стефано. Изказването му, както и високото музикално майсторство на известния софийски квартет силно впечатли присъстващите които с голямо внимание проследиха програмата.

КИЦ „Босилеград“ отбелязваше 3 март от 2000 година с изтъкване на българския трибагренник на сградата на КИЦ-а, но предвид образуването на няколко наказателни производства срещу ръководството на КИЦ-а и Демократичния съюз на българите, през последните две години КИЦ-а отбелязва 3 март с изискани културни програми.

КИЦ „Босилеград“ предаде дарението което младежка-та организация на ВМРО от София направи за баба Стания Серафимова от с. Дукат, Босилеградско. Дарението се състои от дрехи, домакински уреди и хранителни продукти. Баба Стания е възрастна вдовица изпаднала в беда, най-много заради това, че къщата и ѝ се е срутила. В момента тя живее в стар войнишки фургон под невероятно тежки и нехигиенични условия.

Стания Серафимова от с. Дукат, Босилеградско, навремето е била домакиня за пример. С мъжът ѝ Любен са обработвали земя и са гледали добитък. След привършване на селската работа мъжът ѝ е отивал и на печалба по строежите в Сърбия. Стания е била силна и здрава жена. Имат две дъщери и син. След ненадейната смърт на мъжа ѝ, децата им се разотиват по света. Едната ѝ дъщеря е многодетна майка и не може да ѝ помогне. Стания не може сама да обработва земята, да гледа добитъка и да поддържа домакинството - нейният единствен източник на доходи. Няма кой да оправи покрива на къщата ѝ и тя се срива, унищожавайки при това част от бедната ѝ покъщнина. Живее в пълна беда и мизерия, на тъмно и без никакви хигиенични условия. Никой не се сеца да ѝ обърне внимание и да ѝ помогне.

На 03. 02. 2014г., Иван Николов представител на КИЦ „Босилеград“ и Александър Димитров представител на Гражданско сдружение „ГЛАС“ присъстваха на откриването на регионален офис на БТА в Кюстендил. Офиса откриха директора на БТА Максим Минчев, кмета на София г-жа Йорданка Фандъкова и кмета на Кюстендил г-н Петър Паунов. КИЦ и ГЛАС изразиха надежда че новия офис ще даде своя принос за пробиването на информационното затъмнение и на българското малцинство в Западните покрайнини.

Млади поети

Югослава Александрова е родена през 1991 в Босилеград. В момента е студентка четвърти курс в УНСС – София, специалност „Финанси“. Стихове пише от малка. „Нощна перепрода“ е дебютната ѝ книжка.

Катарзис

*Душата си онази вечер разлистих...
Ти беше жертвата, която я прочете,
Не знам защо на непознат се доверих,
Подадох ръка като малко дете.*

*Знам ли, може би поисках,
Страниците ѝ да допишеш ти!
В онзи миг неуловим, повярвах,
че няма да я задраскаш и ти!*

*И все пак това, което раздели ни,
Откъсна започнатия лист...
Надали пак ще стопли ни...
Душата ми разбра че и ти си артист...*

*Потопена в аромат на бяла роза,
Онази вечер в огледалото видях блясък...
Днес душата вижда само доза
Или по скоро отпечатък...*

Пореден урок

*Загубена в чувствата си пиша този куплет
В очите ми сияе страст отронена от нощта...
Сърцето ми пише и прави се на велик поет,
Рисува с думи аромата и вкуса на любовта.*

*Чувствата ми изстиват в чакане и самота.
В очите не сияе само страст, и болка блести.
И все пак само теб рисувам, в своята мечта...
Сърцето те обикна. Не иска друг да те замести*

*Въпреки, че даде му лъч лъжовен и фалшив.
Наивна бях. Стъпих босонога по пътя бодлив...
Сърцето те последва, а трябваше да те спре,
Трябваше да се сети, че съм с душа на дете...*

*Защо ли съдбата пак реши урок да ми даде?
Аз искам някой в любов да ми се отдаде...
Не искам вече в рани, белези, болка да живея.
Нека поне веднъж и аз истински да се насмея.*

Глагорец

Анета Иванова-Радко Стоянчова

Из хумористично - сатиричната книга-проект „ГЛАГОРЕЦ“

БЕЛУТСКО ВРЕМЕ

*Шарено белутско време –
уютро ладовина,
по обед на жѐга вриеш,
на приквечер – милина*

*Апа кà зашүми шүма,
пожльтѐят грàнки,
засүшени, дъжд да зàйде
чàкат жàдните полянки*

*Али кà завàне снѐго,
гòли дървеса̀ го срѐтнат
Тру̀па покриви, долѝни и байри...
край огино свак се с̀мири*

*Прòлетес разпүкнат лис̀е,
врѝшки, гра̀нки се пробудат
Омиля̀ло, сл̀нцето се врѝца –
колелòто на живòто пà завърта*

*Свак белутанин е белутра̀к безц̀енен,
подир гр̀ижите свой търчи –
све да спр̀еми, све да ср̀еди –
кой как мож живòто че морѝ*

*Никой̀ никoга не трѝгва си отту̀ка –
спòмени, лег̀енди – с̀йчко си седѝ
Измеждү̀ грижливите байри
с̀мис̀льо невидим се държѝ.*

ЖОРЖ ОТ ГРУИНЦИ

*Зна̀е се от Гру̀инци Гьор̀е Стоянчoв –
Жорж вика̀ли му овд̀е –
пòсле реститүцията у̀ България
иш̀ъл за час през гр̀аница – у̀ Бү̀гарско –
кория̀та си да сечѐ.*

*Па го сп̀ират митнич̀ари и джанд̀ари:
-Д̀е та̀ка с брадв̀ето, бе, Гьор̀е?
-Я имòт си й̀мам ту̀а - преко̀ гр̀аница –
й̀дем у̀ сво̀е – н̀еко̀е дръв̀це да си насечѐм!*

*А он̀и го вр̀ечат, обя̀шнѝват:
„-Не е то̀ тика̀! –
Докум̀енти тр̀ебат, не се да̀ват
набър̀зина свой имòти у̀ рука̀!“*

А Гьорè се люти
и не мож се смїри:
-Я съм Жорж и българин съм прав!
Мойте деди корията са засадили,
а на мен дали са нрав корав!

Па му пробат нрава митничари и джандари,
та натепат го овдè!
И Гьорèте па към Срѣбско побутнали –
влачи си брадвèто Жорж позади,
али към Българията – майка мила – тегли го сърцè!

Налютил се, натужил се и у себе дума:
„-Бре, кигà че дойде по-добрòто врème, бре!
Нèма правда, лòшо се дешàва –
и своèто сè не е своè!”

Па едїн дьн в Груинци
Гьорè имòт запàли – къща нèкоя онàм.
У милицията го прибират,
че беля направил е саглàм
и го пїтат, та разпїтват:
-Що бе, ти, пали овàм?

-Епа, я иска да видим
как че реагира общинàта!
Искам тòчно да проверим
спрèмна ли е тая държàва
Искам да разберем
функционише ли управа!

Па го съдат и му вїкат:
-У зàтвор мèсец дьна че отлèжиш!
А Гьорè се чèшля по главàта,
изпòд вèджи ги поглèжда:

-Има ли у зàтворо ядèнье?
-Има, как да нèма, чїче!
-Има ли у зàтворо пїèнье? –
пїта Гьорè-Жорж, та разпїтва!
-Има, пиво нèкое се дава
и тутун ти се полàга...

Зàдовољен, Жорж-Гьорè разпèрва рўце,
па си дума на судията:
-Мòлим те, не пїши мèсец дьна!
Два ми пїши! Я у дòма нèмам
тò, щò у зàтворо ми се полàга!

Све патїльки Жорж препàтил,
патрїòт бил, горд бил в свой живòт.
В мїната у Пèрник труд изкарал,
пенсионèр прибрал се в сèло, до Босїлеград.

Сàмо български говорел
и за нèго най-престїжно е билò
в прàзник у градò от Груинци да дойде,
у кръчмà да сèдне –
пиво да попїе и да àпне –
та светò да види дзвер и дзвер – светò!

Тè го тè – педантең – вет костїом и издгнджàла рїза,
улськала му се връзката напред,
сътс патїльки на гърбїна и с неволи,
али крачи сèло – град и град до сèло
Жорж от Груинци напèт!

ЩО ИМА НОВО У БЕЛУТ?

Мичовите вариво свария,
фризури изнаправия –
да дочекат Мичоте из майстория.
Жеко и Вале се бия,
та милицайците доодия.
Борка и Кеско служия.

Дзипите купатилото направия.
На Вуците се овците изягния.
Гагалото при Светлану дотрчала –
пак ву порука стигнала,
казуе щò е правила за ядèнье.
Комитите окат Часлава на пїèнье.

Милка пак бере гайлета –
белутските моми си останая без момчета!
Ани и Радко декодер турия,
гостите на стремо почерпия
с Петревата ракия,
та Далибора налютия –
не бил пил до са такваа ракия!
Бранко врлїи чук и мистрия –
нече више по майстория,
овци купи –
на Бекьоте будучност обезбеди.
Часлав пак се дере по децата –
мисли това му е войската.
Мемедович се тупи Здравко-попо да снима,
а он вика до ка не извади 200 евра,
не го занима.
Миле от ка почна у Кодал да работи,
много се подголеми,
та и facebook направи,
а йош увек с оная таратайка врджи.
Събрание се сбра,
па Йордана за кмет избра –
он мандато да не изгуби,
обеча вода да им докаруе с туби.
Махе пак по Лепурица ока,
нервира го тая стока,
гложанин за зет доведе –
та дрва си докарая
и сеното си сбрая.
Младите се пак на фудбал сбрая,
старите от мука попуца,
та се тупийа, та ги напудия.

Нема нища ново по Белут,
секой си е на свой начин луд.
Една вечер се сбраме,
за големи поети се земаме
и овия стихове написаме.

Деца талантливи

ISSN 2217-7647

9 772217 764006

